

ת"פ 48034/11/12 - מדינת ישראל נגד יונס סארה

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 48034-11-12 מדינת ישראל נ' סארה(עציר)
בפני כב' השופטת יפעת שיטרית

המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם יונס סארה (עציר)

הכרעת דין

מבוא

1. כנגד הנאשם הוגש לבית משפט זה כתב אישום, הכולל בחובו ארבעה אישומים, במסגרתם מיוחסות לנאשם העבירות כדלקמן:

אישום ראשון

גניבת רכב - עבירה לפי סעיף 413ב' לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

אישום שני

- א. הריגה - עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין.
- ב. הפקרה לאחר פגיעה - עבירה לפי סעיפים 64א(ג)+40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א -1961 (להלן: "פקודת התעבורה").
- ג. נהיגה ללא רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10א(א) לפקודת התעבורה.
- ד. חבלה במזיד - עבירה לפי סעיף 413ה' לחוק העונשין.

ה. נהיגה ללא ביטוח - עבירה לפי סעיף 2(א)(ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל - 1970.

ו. נהיגה בלא רישיון רכב - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה.

אישום שלישי

א. הדחה בחקירה - עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

ב. שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

אישום רביעי

הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום

עובדות האישום הראשון

2. על פי הנטען במסגרת אישום זה, שלי לירון הינו בעליו של קטנוע מסוג קימקו מ.ר 17-595-70 (להלן: "הקטנוע").

3. עוד נטען, כי בתאריך 14.10.12, בסמוך לשעה 22:14, הנאשם ביחד עם שניים אחרים, אשר זהותם אינה ידועה למאשימה, גנבו את הקטנוע, אשר היה בחניה של מסעדת "הליצי" בעפולה.

עובדות האישום השני

4. על פי הנטען בעובדות אישום זה, כל העובדות הנטענות באישום הראשון רלוונטיות גם לאישום זה. עוד נטען, כי הנאשם מעולם לא הוציא רישיון נהיגה לקטנוע, או לאופנוע. כן נטען, כי רישיון הנאשם לנהיגה ברכב פג בתאריך 6.4.06.

5. על פי הנטען, במהלך התקופה שמאז גניבת הקטנוע, כמפורט באישום הראשון, ועד לתאריך 14.11.12, נהג הנאשם בקטנוע למרות שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה לאופנוע.

6. כן נטען, כי בתאריך 14.11.12, בסמוך לשעה 17:40, נהג הנאשם בקטנוע ברחוב א' - שוהדא בנצרת. באותו זמן עמד ברחוב, בסמוך לרכב שחנה במקום, מוחמד סילאוי (להלן: "המנוח"), קטין יליד 23.4.04, שהיה כבן שמונה שנים וחצי באותו המועד.

7. עוד נטען, כי הנאשם נהג בקטנוע בקלות ראש ובפזיזות ופגע במנוח שעמד בכביש בלא תזוזה (להלן: "התאונה"). כתוצאה מהפגיעה, הושלך המנוח על חלקו הקדמי של הקטנוע. הנאשם המשיך בנסיעה כשהמנוח שכוב על חלקו הקדמי של הקטנוע, וזאת בצורה פזיזה וקלת דעת, לא עצר את הקטנוע ואף לא האט את מהירות נסיעתו.

8. לאחר נסיעה של כ- 11 מ', כך על פי הנטען בכתב האישום, כשהמנוח מוטל על חלקו הקדמי של הקטנוע, המנוח החליק כלפי הכביש. הנאשם המשיך בנסיעה כשהוא גורר את המנוח על הכביש עוד כ- 6 מ' ולבסוף, הוטח המנוח בכוח על מתחת לגלגליה של מכונית חונה. לאחר מכן, הנאשם איבד שליטה על הקטנוע ונפל ביחד עם הקטנוע.

9. זאת ועוד, לאחר הפגיעה במנוח, הנאשם קם על רגליו ולמרות שידע כי בתאונה נפגע אדם, הוא נמלט מהמקום, מבלי לעמוד על תוצאות התאונה ומבלי להגיש כל עזרה למנוח, אם באמצעות הסעתו לטיפול רפואי ואם על ידי הזעקת כוחות הצלה למקום.

10. עוד נטען, כי בזמן התאונה מזג האוויר היה נאה, הראות טובה והכביש תקין ויבש.

11. כך נטען עוד, כי כתוצאה מהתאונה נפגע המנוח פגיעת ראש קשה ונגרמו לו, בין היתר, שבר מרוסק דחוס בגולגולת ודימום תת קשתי. כן נגרם לו קרע בכבד ופגיעות פנימיות נוספות. המנוח פונה לבית החולים "האנגלי" בנצרת כשהוא במצב אנוש ומחוסר הכרה, משם הועבר לבית החולים רמב"ם, שם נפטר ביום 21.11.12. כל אותה עת, לא היה סימן קליני לפעילות מוחית של המנוח, אשר היה מורדם ומונשם.

12. עוד נטען, כי הנאשם נפצע בידיו וברגלו הימנית כתוצאה מהתאונה, ואף נגרם נזק לקטנוע.

עובדות האישום השלישי

13. על פי הנטען במסגרת אישום זה, אביו של הנאשם - אסחאק סארה, עובד במסעדה בנצרת (להלן: "המסעדה"). עוד נטען, כי לאחר האירועים הנטענים באישום השני, הגיע הנאשם בסמוך לשעה 18:00 למסעדה.

14. עוד נטען, כי הנאשם פנה לאביו באומרו לו כי אם ישאלו היכן הנאשם היה "תגיד שאני הייתי אצלך כבר 3-4 שעות" והכל במטרה שאביו ימסור בחקירה משטרתית, שעתידיה הייתה להיפתח בעקבות התאונה, הודעת

שקר וימסור אליבי כוזב לנאשם.

עובדות האישום הרביעי

15. על פי הנטען במסגרת אישום זה, לאחר האמור באישום השלישי, ולאחר שאביו של הנאשם סירב לבקשתו למסור הודעת שקר בחקירה, עזב הנאשם את נצרת, למרות שידע, כי הוא דרוש לחקירה ונסע לבית אחותו, אינאס בדארה, בכפר עראבה.

16. עוד נטען, כי בתאריך 16.11.12 נודע למשטרה, כי הנאשם שוהה במטע זיתים הסמוך לכפר עראבה. בסמוך לשעה 12:30 הגיעו שוטרים למטע הזיתים על מנת לעצור את הנאשם.

17. בראות הנאשם את השוטרים, הוא פתח בריצה ונמלט מהשוטרים. לאחר זמן מה, נעצר הנאשם בבית אחותו, אינאס.

תשובת הנאשם לכתב האישום

18. בדיון אשר התקיים ביום 3.1.13, כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, וכך השיב סנגורו של הנאשם (ראה עמ' 2 לפרוטוקול שורות 10-11): " ... כופר בעובדות כתב האישום 1, טוען שלא גנב את הקטנוע ולא היה בעפולה. כופר באישום 2 ובאישום 3. לא הגיע למסעדה של אביו. יש לי טענה מקדמית בנוגע לאישום 4".

19. בכפירתו המפורטת השיב ב"כ הנאשם כדלקמן:

"אישום ראשון

1. האמור בסעיף 1 לעובדות אינו בידיעת הנאשם.

2. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 2 לעובדות, וטוען שלא גנב את הקטנוע, ולא היה עם שניים אחרים בעפולה.

אישום שני

1. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 1 לעובדות.

2. הנאשם מודה בסעיף 2 לעובדות.

3. הנאשם מודה בסעיף 3 לעובדות.
 4. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 4 לעובדות.
 5. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 5 לעובדות.
 6. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 6 לעובדות שאינו בידיעת הנאשם.
 7. הנאשם מכחיש כל האמור בסעיף 7 לעובדות בכללותו מכל וכל.
 8. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 8 לעובדות.
 9. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 9 לעובדות.
 10. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 4.
 11. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 5 לעובדות מחוסר ידיעה.
 12. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 6, וטוען כי נפצע בעת ששוטרים רדפו אחריו בכפר עראבה, ופציעותיו נגרמו כתוצאה מנפילה.
 13. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 7 לעובדות.
- הנאשם מוסיף שלא היה במקום התאונה כלל ועיקר, אם כי נסע לחיפה, אין לו טענת אליבי או טענת זוטא בהקשר זה.

אישום שלישי

1. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 1 לעובדות.
2. הנאשם מסכים לעובדות סעיף 2.
3. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 3 לעובדות, וטוען שלא הגיע למסעדה.
4. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 4 לעובדות.
5. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 5.

אישום רביעי

באישום ארבע, הנאשם מבקש לטעון טענה מקדמית לפי סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1952, (כך במקור - הערה שלי י.ש.) שכן עובדות אישום זה אינן מהוות

עמוד 5

עבירה, והטענה היא שלנאשם הזכות לברוח משוטרים לפי סעיף 5 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו.

1. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 1 לעובדות.

2. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 2 לעובדות, וטוען שלא ידע שהוא דרוש לחקירה.

3. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 3 לעובדות וזאת מחוסר ידיעה.

4. הנאשם מודה באמור בסעיף 4, וטוען שעת ראה שוטרים פחד וברח מהם.

5. הנאשם מודה בסעיף 5 לעובדות.

6. הנאשם מכחיש את האמור בסעיף 6 לעובדות."

20. זאת ועוד, בדיון אשר התקיים ביום 30.1.13 הודיע ב"כ הנאשם כי הוא מוותר על טענתו המקדמית בשלב זה והוא יאמוד אותה במהלך שמיעת הראיות ומותיר אותה להכרעה במסגרת הכרעת הדין. בנסיבות אלו, נקבע התיק לשמיעת ראיות הצדדים.

21. בישיבה אשר התקיימה ביום 7.3.13, הודיע בא כוח הנאשם, כי הוא מוותר על העדת עדי תביעה מס' 12, 22, 23, 24 ו-25 באשר עסקינן ברופאים ובמסמכים ממשרד הרישוי. לאחר שנשמעו ראיות הצדדים עד תום, ניתנה החלטה בדבר הגשת סיכומי הצדדים בכתב וכן נקבע מועד להשלמת סיכומי הצדדים בעל-פה.

סיכומי הצדדים בכתב מונחים בפניי, כמו גם בדיון אשר התקיים ביום 27.11.13 נשמעה השלמת סיכומי הצדדים בעל פה. להלן יובאו עיקר טיעוני הצדדים, כפי שהועלו בסיכומיהם.

טיעוני המאשימה בסיכומיה

22. במסגרת סיכומיה ציינה המאשימה, כי לאחר שמיעת ראיות ועדות הנאשם התברר, כי יריעת המחלוקת בין הצדדים מצומצמת הרבה יותר. באשר לאישום הראשון, כפירה כללית והכחשה גורפת, באשר לאישום השני - הנאשם מאשר למעשה את אופן התרחשות התאונה, את נוכחותו במקום, את פציעתו ואת עזיבתו את המקום לאחר התאונה, אך טוען את הדברים הבאים:

· הוא לא נהג בקטנוע, כי אם אדם עלום שהסיע אותו טרמפ.

· המנוח לא עמד בצד הכביש, כי אם התפרץ לכביש באופן מפתיע מצד שמאל לצד ימין.

· לאחר התאונה הנאשם עזב את המקום רק לאחר שראה, כי מפנים את המנוח בגלל חששו, כי הדברים ידרדרו לכדי אלימות לאור איומיו של אחמד הרייש.

עמוד 6

אישום שלישי - הנאשם מאשר שהגיע למסעדה בה עובד אביו אך טוען, כי אמר "דרסנו" והכחיש, כי ביקש מאביו למסור עבורו אליבי שקרי.

אישום רביעי - לאחר עדות הנאשם כמעט ואין מחלוקת עובדתית באשר לאישום זה, לאחר שהנאשם אישר, כי ידע שהיה דרוש לחקירה, נסע לאחותו בכפר עראבה על מנת שלא להיעצר וברח מהשוטרים במטע, על מנת למנוע מהם מלעוצרו.

23. לעניין האישום הרביעי ציינה המאשימה בסיכומיה, כי היא מסכימה לאור עדויות השוטרים, כי נפלה שגגה בנטען בסעיף 3 לעובדות האישום הרביעי וכי השוטרים לא באו לעצור את הנאשם, כי אם לברר את פרטיו ולעכבו במידת הצורך. לטענת המאשימה, אין בכך רבותא לעניין אשמת הנאשם אשר ברח מהשוטרים בכוונה למנוע את מעצרו ולהכשילם בביצוע תפקידם.

24. כן ציינה המאשימה, כי מטעמה העידו בוחן התנועה, רס"מ קרני לדאני, רס"ר עומרי ריבין, רס"ל עידן קליין, רס"ר אמין גאנם, אחמד הרייש, רס"ב אורן דליות, נור אלדין הרייש, איסחאק סארה, רס"מ בוריס צ'רנובילסקי, בילאל הרייש, רס"ב עבד זועבי, רס"ב עוואד חיאוי, יעקוב סארה, מיאדה גזאל, באהא הרייש, מאמון סארה ועסאף עדנאן. מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד.

25. באשר לעדות הבוחן רס"מ קרני לדאני טענה המאשימה, כי עדותו של עד זה הייתה מהימנה ומקצועית וכי ניכר היה, כי הוא מנסה להקפיד על דיוקם של דברים, שלא להוסיף מעבר לצורך ושלא להעצים ולהפליל שלא לצורך את הנאשם. כן ציין, כי בחקירתו המשלימה העיד קרני לגבי נסיבות גביית הודעותיהם של יעקוב סארה ומיאדה גזאל והבהיר, כי כל שאמרו נרשם בהודעותיהם וכל שנרשם, נרשם מפיהם. בחקירתו הנגדית המשלימה לא עלו כל תמיהות, פריכות או סתירות אשר יש בהן כדי לפגוע במהימנותו ובמקצועיותו והוא השיב באופן ברור וכנה.

26. באשר לעדותו של רס"ר עומרי ריבין טוענת המאשימה, כי לאור עדות הנאשם אשר ממנה עולה, כי הוא לא ברח בגלל שקראו לעברו שב"ח ופרט לפציעות שקרו לו בעת שברח, הוא נפצע גם בעת התאונה, הרי שהתייתרה החקירה הנגדית של העד בנושאים אלה ויש בה כדי לפגוע בגרסתו הכבושה של הנאשם.

27. באשר לעדות רס"ל עידן קליין טענה המאשימה, כי חקירתו הנגדית התבססה על טענת ההגנה ולפיה, הנאשם לא היה כלל במקום, טענה אשר נזנחה לאחר מכן. זאת ועוד, היות והנאשם תיאר למעשה את מנגנון התאונה כפי שתיארו אותו נור ובאהא ובית המשפט אף יוכל להתרשם באופן בלתי אמצעי ממה שניתן לראות במצלמות ת/8א, הרי שלאור גרסתו המאוחרת של הנאשם, התייתרה חקירתו הנגדית של העד בנקודות אלו.

28. באשר לעדות אמין גאנם טענה המאשימה, כי לאור גרסתו המאוחרת של הנאשם ולפיה, הוא אישר, כי הוא

נפצע גם בתאונה עצמה, הרי שחקירתו הנגדית של העד בנקודות אלו, התבררה כמיותרת.

29. באשר לעדות אחמד הרייש הדגישה המאשימה, כי עדותו נועדה להוכיח את זהות הנאשם כמי שנהג בקטנוע על ידי הוכחת נוכחות הנאשם במקום התאונה וזו הייתה נכונה לשלב בו הנאשם הכחיש מכל וכל את נוכחותו בזירת התאונה. לאור שינוי גרסת הנאשם, אין חולק על כך שאחמד אמר אמת כשראה את הנאשם. כן הדגישה המאשימה, כי ב"כ הנאשם נמנע מלשאול את אחמד לאור גרסתו המאוחרת והכבושה של הנאשם, האם הוא ראה אדם נוסף עם קסדה באזור והימנעות מחקירת אחמד בשאלה זו דומה לאי הבאת ראיה או עד לעניין מהותי בזיקה לחזקה הראייתית הקמה בהקשר זה.

30. באשר לעדות רס"ב אורן דליות ציינה המאשימה, כי מעדותו עולה, כי על הקטנוע במקום בו אמור הנוסע לשים את ידיו נמצאו טביעות אצבע אשר אינן שייכות לנאשם. עוד עולה מחקירתו, כמו גם מהתמונות שהוגשו, כי הקטנוע נגנב על דרך חבלה בסוויץ'.

31. באשר לעדות נור אלדין הרייש, קטין בן 14, אשר היה במקום התאונה ביחד עם המנוח, הפנתה המאשימה בפירוט לעולה מעדותו של עד זה. בהקשר זה ציינה המאשימה, כי ניכר שמעמד מסירת העדות היה קשה לנו, הן מפאת גילו הצעיר והן מפאת הטראומה שעבר, עת ראה את חברו הטוב נהרג אל מול עיניו. לאור גרסתו הכבושה של הנאשם, הרי שגם חקירת נור לגבי יכולתו לראות את התאונה עצמה, התייתה. מקום בו העיד נור בדומה לגרסת הנאשם הכבושה, הרי שמתחייבת המסקנה, כי נור אכן ראה את התאונה ותיאר את שראה ויכול היה להבחין בהיות הנאשם רוכב יחיד על הקטנוע.

32. עוד מוסיפה וטוענת המאשימה, כי לא נמצאו בגרסת נור בעדותו בבית המשפט ואפילו לעומת גרסתו במטרה כל סתירות אשר יש בהן כדי לרדת לשורשו של עניין באופן אשר ירוקן מתוכן את עדותו ולא יאפשר קביעת ממצאים על פיה, בפרט כאשר מדובר בקטין שעבר טראומה קשה. הדברים מתחדדים נוכח העובדה, כי הנאשם הסכים למעשה עם אופן התיאור של נור את התאונה, עובדה אשר יש בה כדי לחזק את מהימנותו הכללית של נור ולהחליש עד כדי משקל אפסי את כל אותן טענות אפשריות באשר לחוסר קוהרנטיות של נור. המחלוקת המצומצמת שנותרה בין גרסת נור לבין גרסת הנאשם היא, האם היה רוכב בודד על הקטנוע, והאם המנוח עמד במקום או שמא חצה את הכביש. בהקשר זה נשאל נור על ידי המאשימה ולא נשאל בהקשר זה שום שאלה על ידי הנאשם.

באשר לגרסת הנאשם ולפיה, המנוח חצה את הכביש ולא עמד במקום, הרי שנור נשאל על ידי ב"כ הנאשם שאלה אחת בהקשר זה והשיב באופן מפורש ובדייקנות, כי המנוח עמד ולא חצה את הכביש.

33. בנסיבות אלו עותרת המאשימה, כי בית המשפט יקבע, כי עדות נור הייתה מהימנה והוא אכן תיאר נכונה את הדברים שראה ועליהם העיד ובנקודות המחלוקת להעדיף את גרסת נור על פני גרסתו המאוחרת והכבושה של הנאשם.

34. באשר לעדות אביו של הנאשם, אסחאק סארה, הרי שלטענת המאשימה, באופן כללי ניכר, כי מעמד העדות קשה לו בהינתן, כי אמירת האמת מפלילה את בנו. סימני האמת ניכרו היטב מעדותו, אשר הותירה רושם מהימן. גם חקירתו הנגדית של עד זה התבססה על גרסת ההגנה הראשונית ולפיה, הנאשם כלל לא הגיע למסעדה, לא דיבר עם אביו וכלל לא נפצע בתאונה ולא על גרסתו המאוחרת והכבושה של הנאשם. עדות אסחאק, כך לטענת המאשימה, הייתה קוהרנטית, רצופה ונטולת סתירות. הרושם הברור שעלה מעדותו היה של אמת בלתי מתפשרת, למרות הכאב הרב שהדבר גרם לו, למשפחה ומשמעות הפללת בנו באמצעות אמירת האמת. אסחאק דייק בדבריו ולא עומת כלל עם גרסתו הכבושה של הנאשם, על המשמעויות הראייתיות הקמות מכך. בנסיבות אלו עותרת המאשימה, כי בית המשפט יתן אמון מלא בעדות אסחאק וליתן להם משקל מלא.

35. באשר לעדות בוחן התנועה רס"מ בוריס צרנובילסקי, ציינה המאשימה, כי מהימנותו אינה מוטלת בספק, שעה שהבוחן אינו צד מעוניין ואין לו עניין בתוצאות המשפט. לא ניתן, כך לטענת המאשימה, לחלוק על ממצאי הבוחן, אשר היוו את הבסיס העובדתי למסקנותיו. הבוחן עשה עבודתו נאמנה, תיעד את ממצאיו בשטח וניתח אותם באופן מקצועי. לא ניתן לחלוק על מקצועיות הבוחן, אשר הבהיר את מסקנותיו בחקירתו הנגדית, תוך שמסקנותיו הגיוניות ומבוססות היטב על כלל הממצאים שנמצאו בזירה. כן ניתן היה להתרשם מהמסמכים שהוצגו על ידי הבוחן, מתיעוד הממצאים ומניתוחם, כי החקירה התנהלה באופן מקצועי לחלוטין, תוך שמירה על הכללים המקצועיים והנהלים הנוגעים לניתוח תאונות דרכים. גם בחקירתו הנגדית, לא נפגמה מהימנותו ומקצועיותו.

זאת ועוד, לאור שינוי גרסת הנאשם ואישורו את העובדה שהיה במקום, אין כבר מחלוקת לגבי זיהויו וקו החקירה שהובא בעניין זה התייטר. הדברים נכונים גם לגבי קו החקירה שעניינו העדר פציעתו של רוכב הקטנוע והעדר סימני דם, מקום בו הנאשם אישר את נוכחותו במקום ואת העובדה שנפצע בתאונה.

36. באשר לעדות בילאל הרייש, דודו של המנוח, טענה המאשימה בסיכומיה, כי עדותו נועדה להוכיח את זהות הנאשם כמי שנהג ברכב, על דרך הוכחת נוכחותו בזירת התאונה והיא הייתה נכונה לשלב בו הנאשם הכחיש מכל וכל את נוכחותו בזירת התאונה. לאור שינוי גרסת הנאשם, אין מחלוקת, כי בילאל אמר אמת על כך שראה את הנאשם במקום.

זאת ועוד, לאור גרסתו המאוחרת של הנאשם, הרי שהיה צריך לעמת את בילאל עם גרסתו המאוחרת של הנאשם ולפיה, היה אדם אחר, חבוש קסדה, אשר נהג בקטנוע. אי חקירת בילאל בנקודה זו מהווה ראיה לחובת הנאשם ומחזקת את גרסת המאשימה.

37. באשר לעדות עבד זועבי, חוקר משטרה מתחנת עפולה, ציינה המאשימה, כי העד שימש כמתורגמן לעת מצוא, ולמעשה אין הרבה משמעות לעדותו, היות ונור העיד בעצמו ובית המשפט יכול להתרשם מהשחזור באופן בלתי אמצעי. גם "הסתירות" שניסה ליצור הסנגור, אין בהן כדי להשפיע על מהימנות נור, אשר בית המשפט התרשם ממנו באופן ישיר, קל וחומר שבסופו של יום, הנאשם אישר את הרוב המכריע של עדות

38. באשר לעדות רס"ב עוואד חיאוי, שוטר מתחנת משגב, אשר השתתף במעצר הנאשם ובמרדף אחריו, הפנתה המאשימה לתוכן עדותו ולעולה ממנה וציינה, בין היתר, כי לאור שינוי גרסת הנאשם, אין עוד משמעות לנקודות מהותיות עליהן נחקר העד בעדותו.

39. באשר לעדות יעקוב סארה, אחיו של הנאשם, הדגישה המאשימה, כי עד זה הוכרז כ"עד עוין" ונחקר על ידי המאשימה על דרך חקירה שכנגד. המאשימה עותרת, כי בית המשפט יקבל את אמירות יעקוב במשטרה ת/42 כראיה לאמיתות תוכנה, ולהעדיפה על פני עדותו בבית המשפט, בכל מקום שיש סתירות ביניהן.

40. כן טענה המאשימה, כי גרסת יעקוב במשטרה הייתה קוהרנטית, עקבית והגיונית, זאת לעומת גרסתו המבולבלת, המתחמקת והלא אמינה בבית המשפט, שברור היה, כי היא משופעת מרצונו לסייע לאחיו ולחלצו מהצרה בה הוא נמצא. בהקשר זה, הפנתה המאשימה גם לעדות גובה האמרה - קרני, אשר לטענתה הייתה אמינה וקוהרנטית, הן בכלל והן לגבי גביית עדות יעקוב, בפרט.

41. בהקשר זה הפנתה המאשימה להוראות סעיף 10א(א) לפקודת הראיות וציינה, כי הוכח בשלושת התנאים הקבועים בסעיף זה מתקיימים במקרה דנן ולפיכך, יש לקבל את גרסת יעקוב במשטרה באשר זו משקפת את המציאות האמיתית ולהעדיפה על פני עדותו בבית המשפט.

42. עוד ציינה המאשימה, כי על מנת להרשיע את הנאשם על פי אמרת החוץ של יעקוב יש צורך בקיומו של "דבר לחיזוק", כקבוע בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות.

43. בהקשר זה הפנתה המאשימה לטיבה של ראיה זו ולפסיקה רלוונטית. לדידה, בחומר הראיות יש בשפע תוספות ראיות היכולות לשמש "סיוע" וקל וחומר "דבר לחיזוק" לאמרת החוץ של יעקוב, כמפורט בסיכומיה שם.

44. באשר לעדות מיאדה גאזל, אחות הנאשם, הדגישה המאשימה, כי גם הודעתה הוגשה במסגרת עדותו המשלימה של קרני ועותרת, כי בית המשפט יקבע, כי דבריה במשטרה לפיהם, הנאשם הוא שאמר לאימו "סיבכתם אותי", הם האמת ולא גרסתה בבית המשפט. גם בהקשר זה טוענת המאשימה, כי הוכחו שלושת התנאים הקבועים בסעיף 10א(א) לפקודת הראיות הנדרשים לשם כך.

45. באשר לעדות באהא הרייש, בן משפחתו של המנוח, ציינה המאשימה, כי מקום בו הנאשם אישר בדיעבד את נוכחותו בזירה ואת מעורבותו בתאונה, הרי שקו החקירה בו נחקר העד, התייתר קמעא. כן הפנתה המאשימה לאמינות באהא כפי שהתבטאה בעדותו, כמו גם העובדה, כי בית המשפט יכול להתרשם באופן

בלתי אמצעי משדה הראיה של המצלמות, כפי שתועדו בסרטונים. זאת ועוד, העד השיב באופן בטוח ומהימן ותמך את דבריו במשתקף בסרטונים.

46. גם בהקשר זה ציינה המאשימה, כי הסנגור נמנע מלחקור את העד בנקודות מהותיות ולא עימת אותו עם גרסתו הכבושה של הנאשם, דבר המחזק את עדות העד. זאת ועוד, הנאשם אישר למעשה את אופן התרחשות התאונה כפי שתוארה על ידי באהא, למעט עניין אותו רוכב עלום. העובדה ולפיה, הנאשם אישר, כי מה שראה באהא אכן התרחש באותו אופן, מחזק את גרסת באהא ומוביל למסקנה אחת ולפיה, באהא אכן היה עד בזמן אמת לקרות התאונה ולפיכך, ניתן לבסס מסקנות וממצאים עובדתיים על סמך עדותו המהימנה.

47. באשר לעד מאמון סארה, אשר הינו אחיו של הנאשם, ציינה המאשימה, כי עדות מאמון הינה אמינה וב"כ הנאשם לא הצליח ליצור בה פריכות או סתירות שיימנעו מבית המשפט לבסס על עדותו ממצאים עובדתיים.

48. באשר לעדות השוטר עסאף עדנאן, אשר היה חלק מצוות השוטרים שרדף אחרי הנאשם ציינה המאשימה, כי הוא נשאל שאלות שנועדו לבסס את גרסתו הראשונית של הנאשם לפיה, הנאשם לא נפצע בעת התאונה.

49. בהתייחס לפרשת ההגנה ציינה המאשימה, כי מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד. בהקשר זה הפנתה המאשימה בפירוט רב לגרסת הנאשם ולעדויותו בבית המשפט ולעולה ממנה. לטענת המאשימה, הנאשם לא אמר אמת ובעדותו נתגלו סתירות ופריכות רבות. זאת, הן לעניין מעורבותו בתאונה, הן לעניין הגעתו למסעדה ושיחתו עם אביו והן באופן כללי, כאשר ברי כי שקריו בנושא זה משפיעים על נושא אחר ולהיפך. כך עתרה המאשימה, כי בית המשפט יקבע, כי עדות הנאשם אינה מהימנה ויש לדחותה מכל וכל. ההתרשמות מעדות הנאשם ומחקירותיו במשטרה היא, כי הנאשם מעדיף להסתיר את האמת מאשר לספר אותה ואינו בוחל באי אמירת האמת ובאופן כללי, אינו מהימן. זאת ועוד, הנאשם לא מסר הלכה למעשה ולו בדל של גרסה בחקירתו במשטרה, כך גם לא בכפירתו המפורטת, כך גם לא במהלך ניהול המשפט וחקירת עדי התביעה. זאת ועוד, הנאשם לא סיפק הסבר סביר לכבישת עדותו.

50. זאת ועוד, לטענת המאשימה, חוסר ההיגיון בגרסת הנאשם בולט לעומת שאר העדויות והראיות בתיק, כמפורט בסיכומיה שם. הנאשם אף סתר במהלך עדותו את דבריו במשטרה, את דבריו בבית המשפט, לא הצליח לספק הסבר סביר לכבישת עדותו לאורך כל כך הרבה שלבים של ניהול ההליך, התחמק ממתן תשובות והעדיף להתעסק בהאשמות מופרכות ובהכפשות, מסר הסברים בלתי סבירים והיה במכלול הדברים בלתי אמין.

51. לאור כל אלה, עותרת המאשימה לדחיית עדות הנאשם, פרט למקומות בהם הוא מחזק את עדויות עדי התביעה.

52. במסגרת סיכומיה עותרת המאשימה, כי בית המשפט יקבע קביעה עובדתית לגבי האישום הראשון ולפיה, הנאשם אכן החזיק בקטנוע חודש עובר לתאונה, מן הנימוקים המפורטים בסיכומיה. בנסיבות אלו ולאור העובדה, כי הקטנוע נגנב חודש בדיוק לפני התאונה, הרי שקמה "חזקה תכופה", המסבכת את הנאשם בגניבת האופנוע. היות והנאשם לא סיפק כל הסבר להמצאות האופנוע בידו ולמועד בו קיבל אותו לחזקתו, הרי שהוא לא סתר את החזקה ולפיכך יש להרשיעו במיוחס לו באישום הראשון.

53. לחילופין, עותרת המאשימה, כי לאור העדויות הברורות ולפיהן, הנאשם החזיק בחזקתו את הקטנוע הגנוב זמן מה עובר לתאונה, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של קבלת רכב או חלק מרכב גנובים, לפי סעיף 413 לחוק העונשין. הרשעת הנאשם בעבירה אחרת העולה מן העובדות שהוכחו אפשרית בהתאם להוראת סעיף 184 לחסד"פ.

54. זאת ועוד, היות והתגוננות הנאשם מפני העבירה בה הורשע הייתה ועודנה שהאופנוע מעולם לא היה בחזקתו, הרי שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן מפני העבירה החלופית.

55. באשר לאישום השני עותרת המאשימה, כי בית המשפט יקבע, כי אכן הנאשם נהג באופנוע הגנוב מספר פעמים בתקופה שלפני התאונה. באשר לתאונה עצמה, הרי שהלכה למעשה נותרו 3 נקודות מחלוקת בלבד, שתיים באשר לקרות התאונה עצמה והשלישית לגבי הטענה בדבר עזיבת הנאשם את מקום התאונה.

56. באשר לקרות התאונה עותרת המאשימה, כי בית המשפט יקבע, כי הנאשם הוא היחיד שנהג בקטנוע בעת התאונה, מן ההנמקות המפורטות בסיכומיה שם.

57. באשר לנקודת המחלוקת השנייה, בדבר מעשיו של המנוח בעת התאונה עותרת המאשימה, כי בית המשפט יעדיף את גרסת נור על פני גרסת הנאשם ויקבע, כי המנוח עמד בסמוך לרכב הטיוטה ולא חצה את הכביש, בעת שנפגע על ידי הנאשם.

58. בנסיבות אלו עותרת המאשימה, כי בית המשפט יקבע, כי הנאשם נהג בטבורה של עיר וברחוב צפוף בקטנוע, למרות שמעולם לא למד נהיגה, פגע בילד שעמד בצד הדרך ללא סיבה נראית לעין, גרר אותו מבלי לנסות לעצור או להאט עד שהמנוח הוטל בכוח על עבר המאזדה, וניסה להמשיך בנסיעתו.

59. בנסיבות אלו, העובדות שהוכחו, כך לטענת המאשימה, מבססות את עבירת ההריגה, הן כל אחת בנפרד וקל וחומר בעת הצטברותן יחד. כן הפנתה המאשימה בסיכומיה ליסודות עבירת ההריגה.

60. באשר ליסוד העובדתי שבעבירה, טוענת המאשימה, כי העובדות כפי שהוכחו, מתארות התנהגות המהווה לכל הפחות נהיגה רשלנית הסוטה מרמת ההתנהגות הסבירה המצופה מנהג בכביש. בנסיבות אלו, די

בהוכחת "רשלנות רגילה" לשם קיום היסוד ההתנהגותי בעבירה זו. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית. לאור קיומו של קשר סיבתי בין מעשי הנאשם לבין מותו של המנוח, הרי שאין כל ספק, כי המנוח מת כתוצאה מהתאונה ואף לא נטען אחרת ובנסיבות אלו, כך לטענת המאשימה, מתקיים היסוד העובדתי שבעבירת ה"הריגה".

61. באשר ל"יסוד הנפשי" מציינת המאשימה, כי סעיף 20 לחוק העונשין מונה שני מצבים נפשיים אפשריים לעניין תוצאות המעשה, כשהרלוונטי לעניינו הינו ה"פזיזות". זאת ועוד, התוצאה שעל הנהג להיות מודע לה היא התוצאה הקטלנית, דהיינו מוות ולא די שצפה פגיעה ממשית בקורבן או חבלת גוף.

62. לעניין ה"תוצאה הקטלנית" בעבירת ההריגה, המצב הנפשי של "פזיזות" מתחלק לשניים: "אדישות" ו"קלות דעת", כאשר כל אחד מהלכי הנפש הנ"ל מבסס את המצב הנפשי של "פזיזות" הדרוש להתהוות עבירת ההריגה.

63. כדי להרשיע בעבירת "הריגה" על המאשימה להוכיח, כי הנאשם היה מודע בפועל ליצירת הסיכון שגרם למותו של המנוח. קרי, שהנאשם היה מודע ליסודות העובדתיים של התנהגותו וכן לאפשרות גרימת התוצאה הקטלנית ולא די במודעות לאפשרות גרימת נזק בלבד. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית. עם זאת, כך לטענת המאשימה, אין זה הכרחי, כי הנאשם יהיה מודע לדרך המדויקת של השתלשלות האירועים, אשר הביאו בסופו של דבר למותו של אדם ודי בסיכון שבנסיבות המקרה. כך טענה המאשימה, כי מקום בו אדם עושה מעשה העלול באופן אובייקטיבי לגרום למות קורבנו, תוך שהוא מודע לכל היסודות המהווים את הרכיב העובדתי של העבירה, רשאים אנו להניח, בהעדר ראיה לסתור, כי היה מודע גם לתוצאה הקטלנית.

64. חזקה עובדתית נוספת עניינה, כי קיים קשר בין עוצמת הרשלנות שבהתנהגות הנאשם לבין יסוד הפזיזות הנדרש. על פי חזקה זו, "התרשלנות רבת", דהיינו סטייה גסה, רבה וחמורה מנורמת ההתנהגות הסבירה, מהווה לעיתים אמת מידה ראייתית - נסיבתית להוכחת פזיזות ולו מן הסוג הקל באופן יחסי של "קלות דעת".

65. נהיגתו המתוארת של הנאשם, אשר מעולם לא הוציא רישיון נהיגה, מגיעה לכדי סטייה גסה מרמת ההתנהגות הסבירה ובנסיבות האמורות התרשלנותו אינה "התרשלנות רגילה", אלא "התרשלנות רבת", ולכן, כך לטענת המאשימה, היא מקימה חזקה עובדתית בדבר מודעות הנאשם להתרחשות התאונה שעלולה להביא לתוצאות קטלניות, חזקה אותה, בגרסתו השקרית, לא הצליח הנאשם להפריך, אף לא ברמה של העלאת "ספק סביר". גם בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית.

66. לטענת המאשימה, מי שנוהג ללא רישיון מקים חזקה עובדתית ולפיה, אין לו ידע מספיק בנהיגה ועליו להוכיח אחרת. הנאשם לא הרים נטל זה ואף טען, כי מעולם לא למד נהיגה על רכב דו גלגלי, ואף ציין במהלך עדותו, כי אם היה לו ניסיון, הוא לא היה מגיע למצב הזה, אבל לטענתו, הוא ישב מאחור ולא יכול

היה לעשות כלום. כשמצרפים לעובדת העדר הרישיון גם את העובדה שהנאשם לא טרח לבלום לאחר שפגע במנוח, נסע מספר מטרים כשהמנוח מוטל על החלק הקדמי ואף גרר אותו על הרצפה, קל וחומר שהנאשם אינו יכול לסתור את החזקה העובדתית בדבר פיזיותו.

67. לפיכך, עותרת המאשימה, כי בית המשפט יקבע, כי התקיימו יסודות עבירת ההריגה ולהרשיע את הנאשם בה.

68. באשר לעבירת ההפקרה המיוחסת לנאשם, עותרת המאשימה, כי בית המשפט יקבע, כי הנאשם ברח ממקום התאונה והפקיר את המנוח, לאחר שהבין, כי המנוח נפגע פגיעה חמורה ובשל רצונו להתחמק מאחריות למעשהו, ולא כפי שטען הנאשם, כי עזב את מקום התאונה בשל פחדו, כי המצב בזירת התאונה יתלקח. תמיכה לעמדתה, כך לטענת המאשימה, ניתן למצוא בהתנהגות הנאשם לאחר מכן, עת ניגש לאביו וניסה ליצור לעצמו אליבי, העובדה שלא התקשר למשטרה ולאמבולנס והעובדה שהיה בבריחה עד שנעצר. אם הנאשם היה נמלט בשל פחדו, כפי שטען, אזי בכל מקרה הייתה חובה עליו לדווח למשטרה ולרשויות ההצלה על התאונה. תירוצי הנאשם בהקשר זה, אינם יכולים לעמוד לו.

69. טענה אפשרית, שאף נטענה מפי הנאשם ברמז במהלך עדותו היא, כי לא היה טעם בקריאה לשירותי ההצלה, היות והמנוח כבר פונה לבית החולים, ולכן אין המדובר בעבירת הפקרה. בהקשר זה טענה המאשימה, תוך שהיא מפנה לפסיקה רלוונטית, כי גם אם בית המשפט יקבע מחמת הספק, כי הנאשם עזב את מקום התאונה בשל חששו מבני משפחת המנוח, עדיין יש להרשיעו בעבירת הפקרה, שעה שלא טרח לסייע לחקירת האירוע והמשיך להימלט במטרה להעלים ולהסתיר את חלקו באירוע.

70. לאור זאת, כך לטענת המאשימה, יש להרשיע את הנאשם גם בעבירת ההפקרה המיוחסת לו.

71. באשר לשאר העבירות שיוחסו לנאשם באישום השני, טוענת המאשימה, כי לאור העובדה, כי הנאשם נהג בקטנוע, לאור העובדה שהוא אחראי לקרות התאונה, לאור הודאת הנאשם, כי הוא מעולם לא הוציא רישיון נהיגה ולאור העובדה ולפיה, הוא נהג ברכב גנוב כשאינו לו רישיון רכב תקף, הרי שיש להרשיעו גם בכל שאר העבירות שיוחסו לו.

72. באשר לאישום השלישי טוענת המאשימה, כי לאור עדותו האמינה של אסחאק ולפיה, הנאשם אמר לאביו "תגיד שהייתי אצלך 3-4 שעות", הרי שמדובר בשידול האב למסור גרסת שקר בחקירה שתיפתח באופן ודאי ולפיכך, עסקינן בעבירה של הדחה בחקירה, כמו גם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, שכן אין עסקינן בעבירות הדורשות תוצאה או הצלחה להשפיע על העדות או על הליכי המשפט ודי בניסיון לעשות כן, על מנת להרשיע בעבירה המושלמת.

73. באשר לאישום הרביעי טוענת המאשימה, כי הלכה למעשה הנאשם הודה באישום הרביעי, הן ביסוד

העובדתי והן ביסוד הנפשי, שכן אישר, כי מטרתו הייתה למנוע מהשוטרים לעוצרו ולהתחמק ממעצר, זאת לאחר שידע שהוא דרוש לחקירה. לטענת המאשימה, לאור עדות הנאשם ניתן היה לבקש להרשיעו גם באירועים נוספים של הפרעה לשוטר, אך המאשימה אינה מבקשת לעשות כן.

74. כן טענה המאשימה, כי למושגים "להפריע" ו"להכשיל" משמעות רחבה מאוד, כפי שנקבע בפסיקה. לטענת המאשימה, במקרה דנן התרחשה "הפרעה" בפועל ושעה שהנאשם נעצר רק לאחר מכן, כמתואר בכתב האישום, הרי שיש בכך כדי ללמד על כוונת הנאשם להפריע לשוטרים, שהרי ההכשלה או ההפרעה, הן "תכליתו" של המעשה.

75. עוד הוסיפה וטענה המאשימה, כי בין הזכות החוקתית המעוגנת בסעיף 5 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, לבין התחמקות הנאשם ממעצר כדין, כפי שטען הנאשם בטענותיו המקדמיות, אין ולא כלום.

76. גם טענת הנאשם בדבר העדר סמכות מעצר חוקית בעת שהנאשם ברח, אינה יכולה לסייע לו. כך טוענת המאשימה, כי כפי שהוכח במהלך המשפט, השוטרים הגיעו על מנת לברר את פרטי הנאשם והייתה להם סמכות עיכוב בנסיבות העניין.

77. בכל מקרה, כפי עדותו, הנאשם ברח עוד לפני שהשוטרים הספיקו לקרוא לעברו או לברר את פרטיו, זאת לאחר שידע, כפי עדותו, כי הוא דרוש לחקירה ובמטרה למנוע מהשוטרים מלעצור אותו. במצב זה, בו הנאשם בכלל לא איפשר לשוטרים לבצע את שהתכוונו לבצע, הוא אינו יכול לטעון, כי יש משמעות לשאלה האם הייתה להם סמכות מעצר, אם לאו. הדברים מקבילים משנה תוקף, שעה שהוכח, כך לטענת המאשימה, כי הנאשם ידע מהי משמעותה של הבריחה משוטרים וכי מדובר במעשה אסור המהווה עבירה של הפרעה לשוטר, לאור הרשעתו הקודמת בעניין זה. בנסיבות אלו, עותרת המאשימה להרשיע את הנאשם גם במיוחס לו באישום הרביעי.

78. לאור כל האמור לעיל, עותרת המאשימה, כי בית המשפט יקבע, כי עלה בידי המאשימה להוכיח את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר ובהתאמה, להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

79. בהשלמת סיכומיה בעל פה בדיון אשר התקיים ביום 27.11.13, חזרה המאשימה והדגישה את השינוי בקו ההגנה, כפי שפורט בהרחבה בסיכומיה הכתובים. לטענת המאשימה, מהרגע בו הנאשם הודה שנכח במקום האירוע ולאחר התאונה הוריד את הקסדה, הרי שאין חשיבות לשאלת זיהויו בתאונה עצמה, היות והוכח, כך לטענתה, כי על הקטנוע היה הנהג בלבד. בהקשר זה הפנתה המאשימה לעדויות נור ובאהא. כן טענה המאשימה, כי עלה בידיה כדי להוכיח, כי הקטנוע נגנב. בהקשר זה הפנתה להודעת בעל הקטנוע, לירון שלי, שהוגשה בהסכמה. באשר להרשעה בעבירת חליפית באישום הראשון, הרי שהעבירה המתאימה היא קבלת רכב או חלקים גנובים ולא החזקת רכוש החשוד כגנוב, שהרי אם הרכוש הגנוב הוא קטנוע, אזי מדובר בכלי רכב. כן חזרה המאשימה על טיעוניה באשר לאישום השלישי.

80. באשר לאישום הרביעי הדגישה המאשימה, כי לדידה, לנאשם הייתה כוונה להכשיל שוטרים, כפי שהנאשם העיד בעצמו. בהקשר זה הפנתה המאשימה לחלקים מעדות הנאשם, כפי שזו נמסרה בבית המשפט.

81. כן הדגישה המאשימה, כי עבירת הכשלת השוטר אינה מתייחסת לשלבי המעצר שהיה מאוחר יותר, כי אם בשלב בו הנאשם ברח מהשוטרים במטע הזיתים עת באו לברר את הפרטים ואת התלונה, כי ישנו מישהו הדרוש לחקירה.

82. המאשימה חזרה והדגישה, כי היא מסכימה שהשוטרים לא באו בשלב זה לעצור את הנאשם. השוטרים באו לברר את פרטי הנאשם ומה קרה ולזה יש להם סמכות.

טיעוני הנאשם בסיכומיו

83. במסגרת סיכומיו הדגיש ב"כ הנאשם מהן העובדות אשר אינן שנויות במחלוקת וכדלקמן:

- אין חולק שאירעה התאונה.
- אין חולק שהמנוח נפצע מפגיעה בקטנוע נשוא כתב האישום.
- אין חולק שהמנוח נפטר כתוצאה מהתאונה.
- הנאשם אינו חולק שהיה במקום התאונה.
- הנאשם אינו חולק שאין לו רישיון נהיגה בתוקף.

יריעת המחלוקת, כך הנאשם בסיכומיו, נסובה סביב הסוגיות הבאות:

- הנאשם לא גנב את הקטנוע ואם יקבע שהנאשם נהג בקטנוע בעת התאונה, כי אז יש להרשיעו בעבירת החזקת רכוש החשוד כגנוב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין ולא בעבירה המיוחסת לו באישום הראשון.
- האם הנאשם נהג בקטנוע בזמן התאונה וגרם למותו של המנוח?! אם כן, באיזו עבירה יש להרשיעו, הריגה או גרם מוות ברשלנות?
- האם הנאשם הפקיר את המנוח לאחר התאונה?!
- האם הנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו באישומים השלישי והרביעי?!

84. במסגרת סיכומיו סקר ופירט בפירוט רב ב"כ הנאשם את שעלה מראיות המאשימה, העדים שהעידו

מטעמה ואת העולה מעדויותיהם. כן העלה ב"כ הנאשם את השגותיו, הסתירות והפריכות שעלו, לדידו, מעדויות המאשימה, כמפורט בסיכומיו שם. כך באשר לעדות רס"ר אורן דליות טען ב"כ הנאשם, כי עד זה העיד עדות סברה באשר למצב הסוויץ' בקטנוע ולפיה, כביכול, הייתה חבלה בסוויץ'. מקום בו אין עסקינן בעד מומחה, יש להתעלם מתשובותיו לעניין סוויץ' הקטנוע, שעה שהמאשימה לא הביאה עד מומחה לעניין זה. זאת ועוד, באשר לעדותו של נור אלדין הרייש, טען ב"כ הנאשם, כי נור לא זיהה את נהג הקטנוע שפגע במנוח וזיהה את הנאשם כשהוריד את הקסדה מהראש ולאחר התאונה נעלם מהמקום.

85. באשר לעדות הבוחן בוריס צרנובילסקי, טען ב"כ הנאשם בסיכומיו, כי מאחר והנאשם אישר בעדותו בבית המשפט, כי היה במקום התאונה, בתור נוסע והייתה לו קסדה ביד, מסכים הנאשם לעדות עד זה, לדו"ח הבוחן ולסקיצה שערך והמחלוקת תישאר סביב זהות נהג הקטנוע בלבד. בהקשר זה הדגיש ב"כ הנאשם, כי העד העיד, כי לאחר שסיים את מלאכתו כבוחן והתיק הועבר לפרקליטות, הוא ניגש לזירת התאונה ומדד את המרחק ממקום נפילת המנוח ועד למקום מציאת הקטנוע וכי הינו 31.20 מ', דבר שלא קיבל ביטוי בסקיצה או בדו"ח הבוחן שערך. כן העיד, כי המרחק בין מקום הפגיעה במנוח, לבין מקום מציאת הקטנוע הינו 54 מטרים.

86. באשר לעדות בילאל הרייש הדגיש ב"כ הנאשם, כי העד אישר בעדותו, כי בזמן שהתעסק עם המנוח הוא ראה את הנאשם במקום והיה לידו והוא לא ידע, כי הנאשם דרס את המנוח וכי הנאשם היה עדיין ליד העד עד שפינו את המנוח ברכב ה-ב.מ.וו.

87. באשר לעדות החוקר עבד זועבי, טען הנאשם, כי מהשחזור שנערך עם נור עולה, כי העד שאל שאלות מדריכות וניסה להוביל את נור למצב שבו הוא מתיישר עם גרסאות האחרים. עבד אישר, כי החוקר קרני ביקש להבהיר נקודות אלו, דבר המצביע על חקירה מגמתית, על מנת ליצור מצב ולפיו, כך לכאורה, נור ראה את כל התרחשות התאונה.

88. באשר לעד רס"ב עוואד חנאוי, טען הנאשם, כי יש להתעלם מהטענה שאחות הנאשם היא אשר יצרה קשר והודיעה, כי אחיה דרוש לחקירה שכן עסקינן בעדות מפי השמועה וכי יצאו לבצע משימת מעצר או עיכוב, ללא כל בסיס חוקי.

89. באשר לעדות יעקוב סארה, ציין ב"כ הנאשם, כי ב"כ המאשימה ביקש להכריז על עד זה כ"עד עוין" וכי בקשתו נדחתה ובהמשך הודעתו התקבלה בהתאם להוראת סעיף 10א לפקודת הראיות. במסגרת חקירתו הנגדית, ענה העד, כי ישנן מילים מסוימות שלא הבין וכי ביקש מהחוקר שיסבירן לו. כן ציין, כי החקירה התבצעה בעברית ולא בשפת העד.

90. באשר לעדות מיאדה גזאל, הדגיש ב"כ הנאשם, כי העדה טענה שאמרה במשטרה שסיבכתם אותי עם בעלי ולא מה שכתוב בהודעתה. זאת ועוד, מחקירתה הנגדית עלה, כי חקירת העדה הייתה בשפה העברית.

91. באשר לעדות באהא הרייש, טען ב"כ הנאשם, בין היתר, כי העד הדגיש, כי הוא ראה את הרוכב נופל בשתי המצלמות, דבר שסותר את תיאור המרחקים כפי שתיאר העד. זאת ועוד, העד הפנה לסרטון וניסה להתחמק מהשאלות. כן הפנה ב"כ הנאשם לעולה מעדות מאמון סארה, כמפורט בסיכומיו שם.

92. ב"כ הנאשם התייחס עוד לעדותו השנייה של רס"מ קרני והדגיש, כי העד איננו דובר ערבית וכי החקירות התבצעו בשפה העברית, כאשר ישנו ספק האם העדים הבינו את אשר נכתב, מה גם שהעד לא נתן לנחקרים הזדמנות לקרוא את הודעותיהם לפני חתימתם עליהן, זאת בניגוד לכתוב בסוף ההודעות. זאת ועוד, החקירות הודפסו ישירות למחשב וישנו ספק האם הנחקרים ראו את המסך, או הצליחו לפענח את הכתוב במחשב.

93. באשר לעדות השוטר עסאף עדנאן, טען ב"כ הנאשם, כי העד ערך דו"ח על מעצר ולא רשם דו"ח פעולה ולפיכך, יש להתעלם מעדותו בבית המשפט בכל הקשור לחקירתו הראשית. בדבר שאלת ב"כ המאשימה, כי השוטרים צעקו "שבחניק" הרי שהעד לא רשם דו"ח אודות כך בשעת אמת ועדותו בבית המשפט היא עדות כבושה ואין ליתן לה משקל. כן הדגיש ב"כ הנאשם, כי בחקירתו הנגדית של העד עלה, כי העד עצר את הנאשם ולא עיכב אותו וכי התברר, כי המעצר היה מושתת על צו מעצר שלא היה ידוע לעד או לשוטרים שהיו עימו, צו המעצר לא היה ברשותם כלל ולא הוצג כמוצג משפטי.

94. במסגרת סיכומיו התייחס ב"כ הנאשם בפירוט רב לעדות הנאשם, כפי שזו נמסרה בבית המשפט ולעולה ממנה.

95. לטענת הנאשם, לא עלה בידי המאשימה להרים את נטל ההוכחה הרובץ לפתחה להוכחת המיוחס לנאשם במסגרת האישום הראשון. כך טוען ב"כ הנאשם, כי המאשימה כשלה בהוכחה, כי הקטנוע נגנב ללא הסכמת הבעלים. זאת ועוד, חלפו 30 ימים ממועד גניבת הקטנוע ועד לתפיסתו לאחר התאונה ולפיכך, לא יחול כלל "החזקה התכופה" הגם שאין ראיה ולפיה, הנאשם החזיק בקטנוע במהלך 30 הימים. זאת ועוד, גם אם יקבע בית המשפט, כי הנאשם אכן נהג בקטנוע במהלך שבוע - שבועיים עובר לתפיסתו, הרי שהמאשימה לא הצליחה להוכיח, כי מדובר באותו קטנוע נשוא כתב האישום ואין כל ראיה להוכיח, כי מדובר באותו סוג קטנוע, מספר רישוי קטנוע וכיו"ב. בנסיבות אלו, כך לטענת הנאשם, קיים ספק, כי הנאשם נהג בקטנוע עובר לאירוע התאונה, כי מדובר בקטנוע נשוא כתב האישום, ספק אשר הנאשם זכאי ליהנות ממנו.

96. לחילופין, יש להרשיע את הנאשם בעבירה החלופית שעניינה, החזקת רכוש החשוד כגנוב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

97. באשר לאישום השני, טוען הנאשם, כי לא עלה בידי המאשימה להרים את נטל ההוכחה הרובץ לפתחה בפלילים להוכיח, כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו באישום זה.

98. באשר לעבירת ההריגה, טוען הנאשם, כי אין חולק, כי המנוח קיפח את חייו כתוצאה מהתאונה. המחלוקת נסובה סביב זהות נהג הקטנוע ואם בית המשפט יגיע למסקנה, כי הנאשם נהג בקטנוע, אזי לא ניתן להרשיעו בעבירת ההריגה, כי אם בעבירה שעניינה, גרם מוות ברשלנות. כך הדגיש ב"כ הנאשם, כי עבירת ההריגה היא עבירת תוצאה המחייבת מחשבה פלילית לפי סעיף 20(א) לחוק העונשין.

99. באשר לטענת הנאשם ולפיה, לא הוא נהג בקטנוע, כי אם נסע בטרמפ עם אלמוני, אשר נהג בקטנוע בעת התאונה, טוען ב"כ הנאשם, כי הראיות לעניין זהות נהג הקטנוע הן ראיות נסיבתיות שאין בכוחן להביא למסקנה חד משמעית ולפיה, הנאשם הוא זה שנהג בקטנוע בעת התאונה ונותר ספק בהקשר זה. אם בית המשפט יגיע למסקנה, כי הנאשם הוא זה אשר נהג בקטנוע בעת התאונה, הרי שיש להרשיעו בעבירה שעניינה, גרם מוות ברשלנות ולא בעבירת ההריגה המיוחסת לו.

100. לטענת הנאשם, נסיבות המקרה מצביעות על עבירת גרם מוות ברשלנות, כאשר עסקינן בתאונת דרכים רגילה. כך הדגיש ב"כ הנאשם, כי מדובר בנסיעה קצרה ביותר, כאשר ניסיון החיים מלמד, כי מדובר בנסיעה קצרה בקטנוע בה המהירות היא רגילה לחלוטין. עוד הפנה לגרסת הנאשם ולפיה, המנוח חצה את הכביש ובאשמו התורם התרחשה התאונה, גרסת הגוברת על גרסת נור, אשר טען, כי המנוח נשען על רכב הטויוטה שכן, אם נכון היה הדבר, כי אז הקטנוע היה פוגע ברכב הטויוטה ולראיה, כי זה לא ניזוק. עוד טוען הנאשם, כי נור זז מאחורי רכב הטויוטה ועל כן סביר, כי הוא לא ראה את חציית המנוח את הכביש וחסמת דרכו של הקטנוע.

101. זאת ועוד, ההבדל בין עבירת ההריגה לעבירת גרם מוות ברשלנות נעוץ במחשבה הפלילית. במקרה דנן, העובדה, כי עסקינן בנסיעה של מספר מטרים, נהיגה רגילה, האפשרות שהמנוח "קפץ" לפני הקטנוע, חזרת הנאשם למקום נפילת המנוח וההתעניינות במצבו, כל אלה מובילים למסקנה, כי מדובר בעבירת גרם מוות ברשלנות.

102. באשר לעבירת ההפקרה המיוחסת לנאשם מדגיש ב"כ הנאשם, כי אין ספק שהנאשם ידע שנפגע אדם. לטענת הנאשם, לא התקיימת עבירת ההפקרה שכן, הנאשם נשאר במקום עד אשר פינו את הפצוע ועזב את מקום התאונה אחרי שהמנוח פונה לקבלת טיפול רפואי. עזיבת הנאשם את מקום התאונה נבעה מחששו מפני אחמד הרייש ואחרים שקיללו אותו ואיימו לפגוע בו. בהקשר זה, הפנה ב"כ הנאשם לראיות הרלוונטיות כפי שפורטו אף בליבת סיכומיו, כמפורט לעיל.

103. בנסיבות אלו, הנאשם לא הפקיר את הפצוע, אלא נשאר במקום התאונה, עד אשר בילאל הרייש פינה את הפצוע לקבלת טיפול רפואי ורק אחרי שאחמד הרייש איים עליו, אז הנאשם חשש לחייו ועזב את המקום, זאת לאחר שפינו את הפצוע ברכב ה-ב.מ.וו.

בנסיבות אלו, עותר הנאשם לזכותו מעבירת ההפקרה המיוחסת לו.

104. באשר לעבירת "חבלה במזיד ברכב" המיוחסת לנאשם, מדגיש ב"כ הנאשם, כי המחשבה הפלילית הנדרשת בהקשר זה היא ב"מזיד". במקרה זה, כאמור, לטענת הנאשם, עסקינן בתאונת דרכים, כאשר מרחף מעליה היסוד הנפשי מסוג רשלנות. לפיכך, יש לזכות את הנאשם מעבירה זו.

105. באשר לאישום השלישי, מדגיש ב"כ הנאשם, כי עבירה של הדחה בחקירה ושיבוש מהלכי משפט ענייני, הדחת עד בכוונה להכשיל הליך שיפוטי ולכן עסקינן בכפילות, כך שלא ניתן ליחס שני סעיפים בגין אותו מעשה פלילי. לפיכך, עותר ב"כ הנאשם, כי בית המשפט יורה על מחיקת סעיף 245(א) לחוק העונשין שכן הוא נכלל בסעיף 244 לחוק העונשין.

106. באשר למיוחס לנאשם באישום זה, טוען ב"כ הנאשם, כי העד, אביו של הנאשם, מסר בעדותו תשובות סותרות, זאת בהתייחס ותוך השוואה למיוחס באישום השלישי. באישום זה, קיימת גרסה מול גרסה. כך לטענת הנאשם, כאשר הנאשם לא נשאל בחקירתו הנגדית ולו שאלה אחת אודות שיבוש מהלכי משפט וגרסת העד, כאמור, מלאה בסתירות. זאת ועוד, מעדות העד עלה, כי קיים סכסוך בין העד לבין הנאשם וכי הוא לא חפץ בסילוקו מהבית, מה גם שישנם עדי ראיה שלא נחקרו.

107. בנסיבות אלו, עותר ב"כ הנאשם, כי בית המשפט יקבע, כי המאשימה לא הרימה את נטל ההוכחה הרובץ לפתחה ויש לזכותו מן המיוחס לו באישום זה.

108. באשר למיוחס לנאשם באישום הרביעי, טוען ב"כ הנאשם, כי יש להוכיח את ארבעת היסודות שעניינם:

מעשה, בכוונה להפריע לשוטר, השוטר היה בתפקיד והתפקיד היה כחוק. לטענת הנאשם לא התקיימות יסודות עבירה אלו.

באשר למעשה - הרי שהנאשם, אשר ראה שוטרים ברח מהמקום מתוך פחד פנימי, היות ושמע, כי קוראים לו "שבחניק". הנאשם לא התכוון להכשיל שוטרים והשוטרים לא עשו כל מעשה גלוי לעין כך שתהיה מודעות לשוטרים, כי הם באים כדי לעוצרו. לנאשם הזכות להתהלך חופשי בהתאם לסעיף 5 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו. השוטרים היו בתפקיד, אך טענת הנאשם היא, כי תפקיד השוטרים היה שלא כחוק. בנסיבות אלו טוען הנאשם, כי בהתאם להוראת סעיף 24(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, אם קיים צו מעצר, חובה למסור עותק ממנו לעצור. במקרה דנן, לא היה צו מעצר בידי השוטרים ולכן, מעצר הנאשם אינו כחוק. לשוטרים הייתה אפשרות להשתמש בסמכות העיכוב לפי סעיף 70(א) לחוק המעצרים, אולם משלא ביצעו עיכוב על פי חוק, מעצר הנאשם היה בלתי חוקי.

לפיכך, עותר הנאשם לזכותו גם מעבירה זו.

109. בהשלמת סיכומיו בעל פה, חזר ב"כ הנאשם על ליבת סיכומיו הכתובים. כן הפנה לפסיקה רלוונטית לעיגון טענתו ולפיה, ככל שיקבע המסד העובדתי הרלוונטי, אזי יש להרשיע את הנאשם בעבירת גרם מוות ברשלנות ולא בעבירת הריגה. כן הדגיש, כי לדידו לא מתגבשת במקרה דנן עבירת ההפקרה שכן, הנאשם חזר למקום התאונה ולא נמלט ממנו. בהמשך, הוא עזב את מקום התאונה שכן, חשש ממשפחת המנוח. זאת ועוד, מקום בו הפצוע פונה ברכב אזרחי, מתייחר הצורך להזעיק כוחות הצלה. יחד עם זאת, ב"כ הנאשם הסכים, כי הנאשם לא קרא למשטרה ולכן מתקיימת עבירה של אי הודעה למשטרה אודות התאונה - עבירה לפי סעיף 144(א) לתקנות התעבורה. כך חזר ב"כ הנאשם על טענותיו, כפי סיכומיו הכתובים באשר למיחוס לנאשם באישומים השלישי והרביעי.

ראיות הצדדים

פרשת התביעה

110. כאמור, מטעם המאשימה העידו - בוחן התנועה רס"מ קרני לדאני, רס"ר עומרי ריבין, רס"ל עידן קליין, רס"ר אמין גאנם, אחמד הרייש, רס"ב אורן דליות, נור אלדין הרייש, רס"ב עבד זועבי, רס"ב עוואד חנאו, יעקוב סארה, מיאדה גזאל, באהא הרייש, מאמון סארה ועסאף עדנאן.

כן הוגש בהסכמה חומר החקירה המתייחס לעדי התביעה מס' 12, 22, 23, 24, 25 ובכך התייתרה עדותם. על פרשת ההגנה, נמנתה עדות הנאשם בלבד.

להלן יובאו ראיות הצדדים אחת לאחת, תוך התייחסות מרחיבה ומקיפה לעולה מהעדויות ומהראיות, ניתוח ראיות הצדדים וקביעת ממצאים בהתייחס לאלה.

111. עד תביעה - רס"מ קרני לדאני (ראה בהקשר זה - עמודים 10 - 24 לפרוטוקול הדיון מיום 7.3.13). מעדותו של עד זה עלה, כי עד זה הוא בוחן תאונות דרכים. העד אישר, כי הוא ערך את המוצגים ת/1 - ת/10א.

כן התייחס העד לגביית עדותו של אסחאק סארה מיום 9.11.12. במסגרת חקירתו הנגדית נשאל והעיד העד אודות הכשרתו וניסיונו המקצועי. כן אישר העד, כי הוא חקר את הנאשם 3 פעמים ואישר, כי הוא לא ייחס לו עבירות שעניינן, שיבוש מהלכי משפט והכשלת שוטרים. העד אישר עוד, כי הוא חקר וביצע שחזורים עם שני עדים וכי התלווה אליו החוקר עבד זועבי. העד צפה במהלך עדותו בשני הסרטונים הרלוונטיים. כן העיד העד על נסיבות עריכת השחזור עם העד נור (עמ' 12 לפרוטוקול משורה 1 ואילך). עוד אישר העד, כי הוא לא ערך דו"ח בוחן וכי מי שעשה זאת הוא רס"מ בוריס. עוד העיד העד, כי הוא איננו הבוחן שטיפל בתאונה ולכן, ביקש שלא להתייחס לממצאי זירת התאונה. על דרך ההנחה השיב העד, כי יכולה להתבצע פגיעה של קטנוע בהולך רגל מבלי שתהיה פגיעה של האופנוע ברכב אחר והדבר תלוי במידת הקרבה של הולך הרגל לאותו רכב ועד כמה היה קרוב האופנוע לאותו רכב (עמ' 14 לפרוטוקול).

בהמשך השיב, כי באופן תיאורטי, אם לא אירעה פגיעה ולא נמצאה פגיעה ברכב החונה, אזי סביר להניח שהולך הרגל לא עמד ממש בצמוד לרכב וכי האופנוע לא נסע ממש בסמוך לרכב החונה, אולם העד שב והדגיש, כי זה לא יהיה נכון שיתייחס לזה משום שהוא לא זה שטיפל בזירת התאונה וכי יכול להיות שישנם ממצאים נוספים שהוא אינו מודע להם (עמ' 14 לפרוטוקול).

112. כן שב ונשאל העד אודות אופן עריכת השחזור. כן השיב, כי במבחן התוצאה הולך הרגל "קיבל", כלשונו, את מהירות האופנוע, זאת על פי העדויות הקיימות בחומר החקירה והוא השיב שהדבר אפשרי שהקטנוע יפגע במנוח, ירים אותו על הכידון ויסע איתו (עמ' 15 לפרוטוקול). כן נשאל והתייחס העד לעדות נור ולעולה ממנה. כן העיד העד בעמ' 19 לפרוטוקול משורה 11 ואילך כדלקמן:

"ת. מבקש לתקן את חברי ולומר שזיהוי של אדם, של רכב מתבצע גם בשעות חשיכה ממרחקים גדולים מבלי שמדדתי את המרחק ובמעמד השחזור על פי ניסיוני כבחון תאונות דרכים, לא היה נראה לי שההצבעה ושדברים שאותם מסר העד אינם מתיישבים עם ממצאי החקירה וזירת התאונה..."

113. כן נשאל והשיב העד אודות השחזור שערך עם העד באהא ובמהלך עדותו צפה העד בסרטון ת/8א המתייחס לעד באהא הרייש (עמ' 20 לפרוטוקול). במסגרת חקירתו החוזרת, הבהיר העד, כי כאשר התייחס למנוח במנוח "הולך רגל" התכוון לכך שהוא אינו רכוב. כן ציין, כי הולך רגל יכול לשכב ואף לעמוד. הכוונה היא שהוא איננו ברכב (עמ' 22 לפרוטוקול).

114. עד זה העיד פעם נוספת כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 15.7.13 (עמ' 121 - 131 לפרוטוקול). במסגרת עדותו המשלימה, העיד קרני אודות נסיבות גביית הודעותיהם של יעקוב סארה ומיאדה גזאל והשיב, כי כל שאמרו נרשם בהודעות וכי אלה משקפות באופן מדויק את שמסרו העדים.

במסגרת חקירתו הנגדית, אישר העד, כי הוא דובר השפה העברית ואינו דובר ערבית ואם הנחקר אינו דובר עברית, הוא אינו חוקר אותו. כן פירט העד אודות אופן גביית ההודעות.

115. לאחר שבחנתי באופן בלתי אמצעי את עדותו של רס"מ קרני, זו המקורית וזו המשלימה, הרי שאלה נמצאו על ידי מהימנות ואמינות, עקביות וסדורות ושעה שגולל אותן בפני אותות האמת עלו מהן. התרשמתי, כי עסקינן בעד מקצועי, העושה מלאכתו נאמנה ואשר העיד אודות הדברים כהווייתם. לא זו אף זו, עדותו קיבלה את עיגונה ותיסופה הראיית מהראיות שבמסמכים, בסרטונים אליהם הפנה העד במהלך עדותו, אליהם התייחס ואשר עלו ממנה. זאת ועוד, מחקירתו עלה, כי אופן קרות התאונה, המתואר על ידי נור אפשרי, כעולה מעדותו אשר פורטה לעיל.

116. זאת ועוד, חקירת העד התרכזת, בין היתר, בשאלה האם נור היה יכול פיזית לראות ולזהות את הנאשם.

מקום בו בעדותו בבית המשפט אישר הנאשם את נוכחותו במקום, הרי שחקירת העד בהקשר זה, התייתרה. הדבר נכון גם לגבי השחזור שנעשה עם באהא, שעה שהנאשם אישר בעדותו את שתיאר באהא, אך טען, כי היה אדם נוסף שנהג בקטנוע.

117. בעדותו הנוספת, העיד העד באשר לנסיבות גביית הודעותיהם של יעקוב סארה ומיאדה גזאל, כמבואר לעיל.

כאמור, מצאתי את עדות רס"מ קרני, על שני חלקיה, כראויה, מקצועית, מהימנה, עקבית וסדורה, המוצאת את עיגונה במקורות ראייתיים נוספים ומצטברים. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. בנסיבות אלו, רואה אני לאמץ את גרסת העד גם באשר לאופן גביית הודעותיהם של שני העדים, כמבואר לעיל ואת התרשמותו ולפיה, אם הנחקר לא היה דובר עברית, הרי שהוא לא היה חוקר אותו, סוגיה אשר לה השלכה באשר לעדויותיהם של אלה ועשיית שימוש בהוראת סעיף 10א לפקודת הראיות, כפי שיפורט בהמשך הכרעת דין זאת.

118. עד התביעה רס"ר עומרי ריבין - ראה בהקשר זה עמודים 27 - 30 לפרוטוקול. בעדותו אישר העד, כי הוא ערך את הדו"ח ת/23 וכי ציין בדו"ח, כי הנאשם הראה לו חתכים בכפות הידיים בלבד. עוד העיד, כי הוא שאל את החשוד אם הוא פצוע והוא הראה לעד את כפות הידיים שלו. כן שאל את הנאשם אם הוא זקוק לטיפול רפואי וזה השיב בשלילה (עמ' 27 לפרוטוקול).

119. במסגרת חקירתו הנגדית העיד העד, כי הוא קיבל הנחיות מהפיקוד להביא את העצור וכי נאמר לו לגשת לתחנת משגב להביא חשוד מהתחנה עצמה בעקבות אירוע שהיה בנצרת. כן העיד, כי הוא הגיע למקום עם שני שוטרים נוספים ללא כוונה להביא את הנאשם לנצרת (עמ' 28 לפרוטוקול). עוד העיד העד, כי לא נאמר לו במה הוא חשוד, אלא נמסר לו רק לקחת את העצור. העד אישר, כי הוא קיבל את דו"ח המעצר. כן העיד העד, כי הנאשם טען בפניו שהוא פצוע בכפות הידיים וכי זה קרה לו במהלך בריחה מהשוטרים, כי חשבו שהוא שב"ח (עמ' 28 לפרוטוקול). העד נשאל עוד והעיד אודות מהות הפציעות בידי הנאשם וציין, כי הוא התרשם שהפצע היה יחסית טרי.

120. לאחר שבחנתי את עדות רס"ר ריבין באופן בלתי אמצעי, הרי שזו נמצאה על ידי מהימנה ואמינה, מקצועית, עקבית וסדורה ושעה שגולל אותה בפניי אותות האמת עלו הימנה. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. לא זו אף זו, עדות העד עולה בקנה אחד עם הדו"ח ת/23 שערך והיא מקבלת את עיגונה הראייתי בדו"ח זה.

121. עד התביעה רס"ל עידן קליין - ראה בעניין זה עמ' 31 - 41 לפרוטוקול. במהלך עדותו אישר העד, כי הוא ערך את דו"ח הפעולה ת/22. במסגרת חקירתו הראשית העיד עידן, כי את שם הנאשם כמופיע בדו"ח ת/22, הוא קיבל מהקמב"ל וכי הוא ניגש לבית הנאשם, יחד עם שוטרים נוספים, שם פגש באימו

של הנאשם וכי הנאשם לא היה בבית (עמ' 31 לפרוטוקול). כן העיד אודות הדברים שנמסרו לו מפי אנשים שהיו במקום התאונה. בהקשר זה, הוסכם בין הצדדים, כי עסקינן בעדות מפי השמועה והמאשימה הודיעה, כי לא תבקש להסתמך על דברים אלה כראיה לאמיתות תוכנם (עמ' 31 לפרוטוקול). כן העיד, כי במקום הגיע ילד קטן בשם נור, כשעימו אדם מבוגר, אשר סיפר לו את שאירע. העד גם אישר, כי הוא גבה את עדות נור במקום ליד האופנוע (עמ' 31 - 32 לפרוטוקול). העד אישר, כי מי שתרגם לו את עדות נור הוא, אחמד הרייש, תושב השכונה. העד הבהיר, כי מפאת שגגה לא נרשם בעדות נור שמו של החשוד, כפי שמסר נור, אך הדברים מוצאים את ביטויים בדו"ח הפעולה. העד הבהיר, כי נור מסר את שמו של הנאשם (עמ' 32 לפרוטוקול).

122. במסגרת חקירתו הנגדית נחקר העד אודות התאורה במקום וציין, כי התאורה הייתה סדורה וכי ניתן לראות רכב ולזהות פנים (עמ' 33 לפרוטוקול). כן העיד, כי כאשר הגיע למקום, המנוח כבר לא היה שם וכי נמסר לו, כי הוא פונה לבית החולים "רמב"ם". העד הבהיר עוד מדוע נכנס לבית בעל המצלמות (עמ' 34 - 35 לפרוטוקול). עוד הבהיר העד, כי נור לא אמר לו את מספר תעודת הזהות של הנאשם, אלא הקטין אמר לו את שם הנאשם ואילו את מספר תעודת הזהות העד לקח מאימו של הנאשם (ראה עמ' 37 לפרוטוקול). כן העיד העד אודות אופן גביית עדות נור וכי נור היה צמוד לטיוטה. עוד ציין העד, כי מה שאמר נור, זה מה שנרשם.

123. לאחר שבחנתי את עדות רס"ל קליין, הרי שזו נמצאה על ידי אמינה ומהימנה, מקצועית, עקבית וסדורה ולפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. זאת ועוד, עדות רס"ל קליין מקבלת את עיגונה גם בדו"ח הפעולה שערך ת/22.

124. זאת ועוד, מקום בו בעדותו בבית המשפט הנאשם תיאר את מנגנון התאונה, כפי שתואר על ידי נור ובאהא, הרי שחקירת העד בנקודות אלה התייתרה, מה גם וניתן להתרשם באופן בלתי אמצעי מאשר נראה במצלמות שבביתו של באהא ת/8א.

125. עד התביעה רס"ר אמין גאנם - בהקשר זה ראה עמ' 41 - 44 לפרוטוקול. במסגרת עדותו אישר רס"ר גאנם, כי הוא ערך את דו"ח הפעולה ת/19. העד שלל את גרסת הנאשם ולפיה, כשהגיעו לעצור אותו היו 20 שוטרים שרצו אליו וקראו לו שב"חניק ובגלל זה ברח. תחת זאת העיד העד, כי במקום היו הוא ועוד שלושה שוטרים וכי הם לא צעקו "שבחניק" (עמ' 41 לפרוטוקול).

126. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי התקבלה הדעה מתושבת עראבה על כך שיש מישהו שהוא דרוש לחקירה ואשר נמצא בעראבה, באזור המטעים. כן אישר, כי המודיעה היא משפחה בדארנה וכי מדובר באחות הנאשם (עמ' 42 לפרוטוקול). כן העיד, כי כאשר הגיעו למקום פגשו בבחור העונה לתיאור וכאשר הוא הסתכל לכיוונם, הוא יצא בריצה וברח. כן אישר העד, כי בבית אחותו הם עצרו את החשוד וכי הם ביצעו מעצר ולא עיכבו (עמ' 43 לפרוטוקול). כן הבהיר העד, כי הם עצרו את החשוד משום שהבינו שהוא דרוש לחקירה ולא כל מעצר מחייב צו מעצר (עמ' 44 לפרוטוקול).

127. לאחר שבחנתי את עדות רס"ר אמין, הרי שזו נמצאה על ידי מהימנה ואמינה, עקבית וסדורה ושעה שגולל אותה בפניי אותות האמת עלו הימנה. כן התרשמתי, כי העד העיד אודות הדברים כהווייתם, מה גם שאלה עלו קיבלו את עיגונם בדו"ח הפעולה ת/19 שערך. בנסיבות אלו, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

128. עד תביעה - מר אחמד הרייש - ראה בהקשר זה עמ' 44 - 45 לפרוטוקול. אחמד העיד, כי הוא גר בשכנות לנאשם וראה אותו מידי פעם (עמ' 44 לפרוטוקול). העד העיד על אשר שמע וראה ביום התאונה. כן העיד, כי המנוח היה מתחת לרכב המאזדה וכי בלאל עבר עם רכב ב.מ.וו ולקח אותו וכן העיד בעמ' 45 לפרוטוקול משורה 7 ואילך:

"ת: מתחת למכונית המאזדה. איך שבלאל לקח אותו, עבר רכב BMW, לפני שעצרתי את הרכב, יונס בא מהכיוון השני עם טרנינג כחול וקסדה שחורה ומעיל כחול וכפפות, הוא בא מהכיוון של הווספה ואני קיללתי אותו אפילו ואמרתי לו "תחכה". בזמן הזה שפתחתי את דלת של ה-BMW ונכנס בלאל וסגרתי את הדלת, חיפשתי את יונס ולא מצאתי הוא נעלם. שאלתי את אח שלו, הוא אמר לי הוא לא בא לבית. אחרי זה בערב אני הלכתי לאבא שלו ואבא שלו אמר לי שהוא בא אליו למסעדה."

בהמשך עדותו התייחס העד לרכב הטיוטה השייך לו, אשר חנה במקום, מקום הקטנוע, מיקום המנוח ומיקום הטיוטה (ראה עמ' 45 - 46 לפרוטוקול).

129. עוד העיד אחמד, כי בעת התאונה, היה אור (עמ' 47 לפרוטוקול) וכי הנאשם הגיע מכיוון הקטנוע כשקסדה הייתה בידו, כפפות ומעיל כחול. עוד העיד, כי נור הוא אחיינו (עמ' 47 לפרוטוקול). עוד העיד, כי לא הייתה לו כל מעורבות בחקירת נור שהייתה ביום התאונה וכי הוא רק תרגם (עמ' 48 לפרוטוקול).

130. במסגרת חקירתו הנגדית, העיד אחמד, כי הוא תרגם את הדברים שמסר נור וכי נור מסר לשוטר שהקטנוע הגיע מאחוריו ומאחורי המנוח (עמ' 49 לפרוטוקול). כן ציין, כי נור שחזר לבוחן והראה היכן הוא עמד והיכן עמד המנוח (עמ' 49 לפרוטוקול). כן העיד שלמרות שהוא שוכח דברים, את האירוע הזה הוא לא ישכח לעולם (עמ' 49 לפרוטוקול). עוד העיד, כי מאז שיצא מהבית ועד שראה את הנאשם מגיע אליו חלפו כשתי דקות (עמ' 51 לפרוטוקול) וכך העיד בעמ' 51 לפרוטוקול משורה 24 ואילך:

"ת: אני התעניינתי בילד, הוא עמד לידי אולי 2 וחצי מ', הוא הסתכל על הילד ואני קיללתי אותו, אמרתי לו תחכה, אחרי שנייה נעלם."

ובהמשך, בעמ' 52 לפרוטוקול משורה 19 ואילך, המשיך והעיד העד כדלקמן:
עמוד 25

**"ש: כשהוא עמד לידך כמה זמן הוא עמד לידך?
ת: פחות משנייה. אמרתי לו תחכה והוא נעלם. הלכתי לאבא שלו והוא אמר לי
שהוא לא בא הביתה.
ש: כשהוא עמד לידך הוא אמר משהו?
ת: אולי אמר, מה קרה לילד, או מישהו אחר, אני לא בטוח, הרבה אנשים
התאספו. יכול להיות שזה הוא או משהו אחר."**

131. בהמשך אישר העד, כי הוא קילל את הנאשם ואף עשה לו סימן עם היד "תחכה" (עמ' 52 - 53 לפרוטוקול). בהמשך, אישר העד, כי הוא אמר את הדברים בעצבנות וכי הנאשם ברח מהמקום. כן העיד העד, כי הקטנוע הוא של הנאשם וכי הוא מכיר את כיסוי הקטנוע. כן העיד, כי הוא ראה את הנאשם נוסע על הקטנוע ומתנדנד, אך לא ידע שאין לו רישיון (עמ' 53 לפרוטוקול). העד שלל קיומו של סכסוך בין הנאשם לבין משפחת הרייש (עמ' 54 לפרוטוקול).

132. לאחר שבחנתי את עדות אחמד הרייש באופן בלתי אמצעי, הרי שזו נמצאה על ידי מהימנה ואמינה ביותר. התרשמתי, כי העד מעיד אודות הדברים כהווייתם וכפי שאכן אירעו והתרחשו בפועל. שעה שמסר העד את עדותו אותות האמת עלו הימנה ולפיכך, אני רואה לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

כבר עתה, נקדים את המאוחר ונציין את שהעלתה המאשימה בסיכומיה ובצדק, כי לאור גרסתו המאוחרת והכבושה של הנאשם ולפיה, היה אדם אחר חבוש קסדה, אשר נהג בקטנוע, ברי הוא, כי מן הראוי, היה לעמת את אחמד הרייש עם טענה זו. הימנעות מחקירת העד בשאלה מהותית זו מהווה ראייה לחובת הנאשם, על המשמעויות הקמות מכך.

133. עד תביעה - רס"ב אורן דליות - בהקשר זה ראה עמ' 54 - 57 לפרוטוקול. במסגרת עדותו, אישר אורן, כי הוא ערך את הדו"חות ואת לוח התצלומים ת/24, ת/25 ו-ת/26. במסגרת חקירתו הנגדית, אישר העד, כי הוא מצא על הקטנוע 5 מעתקי ט.א. כן העיד, כי 4 טביעות אצבע ניתנות להשוואה וכי נעשתה השוואה מול החשוד ולא נמצאה זהות ביניהם. עוד העיד, כי הקטנוע עצמו גנוב ודרך החבלה בסוויץ' הניעו את הקטנוע (עמ' 54 - 56 לפרוטוקול). העד אישר, כי אין הוא מומחה בתחום וכי הוא מעיד על דברים שראה. העד העיד עוד, כי יש לו ניסיון וכי הוא מנעולן בהכשרתו (עמ' 56 לפרוטוקול). עוד אישר העד, כי מי שצריך לקבוע ממצאים שבמומחיות בתחום זה היא מעבדת סימנים במטא"ר.

134. לאחר שבחנתי את עדות רס"ב דליות, מצאתי את עדותו כעדות מקצועית ומהימנה ולפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. זאת ועוד, עדות העד מוצאת את עיגונה בדו"חות ובלוח התצלומים שערך וביצע והיא עולה בקנה אחד עימם.

135. עד תביעה נור אלדין הרייש - ראה בהקשר זה עמ' 57-77 לפרוטוקול. במסגרת עדותו, העיד נור, כי הוא מכיר את המנוח "ממזמן", כהגדרתו וכי הם קרובי משפחה. כן העיד, כי הוא גר בשכונה המזרחית וכי הנאשם גר לידם. עוד העיד, כי המרחק בין הבתים אינו רב (עמ' 57 - 58 לפרוטוקול). נור העיד עוד, כי הוא ראה את הנאשם הרבה פעמים וכי הנאשם משתמש ברכב שחור וכן בקטנוע. עוד העיד נור, כי הוא ראה את הנאשם משתמש בקטנוע הרבה פעמים, כאשר השתמש הנאשם בקטנוע הוא חבש קסדה שחורה.

136. בעמ' 58 לפרוטוקול משורה 16 ואילך, העיד נור כדלקמן:

"ש: מה קרה ביום של התאונה?
ת: הוא ירד מהבית שלהם, אנחנו הלכנו לחנות המכולת.
ש: מי זה אנחנו?
ת: אני מוחמד ואחמד. ישבנו מעט, ירד מהבית שלהם הוא התניע וירד.
ש: איפה בדיוק הייתם?
ת: בצד.
ש: ליד הבית של מי?
ת: ליד הבית של דודי מוחמד.
ש: איפה בדיוק הייתם ברחוב?
ת: ליד הרכב בצד עומדים. לא היינו באמצע הרחוב.
ש: ליד איזה רכב אתה זוכר?
ת: לא.
ש: איפה אתה עמדת ביחס לרכב?
ת: אני הלכתי איפה שהבית של דודי, בצד.
ש: איפה מוחמד עמד?
ת: הוא היה עומד לידי ואני הלכתי.
ש: איפה הוא עמד ביחס למכונית?
ת: נשאר במקומו.
ש: איפה?
ת: בצד.
ש: ומה קרה?
ת: הוא בא במהירות דרס אותו ושם אותו מתחת לרכב.
ש: ומה קרה עם יונס ומה קרה עם הקטנוע?
ת: נשבר והוא המשיך היה על הרצפה.
ש: מתי אם בכלל ראית שזה הנאשם?
ת: כשהוא הוריד את הקסדה והקטנוע הזה הוא שלו.
ש: מתי ראית שהוא הוריד את הקסדה?
ת: כשנעצר ואז הוריד את הקסדה.
ש: כשהקטנוע פגע במוחמד, מה קרה למוחמד?

- ת: התחיל לנזול לו דם מהראש.
 ש: מה המרחק בין המקום שבו עמדתם עד הרכב שמתחתיו נפל מוחמד?
 ת: קצת.
 ש: איך מוחמד הגיע מהמקום הזה ועד לרכב?
 ת: הוא היה עומד לא זז.
 ש: הוא עמד ולא זז ואז פגע בו הקטנוע ואמרת שאחרי שפגע בו הקטנוע ואז הוא הגיע עד לרכב השני. איך הוא הגיע עד לרכב השני?
 ת: הוא היה תלוי על החלק הקדמי של הקטנוע.
 ש: למה מוחמד עמד בצד של הרכב ברחוב?
 ת: אנחנו שלושתנו היינו עומדים.
 ש: איך הקטנוע פגע במוחמד אבל לא פגע בך?
 ת: בגלל שאני זיתי.
 ש: איך יכול להיות שהקטנוע פגע במוחמד אבל לא פגע ברכב שעמדתם לידו?
 ת: לא יודע.
 ש: כמה צמוד מוחמד עמד לרכב, הוא נצמד לרכב או שהיה רחוק מהרכב?
 ת: הוא היה נשען על הרכב.
 ש: מה קרה אחרי התאונה, מי בא למקום? מה קרה? מה עשית?
 ת: עמדתי והסתכלתי אליו.
 ש: מה זה אליו?
 ת: על מוחמד, שהיה מתחת לרכב.
 ש: באיזה מרחק ראית את הנאשם, יונס?
 ת: קצת. כשהוא הוריד את הקסדה אחר כך אני ראיתי אותו.
 ש: כמה אנשים היו על הקטנוע?
 ת: אף אחד הוא לבד היה.
 ש: מה היה מצב האור בחוץ, היה אור, היה חושך?
 ת: הייתה תאורת רחוב. הוא יכל להסתובב ממוחמד, הוא יכול להסתובב בגלל שלא היה רכב.
 ש: אתה יודע באיזה שעה זה היה?
 ת: בשעה 17:00. הייתה תפילת המואזין. הוא הכריז על תפילה זו.
 ש: באיזה מהירות הגיע הקטנוע?
 ת: אני לא יודע באיזה מהירות.
 ש: אתה יודע האם זה לאט, מהר, מהר מאוד?
 ת: במהירות.
 ש: אחרי שהוא פגע במוחמד מה הוא עשה?

- ת: שום דבר, הוא המשיך לשכב, לא דיבר.
 ש: אחרי שהקטנוע פגע במוחמד, מה עשה הקטנוע?
 ת: המשיך בנסיעה.
 ש: מה הוא עשה מבחינת המהירות של הקטנוע?
 ת: הוא המשיך להחליק והמשיך בנסיעה עליו.
 ש: כמה אנשים היו על הקטנוע?
 ת: אף אחד הוא לבד היה.
 ש: מה היה מצב האור בחוץ, היה אור, היה חושך?
 ת: הייתה תאורת רחוב. הוא יכל להסתובב ממוחמד, הוא יכול להסתובב בגלל שלא היה רכב.
 ש: אתה יודע באיזה שעה זה היה?
 ת: בשעה 17:00. הייתה תפילת המואזין. הוא הכריז על תפילה זו.
 ש: באיזה מהירות הגיע הקטנוע?
 ת: אני לא יודע באיזה מהירות.
 ש: אתה יודע האם זה לאט, מהר, מהר מאוד?
 ת: במהירות.
 ש: אחרי שהוא פגע במוחמד מה הוא עשה?
 ת: שום דבר, הוא המשיך לשכב, לא דיבר.
 ש: אחרי שהקטנוע פגע במוחמד, מה עשה הקטנוע?
 ת: המשיך בנסיעה.
 ש: מה הוא עשה מבחינת המהירות של הקטנוע?
 ת: הוא המשיך להחליק והמשיך בנסיעה עליו..."

137. במסגרת חקירתו הנגדית העיד נור, כי הוא תלמיד בכיתה ט'. כן אישר, כי הוא מסר 3 הודעות במשטרה (עמ' 62 לפרוטוקול). כן העיד, כי מיד לאחר התאונה, במקום התאונה הוא מסר הודעה וכי אחמד דודו נכח בחקירה ותרגם. נור העיד, כי מסר רק את האמת (עמ' 62 לפרוטוקול). כן העיד נור, כי המנוח היה צמוד לרכב הטייטה (עמ' 63 לפרוטוקול) ואישר את הדגמת ב"כ הנאשם בהקשר זה. עוד העיד, כי כאשר הבחין בקטנוע בא במהירות הוא התרחק ממוחמד וכי הקטנוע הגיע מפתח בית הנאשם (עמ' 64 לפרוטוקול). כן העיד נור, כי הוא זיהה את הקטנוע של הנאשם וכי אף אחד אחר אינו נוהג בקטנוע (עמ' 66 לפרוטוקול). נור העיד, כי הוא ראה את הנאשם כאשר הוריד את הקסדה (עמ' 67 לפרוטוקול, שורה 1).

138. עוד העיד, כי לאחר שהמנוח נפגע לקחו אותו ברכב וכי העד לא נשאר ליד הטייטה, אלא הלך ליד הקטנוע, היכן שהיו האנשים (עמ' 69 לפרוטוקול). נור העיד עוד, כי היו במקום הרבה אנשים וכי הייתה תאורת רחוב (עמ' 70 לפרוטוקול). כן העיד, כי המנוח היה מתחת לרכב והנאשם נפל והקטנוע המשיך לזחול (עמ' 70 לפרוטוקול). בשלב זה הוגשה הודעת נור, אשר התקבלה וסומנה נ/2.

בעמ' 71 לפרוטוקול משורה 26 ואילך העיד נור כדלקמן:
 עמוד 29

ש: ואמרת בחקירתך שם "מוחמד נפל והווספה נפלה על הרצפה ויונס שנהג בה נפל יחד איתה".

ת: כן נפל ביחד עם הווספה אבל הווספה המשיכה לזחול.

ש: אבל במשטרה לחוקר שלבי אתה אמרת שיונס נפל יחד עם הווספה?

ת: כן.

ש: אז מה שאמרת קודם לא נכון? אמרת שיונס נפל והווספה המשיכה..

ת: הוא נפל והווספה המשיכה.

ש: אמרת יונס קם אחר כך לא יודע לאן הלך.

ת: אני לא ראיתי אותו כשהוא ברח.

ש: לחוקר שלבי אמרת שהוא קם ולא יודע לאן ברח, זאת אומרת לא ראית אותו בכלל.

ת: כשנפל הוא קם, אבל אני לא יודע לאן הוא ברח.

ש: אתה לא ראית אותו?

ת: כן, לא ראיתי אותו לאן הלך."

139. במהלך חקירתו צפה העד בשחזור מוצג ת/7א ונתן את הסבריו באשר לזה. כן נשאל העד לאחר התאונה, לאחר שהקטנוע נפל, איך ידע שהנהג הוא הנאשם והשיב:

ת: כשהוריד את הקסדה.

ש: מה ראית שכשהוא הוריד את הקסדה?

ת: ראיתי אותו. " (עמ' 75 לפרוטוקול משורה 6 ואילך).

הודעות העד (אלה המקוריות וכן תרגומן) התקבלו וסומנו ת/37, ת/37א ו-ת/38.

140. כבר עתה יצוין, כי ניכר במהלך עדות נור, כי מעמד העדות היה קשה לו. למרות זאת, לאחר שבחנתי את עדות נור ב"רחל בתך הקטנה" ובאופן בלתי אמצעי, התרשמתי, כי עסקינן בעדות מהימנה ואמינה ביותר, עקבית וסדורה ושעה שגולל אותה נור בפניי אותות האמת עלו הימנה. התרשמתי, כי נור העיד אודות הדברים שראה וחווה כהווייתם והדבר ניכר ועבר כחוט השני במהלך כל עדותו. זאת ועוד, בעדותו בפניי, כמו גם בהשוואה לאמור בהודעותיו במשטרה, לא מצאתי, כי נמצאו סתירות היורדות לשרשו של עניין, אשר יש בהם כדי לשמוט את הקרקע תחת עדותו בפניי, התרשמתי ממנה וממצאי המהימנות שראיתי לקבוע בשלה. בהקשר זה, ראוי לחזור ולהדגיש, כי עסקינן בעד קטין אשר עבר טראומה ואשר בגינה העיד.

141. זאת ועוד, בעדותו בבית המשפט הנאשם הסכים למעשה עם אופן תיאורו של נור אודות התאונה, עובדה אשר יש בה כדי לחזק את עדותו.

142. המחלוקת בין גרסת נור לגרסת הנאשם, כפי עדותו בפניי, הינה בשתי נקודות עוגן: האחת, האם היה רוכב בודד על הקטנוע והאחרת, האם המנוח עמד במקום או שהוא חצה את הכביש. בהקשר זה, נשוב ונזכיר, כי נור לא נשאל לעניין מספר הנוסעים בקטנוע שום שאלה בחקירתו הנגדית ולא עומת עם גרסתו המאוחרת של הנאשם ולפיה, היו 2 אנשים על הקטנוע. סוגיה זו הוצגה לנור על ידי המאשימה והוא השיב, כי היה רוכב אחד על הקטנוע, כפי שפורט לעיל. באשר לטענת הנאשם ולפיה, המנוח לא עמד במקום אלא חצה את הכביש, הרי שאודות כך נשאל נור והשיב ב"רחל בתך הקטנה", כי המנוח עמד במקום ולא חצה את הכביש.

143. נוכח האמור לעיל, כאמור, רואה אני לסמוך על עמדתו של נור, באשר זו מהימנה עלי, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. למעלה מן הצריך, אוסיף ואציין, כי עדות נור מוצאת את עיגונה הראייתי אף בעדות באהא, אשר אף היא מהימנה עלי, כפי שאפרט בהמשך הכרעת דין באשר יש בה כדי לעלות בקנה אחד עם עדות נור, כאמור, לחזקה ולעגנה באשר למספר הרוכבים על הקטנוע, סוגיה משמעותית הנתונה במחלוקת בין הצדדים, כמו גם באשר לאופן התרחשות התאונה ואולם, סוגיה זו אינה במחלוקת עוד בעיקרם של דברים, נוכח עדות הנאשם בפניי, אשר שינה את גרסתו, בזיקה לגרסה שנמסרה במשטרה, כפי שיפורט בהמשך הכרעת דין זו. אף באשר למיקום המנוח בזמן התרחשות התאונה, אף היא סוגיה משמעותית הנתונה במחלוקת בין הצדדים, הרי שעדות נור עולה בקנה אחד גם עם עדות קרני, כך לדוגמא, אשר העיד, כי תרחיש, כאמור, אפשרי וכי פגיעת הקטנוע כאשר המנוח עמד בסמוך לטיטה אפשרית, גם אם זו לא ניזוקה. בהקשר זה, אין לי אלא להפנות לעדות קרני, כמפורט לעיל.

144. עד תביעה - אסחאק סארה - ראה בהקשר זה עמ' 78 - 88 לפרוטוקול. עד זה הוא, כאמור, אביו של הנאשם. אסחאק העיד, כי הוא עובד במסעדת עימאד. בעמ' 78 לפרוטוקול משורה 8 ואילך העיד אסחאק כדלקמן:

"ש: תספר לי בצורה הכי עניינית מה קרה ביום התאונה?
ת: ביום האירוע הבן שלי בא אלי למסעדה, עמדנו הצידה ואמר לי אבא אני הייתה לי תאונה בשכונה, דרסתי ילד ואז כמובן אני נלחצתי, לא הבנתי אלף ואחת שאלות עלו לי בראש. רציתי לקבל ממנו אינפורמציה, האם ידוע לך מי זה הילד, אם ידוע לך חומרת המצב משהו, זה לקח איזה שתי דקות רק והוא אמר לי אני לא יודע כלום ואני מרוב לחץ אמרתי לו תעוף לי עכשיו מהעניינים וזהו. זה מה שקרה בתוך המסעדה.
ש: באיזו שעה בערך הוא הגיע למסעדה?
ת: בערך 17:30-18:00, אם זכרוני אינו מטעה אותי.

- ש:** כשהוא נכנס למסעדה איך הוא נראה לך?
- ת:** את האמת הוא תמיד מבקר אותי במסעדה, אבל הפעם הזאת אני ישר קלטתי שמשוהו לא בסדר, הוא היה גם כן לחוץ והרגשתי בתור אבא שאני מכיר אותו, ידעתי משוהו לא בסדר, לכן לקחתי אותו הצידה.
- ש:** איך הוא נראה פיזית?
- ת:** אני שמתי לב שיש איזה מכה על היד, שפשוף כזה ובמכנס שלו.
- ש:** כשהוא אמר לך אני דרסתי ילד, הוא אמר לך איך?
- ת:** לא.
- ש:** באיזה כלי רכב הוא נהג הוא אמר לך?
- ת:** כן, עם הווספה.
- ש:** מה, אם בכלל, הוא ביקש ממך אחרי שהוא סיפר לך שהוא דרס את הילד?
- ת:** כמובן, הוא היה לחוץ, הוא ניסה, מה אבא תעזור לי, יענו, אני לא הסכמתי.
- ש:** תפרט, מה זה אבא תעזור לי, מה הוא בדיוק אמר?
- ת:** שאגיד שהוא לא קשור לאירוע.
- ש:** אתה זוכר באיזה מילים הוא השתמש?
- ת:** הוא אמר תגיד שאני הייתי אצלך פה כמה שעות.
- ש:** אמרת שאתה לא הסכמת וסילקת אותו?
- ת:** נכון. אני זוכר את הדו שיח שהתנהל בינינו הוא אמר לי ואז אני לא הסכמתי, הוא היה לחוץ ואני נלחצתי.
- ש:** ומה אמרת לו?
- ת:** אמרתי לו תעוף לי מהעיניים תצא מהמסעדה והוא יצא, לא ידוע לאן הוא הלך."

בהמשך העיד אסחאק, כי הקטנוע אצל הנאשם מזה חודש וכי הפעם האחרונה שראה את הנאשם נוהג בקטנוע, הייתה יום לפני האירוע (עמ' 79 לפרוטוקול).

145. כן העיד אסחאק, כי צבע הקסדה של הנאשם הוא שחור. עוד העיד על נסיבות אמירת הדברים על ידו בהודעתו במשטרה ומה הביאו לומר את הדברים, כאמור (ראה עמ' 80 לפרוטוקול). בהמשך העיד אסחאק, כי לאחר מכן הוא יצר קשר עם הנאשם ואמר לו להסביר את עצמו. הנאשם בתגובה אמר לו שזה לא הוא (עמ' 80 לפרוטוקול).

146. במסגרת חקירתו הנגדית, אישר אסחאק, כי הוא מסר הודעה במשטרה כ-5 ימים לאחר האירוע ובה ציין, כי הוא והנאשם ביחסים לא כל כך טובים. בהקשר זה העיד אסחאק אודות מערכת היחסים עם בנו, הנאשם. כן העיד אסחאק, כי הנאשם היה לחוץ כשבא אליו למסעדה. עוד העיד אסחאק, כי השוטר

הקריא לו את העדות והוא חתם עליה (עמ' 86 לפרוטוקול). כן העיד, כי יחסית הם משפחה בודדת בשכונה המזרחית וכי כאשר הגיע למקום התאונה לאחר כשעה, האנשים במקום היו עצבניים, אך לא איימו (עמ' 86 לפרוטוקול). אסחאק שלל, כי הוא מעיד בבית המשפט עדות שקר כדי להתפטר מבנו, הנאשם (עמ' 88 לפרוטוקול).

147. לאחר שבחנתי את עדות אסחאק אופן בלתי אמצעי, התרשמתי מהקושי של אסחאק למסור את עדותו נוכח מהות דבריו ונפקותם באשר לבנו, הנאשם. למרות זאת, התרשמתי, כי אסחאק מסר דברי אמת כהווייתם. עדותו הייתה קוהרנטית, רצופה וללא סתירות היורדות לשורשו של עניין. הרושם שעלה מעדותו הוא, כי הוא אומר דברי אמת, מעיד אודות דרים ששמע וחווה, למרות הקושי והכאב שהדבר גורם לו. אסחאק דייק בדבריו ואף לא עומת עם חלקים מהותיים בגרסת הנאשם, כפי עדותו בפניי. בנסיבות אלו, רואה אני לסמוך על עדותו של אסחאק, לאמצה באופן מלא, לסמוך עליה ולבסס עליה ממצאים. לא זו אף זו, עדותו של אסחאק מקבלת את עיגונה ותיסופה הראייתית בעדות הנאשם, כפי שהובאה בפניי, אשר בסופו של יום העיד ואישר, כי הוא הגיע אל המסעדה, כפי עדות איסחאק, דיבר עם אביו אודות התאונה, כפי עדות אסחאק ואולם, טען הנאשם, כי הוא אמר "דרסנו" ולא "דרסתי" ולסוגיה זו אתייחס בהמשך.

148. עד התביעה בוריס צרנובינסקי - ראה בהקשר זה עמ' 90 - 98 לפרוטוקול. במסגרת עדותו הוגש צו מעצר שהוצא יום לאחר התאונה, אשר התקבל וסומן ת/39. כן הוגשה החלטה בדבר צו המעצר, התקבלה וסומנה ת/40. כן הוגש אישור על הכרזה ת/41. העד התייחס בעדותו לסקיצה ולנספח לסקיצה (ת/11, ת/12) שערך ולנסיבות עריכתן. כן התייחס למוצגים ת/13, ת/14 ו-ת/16 ואישר, כי אלה תצלומים שצילם ומסמכים שערך (עמ' 91 לפרוטוקול).

149. במסגרת חקירתו הנגדית, נחקר העד ארוכות אודות מסמכים אלו והעולה מהם. העד אישר עוד, כי הייתה ראות לילה טובה וכי הייתה חשכה (עמ' 91 לפרוטוקול).

150. התרשמתי, כי עסקינן בעד מקצועי, מהימן, נטול פניות, אשר העיד על הדברים כהווייתם ובמקצועיות. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. העד הבהיר את מסקנותיו המקצועיות במסגרת חקירתו הנגדית. במהלך חקירה זו, לא קועקעו מהימנות העד ומקצועיותו. נהפוך הוא. העד הבהיר ופירט כיצד הגיע למסקנותיו על סמך הממצאים בזירה. יחד עם זאת, ראוי להעיר, כי לאור גרסת הנאשם, כפי שזו הובאה בעדותו בבית המשפט, הרי שמתיתרים חלקים מהותיים ונרחבים בחקירתו הנגדית של עד זה.

151. עד התביעה בלאל הרייש - ראה בהקשר זה עמ' 94 - 98 לפרוטוקול. בלאל העיד, כי המנוח הוא אחיינו וכי הוא מכיר את הנאשם מהשכונה, עוד מילדות. באשר להתרחשות ביום התאונה, העיד בלאל בעמוד 94 לפרוטוקול משורה 28 ואילך כדלקמן:

"ת: ביום התאונה אני הייתי בבית, שמעתי בום, אז יצאתי לכביש, ראיתי כולם רצים לא

יודע מה קרה שם. אמא שלי וכולם אמרו מוחמד מוחמד, היה הרבה מוחמד, גם ילדים. ראיתי את בן אחותי שהיה על הרצפה מתחת לאוטו. הרמתי אותו, דוד שלי עצר איזה אוטו BMW, הרמתי אותו, שמתי אותו וראיתי את יונס ליד אמא שלי עם הקסדה. אני שמתי את הילד ונסעתי לבית חולים.
ש: חוץ מהקסדה אם בכלל אתה זוכר עוד משהו בקשר ללבוש של יונס.
ת: היה משהו שחור עם כפפות בידיים."

152. במסגרת חקירתו הנגדית שב ונשאל העד ארוכות, אודות שאירע ביום התאונה והוא השיב בפירוט רב בהקשר זה (מעמ' 95 לפרוטוקול). בעמ' 96 לפרוטוקול משורה 12 ואילך, העיד בלאל כדלקמן:

"ש: מי היה ליד הילד. הילד היה פצוע.
ת: כן, הילד היה פצוע כבר. ליד הילד היו אמא שלי היתה, דוד שלי אחמד והנאשם. הוא היה עומד ליד אמא בדיוק.
ש: אתה כשהגעת למקום ראית את הנאשם עומד.
ת: עומד.
ש: אני מבין מדברך שהוא הגיע לפניך.
ת: כן, הגיע לפני ולא עזר לילד, אם היה עוזר לילד היה משהו אחר.
ש: תאר לי מה לבש.
ת: היה עם במשהו שחור, חולצה או הז'קט היה משהו שחור עם כפפות בידיים וגם קסדה.
ש: היתה לו קסדה באיזה יד.
ת: אני לא יודע באיזה יד, אני רציתי לטפל בילד, אני לא חשבתי מה יקרה, לא חשבתי איזה יד ומה הוא לובש, אני חשבתי שהילד יחיה.
ש: הגעת למקום, הילד עדיין על הרצפה.
ת: על הרצפה מתחת לאוטו.
ש: היו אמא שלך, דוד שלך אחמד והנאשם.
ת: כן.
ש: הנאשם הסתכל על הילד.
ת: כן."

153. בהמשך העיד בלאל, כי "כשהתעסק" כהגדרתו עם הילד, הנאשם היה במקום ולאחר שעזב ונסע מהמקום, הוא אינו יודע אם הנאשם נישאר אם לאו. העד הדגיש, כי הנאשם לא עזב את המקום כל זמן שהעד היה במקום ולאחר שהוא עזב את המקום עם הילד הפצוע, הוא אינו יודע אם הוא נשאר או הלך.

154. מצאתי את עדות בלאל מהימנה ואמינה, עקבית וסדורה ושעה שגולל אותה בפניי אותות האמת עלו הימנה. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. עוד ראוי לציין, כי גם עדות בלאל מוצאת בסופו של יום את עיגונה הראייתית אף בעדות הנאשם עצמו, אשר במהלך עדותו בפניי לא

חלק באופן מהותי על עדות בלאל ואף, כפי סיכומיו, ביקש להסתמך עליה.

155. גם בלאל לא נשאל במהלך עדותו שאלה אקוטית הצריכה לחזית המחלוקת הניטשת בין הצדדים בדבר קיומו של אדם אחר חבוש בקסדה, אשר נהג בקטנוע, כפי עדות הנאשם בפניו ומן הראוי היה לעמת אותו עם טענה זו. אי חקירת העד בנקודה מהותית זו, יש בה כדי לעמוד לחובת הנאשם.

156. עד תביעה רס"ב עבד זועבי - בהקשר זה ראה עמ' 100-107 לפרוטוקול. במסגרת עדותו אישר העד, כי הוא ערך את דו"ח הזכ"ד ת/20, לאחר שערך דו"ח הובלה והצבעה עם עד בתיק זה. עבד אישר עוד, כי הוא גבה את ההודעה ת/38 מנור הרייש, בטרם השחזור (ראה עמ' 100 לפרוטוקול). במסגרת חקירתו הנגדית, נחקר עבד אודות גביית העדות מהעד ותרגום השחזור שנעשה עם נור. העד שלל, כי הוא "הכניס מילים" לפה של נור (עמ' 104 - 105 לפרוטוקול). עוד העיד עבד, כי הוא לא היה מעורה בחקירה (עמ' 106 לפרוטוקול).

157. מצאתי את עדות עבד מהימנה ואמינה, מקצועית, עקבית וסדורה ולפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

158. עד התביעה רס"ב עוואד חנאוי - ראה בהקשר זה עמ' 108 - 114 לפרוטוקול. במסגרת עדותו, אישר עוואד, כי הוא ערך את הדו"ח ת/18 וכן אישר את אמיתות תוכנו. העד שלל את גרסת הנאשם ולפיה, הם צעקו לו "שב"חניק" ובשל כך הוא ברח. חנאוי העיד, כי הם צעקו לנאשם "תעצור" והוא מיד ברח.

159. במסגרת חקירתו הנגדית, הבהיר העד, כי מי שצעק לנאשם הוא שותפו - השוטר עדנאן עסאף. כן נחקר העד אודות נסיבות רישום הדו"ח ת/18 וציין, כי טעה בתאריך. העד עמד על כך שהדו"ח נרשם בתאריך האירוע, בסמוך לאחר מכן. כן אישר העד, כי הם יצאו לאירוע בעקבות הודעת אחות הנאשם למוקד 100 ולפיה, אח שלה דרוש לחקירה (עמ' 110 לפרוטוקול). העד אישר, כי הם לא ביקשו לעכב את הנאשם או לעצור אותו. כן העיד, כי הם ביקשו מהנאשם להתלוות אליהם וכי הוא לא התנגד. העד אישר, כי הנאשם התלווה אליהם בשל סמכות העיכוב. העד חזר ואישר, כי הם יצאו לשטח על סמך השיחה האנונימית עם אחות הנאשם. עוד אישר העד, כי כאשר הגיעו לתחנה, הנאשם היה פצוע בידיים וטען, כי נפל כשברח מהמשטרה (עמ' 113 לפרוטוקול).

160. לאחר שבחנתי את עדותו של עד זה, הרי שזו נמצאה על ידי מהימנה ואמינה, עקבית וסדורה ושעה שגולל אותה בפניי אותות האמת עלו הימנה. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. עוד התרשמתי ממקצועיות העד וכי הוא מעיד אודות הדברים כהווייתם.

161. עד התביעה יעקוב סארה - ראה בהקשר זה עמ' 101-115 לפרוטוקול הדיון מיום 8.5.13 (נראה, כי נפלה שגגה במספור העמודים - הערה שלי י.ש.). עד זה הוא אחיו של הנאשם. העד סיפר אודות מה

שקרה, שמע וחווה ביום התאונה. עוד העיד יעקוב, כי הוא ראה מרחוק מכונית אליה מכניסים ילד קטן, האנשים במקום אמרו לו שיראה את הקטנוע של אח שלו. הוא ניגש למקום, אך לא זיהה את הקטנוע שכן, היה מפורק (עמ' 101 לפרוטוקול). עוד העיד יעקוב, כי אולי לנאשם יש חבר שיש לו ווספה, כהגדרתו וכי אולי מחבר שלו הוא לוקח סיבוב פה ושם. העד שלל, כי הוא ראה את אחיו נוסע לבד על קטנוע (עמ' 103 לפרוטוקול). לבקשת המאשימה, הוכרז יעקוב כ"עד עוין". הודעת העד במשטרה התקבלה בכפוף להוכחת תנאי הקבילות, בהתאם להוראת סעיף 10א לפקודת הראיות וסומנה ת/42. בנסיבות אלו, נחקר העד על ידי המאשימה בחקירה ראשית על דרך חקירה שכנגד.

162. העד אישר את חתימתו על הודעתו. כן העיד, כי כשהביט במרפסת הבית הוא ראה את הנאשם. כן העיד, כי לפעמים, הנאשם רכב על הקטנוע ולפעמים שני אנשים (עמ' 107 לפרוטוקול). יעקוב שלל, כי הנאשם נהג על הקטנוע. עוד נשאל יעקוב, מדוע בהודעתו במשטרה מסר, כי הנאשם היה רוכב כל הזמן על הווספה והשיב, כי הנאשם רכב עם חבר (עמ' 108 לפרוטוקול). עוד העיד, כי הנאשם רכב על הקטנוע בלי קסדה (עמ' 109 לפרוטוקול). זאת ועוד, העד שלל, כי מסר במשטרה, כי לנאשם קסדה שחורה (עמ' 109 לפרוטוקול).

163. במסגרת חקירתו הנגדית העיד יעקוב אודות אופן גביית עדותו וסיפר, כי החוקר חזר על הדברים שאמר, אך אינו זוכר, כי הקריא לו את הדברים במלואם. עוד העיד, כי העדות נגבתה בשפה העברית וכי החוקר לא דיבר ערבית. עוד העיד, כי ישנן מילים שלא הבין וכי החוקר הסביר לו אותן בעברית (עמ' 111 לפרוטוקול). העד הבהיר מה לדידו ההבדל בין רכיבה לנהיגה. עוד העיד העד, כי הוא אינו מכיר את חבריו של הנאשם וכי כאשר הגיע הביתה ביום התאונה (הבהרה שלי י.ש.) לא ראה את הנאשם (עמ' 112 לפרוטוקול). עוד העיד, כי כאשר יצא למרפסת לא ראה את הנאשם. העד חזר ושלל, כי אמר במשטרה, כי לנאשם הייתה קסדה שחורה. כן העיד, כי מעולם לא ראה את הנאשם עם קסדה על הראש וכי מעולם לא ראה את הנאשם רוכב או נוהג ללא קסדה. עוד העיד יעקוב, כי ראה את הנאשם על הקטנוע עם חבר שלו, אך הנאשם אף פעם לא נהג בו.

164. כאמור, המאשימה עותרת, כי בית המשפט יקבל את אמירת העד במשטרה ת/42 כראייה לאמיתות תוכנה ולהעדיפה על פני עדות העד בבית המשפט, מקום שיש סתירות ביניהן. עיון בהודעת העד במשטרה ת/42 מלמד, כי עסקינן באמירה ובגרסה עקבית סדורה והגיונית בעלת רצף והיגיון פנימיים, זאת בהשוואה לעדות יעקוב בבית המשפט, אשר הייתה בלתי אמינה, בלתי מהימנה, בלתי עקבית, בלתי סדורה, בעלת פניות, סתירות ופריכות וניכר היה, כי העד עושה כל שביכולתו כדי לסייע לאחיו, הנאשם.

165. זאת ועוד, העד קרני, העיד אודות נסיבות גביית הודעת העד במשטרה ת/42 וכפי שפורט לעיל, מצאתי את עדותו מהימנה ואמינה, עקבית, סדורה ומקצועית וראיתי ליתן אמון בעדות קרני, גם בהקשר זה אופן נסיבות גביית הודעת העד.

166. סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, קובע כדלקמן:

עמוד 36

"(א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:
(1) מתן האמרה הוכח במשפט
(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו
(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה"

167. במקרה דנן, התקיימו שלושת התנאים המצטברים, כמפורט לעיל וכדלקמן:

א. מתן האמרה הוכח במשפט על דרך עדותו של קרני, כפי שפורט בהרחבה לעיל.

ב. יעקוב היה עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו.

ג. עדות יעקוב שונה, כפי שפורט לעיל, באופן מהותי מתוכן הדברים שמסר במשטרה. כך לדוגמא, ראה עדותו בפניי באשר לשאלה, האם לנאשם הייתה קסדה שחורה, עליה השיב בשלילה, זאת מול תשובתו החיובית בהקשר זה בעמ' 2 להודעה ת/42, שורות 40 - 41. כך ראה עדותו באשר להיות הנאשם "רוכב" על אותה ווספה כל הזמן, בשים לב לעדותו בפניי בנקודה זו, כפי שפורט לעיל, תוך השוואה לתשובתו הברורה והחד משמעית בעניין זה, כעולה מ-ת/42, שורות 23 - 24.

168. בנסיבות אלו, אני רואה להעדיף את אמרת יעקוב במשטרה, כעולה מהודעתו ת/42, על פני עדותו בבית המשפט ובאתי לקבוע, כי אמרתו, כפי הודעתו, היא גרסת אמת. מנגד, מצאתי את עדותו בפניי כבלתי מהימנה, נגועה בחוסר עקביות ופנייות, במתן תשובות מתחמקות ומעורפלות וניכר היה, כי היא נועדה לנסות ולסייע לאחיו הנאשם.

169. בנסיבות אלו ובזיקה להוראת סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, הרי שהודעת יעקוב במשטרה - ת/42, מתקבלת כראיה על אמיתות תוכן האמור בה.

170. אכן, כעמדת המאשימה בסיכומיה, על מנת להרשיע את הנאשם על בסיס אמרת החוץ של יעקוב, יש צורך בתוספת ראייתית בדמות "דבר לחיזוק". יחד עם זאת, אין עדותו של יעקוב, עומדת כראייה יחידה בפסיפס הראייתי לחובת הנאשם, אלא היא נשזרת במארג הראיות הכולל והפוזיטיבי שהוצג. כך לדוגמא, העולה מעדות נור ולפיו, הנאשם נהג לנסוע על הקטנוע והייתה לו קסדה שחורה, עדות בלאל ולפיה, הוא ראה את הנאשם עם קסדה שחורה ועדות אסחאק ולפיה, הוא ראה את הנאשם נוהג על קטנוע עם קסדה שחורה.

171. עדת התביעה הגב' מיאדה גאזל - ראה בהקשר זה עמ' 115 - 118 לפרוטוקול הדיון מיום 8.5.13. עדה זו היא אחות הנאשם. באשר אירע ביום התאונה, העידה הגב' גזאל בעמ' 116 לפרוטוקול משורה 1

ש: ביום של התאונה מי היה איתך בבית?

ת: אימא ואחותי הקטנה והילדים שלי. אימא שלי הייתה אצלי לפני יומיים, היא ישנה אצלי יום לפני כן, כי אני הלכתי לעבודה ומתי שחזרתי מהעבודה התחלנו לשים אוכל ובא אצלי אח שלי הגדול, הוא היה קצת עצבני לא הרבה הרבה, חשבתי בגלל שאימא שלי אצלי, הוא צריך כסף. אמרתי לו למה אתה עצבני, הוא אמר לי די תעזבי אותי, אמרתי לו אני אביא לך כוס מים, אחר כך הוא נרגע, לפני שנרגע היה ויכוח בין אימא לבינו ואחר כך אני לקחתי את הילדים לבית שלידי של גיסתי ואז שמתי את הילדים וחזרתי, אחר כך הוא נרגע, אמרתי לו תירגע אתה רוצה שאני אשים לך אוכל, עכשיו אנחנו שמים אוכל, הוא אמר לי לא לא, הוא יצא למדרגות וישב במדרגות עם הבן שלי והבן של דוד שלו, הבן שלי בן 5 והוא דיבר איתם, צחק איתם קצת ואחר כך הלך.

ש: למה לקחת את הילדים לגסתיך?

ת: כי היה ויכוח בינו לבין אמא.

ש: כשהוא הגיע איך הוא נראה לך פיזית?

ת: את האמת, הוא לא היה מבסוט, הוא היה עצבני, קצת חבול, אמרתי לו נפלת משהו? הוא לא ענה לי בכלל.

ש: כשאמרת לו שהוא היה קצת חבול, איך הוא הלך?

ת: אנחנו מגנים עליו שהוא כל הזמן משחק כדורגל, אני חשבתי שהוא משהו כזה.

ש: אני שואל מה ראית?

ת: ראיתי שהוא היה קצת צולע, חבול."

172. כן נשאלה העדה האם נכון הוא מה שאמרה במשטרה ולפיו, הנאשם אמר לאימא שלו "סיבכתם אותי ואני ראיתי שהוא היה עצבני מאוד" והשיבה, כי הנאשם אומנם היה עצבני מאוד, אך העדה שללה, כי אמרה במשטרה שהנאשם אמר "סיבכתם אותי". העדה הבהירה, כי היא התכוונה במילים אלה לכך ש"סיבכתם אותי" (את העדה - הבהרה שלי י.ש) עם בעלי, לאור החיפוש שנערך בביתה. במעמד זה ולאור האמור לעיל, הבהיר ב"כ המאשימה, כי הוא ישקול לבקש לעשות שימוש בהודעת העדה, בהתאם להוראת סעיף 10א לפקודת הראיות, אם וכאשר ימולאו התנאים לכך.

173. במסגרת סיכומיו, אכן עתר ב"כ המאשימה, כי בית המשפט יקבע, כי דברי העדה במשטרה הם האמת ולא עדותה בבית המשפט וכי הוכחו שלושת התנאים לצורך השימוש בסעיף 10א לפקודת הראיות, כפי

שפורטו לעיל. במסגרת חקירתה הנגדית העידה העדה, כי היא נחקרה בשפה העברית והבהירה למה התכוונה כשאמרה "סיבכתם אותי" ומדוע התכוונה לעצמה. כן פירטה כיצד והיכן היה הנאשם חבול (ראה עמ' 117 - 118 לפרוטוקול).

174. לאחר ששבתי ועיינתי בהודעת העדה ת/43 אל מול בחינת עדותה בפניי, אני רואה להעדיף את אמרתה במשטרה על פני עדותה בבית המשפט. עיון ב-ת/43 מלמד, כי הדברים שאמרה העדה שם, ברורים, חד משמעיים, בעלי קונטקסט, היגיון פנימי ורצף ליתר הפסקה והקשר הדברים שאמרה העדה, כעולה מהודעתה שם. באמרתה במשטרה ת/43 מסרה העדה את הדברים ברצף כרונולוגי, עם היגיון פנימי ואמרה, בין היתר, את הדברים הבאים (משורה 4 ואילך):

"... נכנס לבית שלי בצעקות אח שלי יונס, הוא אמר לאימא שלי "סיבכתם אותי" ואני ראיתי שהוא היה עצבני מאד". דברים ברורים חד משמעיים, בעלי קונטקסט כללי לתוכן ההודעה ולא ניתן לטעות בשלהם. מנגד, עדות העדה בפניי הייתה בלתי אמינה, בלתי מהימנה וניכר היה, כי העדה במצוקה ורוצה לסייע לאחיה, הנאשם, בכל דרך אפשרית והיא אף בכתה במהלכה (כפי שצוין אף בפרוטוקול). בנסיבות אלו, אני רואה להעדיף את אמרת העדה במשטרה, על פני עדותה בפניי, עדות אותה אני רואה לדחות כבלתי מהימנה.

175. בהתאם לתנאים המצטברים הקבועים בסעיף 10א, הרי שבמקרה דנן התקיימו שלושת תנאים אלו. מתן האמרה הוכח באמצעות עדות קרני, גובה האמרה, כפי שפורט בהרחבה לעיל. הגב' גזאל הייתה עדה במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחוקרה ותוכן עדותה, כפי שפורט לעיל בנקודה זו, שונה באופן מהותי מתוכן הדברים שמסרה במשטרה. מעדות קרני, המהימנה עלי, עלה בבירור, כאמור, כי הדברים נאמרו כהווייתם ונרשמו באופן מדויק בהודעה ת/43, כאמור.

176. עד התביעה באהא הרייש - ראה בהקשר זה עמ' 120 - 141 לפרוטוקול. עד זה העיד, כי הוא מתגורר בשכנות לנאשם וכי הוא מכיר אותו מזה שנים רבות. העד העיד, כי הוא ישב ביום האירוע ליד שני מחשבים וראה חלק מהתאונה. באהא העיד, כי ראה אור וזיהה, כי זהו קטנוע, אחר כך זיהה שילד נפגע בצד הקדמי של הקטנוע. הקטנוע "סחב" אותו והתקרב למאזדה 6 בצבע זהב. הילד נפגע בקצה האחורי של המאזדה ונשאר למטה. הקטנוע פגע בצד השמאלי של הרכב והקטנוע המשיך עוד כמה מטרים, התנדנד ומי שרכב עליו נפל. הרוכב קם, צלע ושפשף את ידו הימנית. עוד העיד באהא, כי הוא לא זיהה מי הנהג, אולם לאחר שהוריד את הקסדה בצבע שחור, הוא זיהה את הנאשם, שכנו (עמ' 120 לפרוטוקול). העד הבהיר, כי ראה כל זאת דרך המצלמות. לאחר מכן, הנאשם הלך לכיוון הילד, הסתכל עליו והלך לכיוון הבית שלו. עוד העיד, כי הנאשם עמד ליד הילד כמה שניות. כן העיד, כי הוא הבחין שמכניסים את הילד לרכב ב.מ.וו בצבע כסף. עוד העיד באהא, כי הוא לא ראה במצלמות היכן עמד הילד, אך ראה מהשלב שהקטנוע פגע בו (עמ' 121 לפרוטוקול).

177. במסגרת חקירתו הנגדית הבהיר באהא, כי מדובר ב-16 - 18 מצלמות וכי הוא התקין אותן (עמ' 124 לפרוטוקול). עוד העיד, כי המצלמות מותקנות מסביב לביתו. במסגרת עדותו הוגש שרטוט בעריכת העד, אשר התקבל וסומן נ/3. כן העיד העד, כי הוא זיהה אורות וכי היה די אור כדי לראות. עוד ציין, כי יש

מספיק תאורה ברחוב. העד אישר, כי בשלב זה הוא לא זיהה מי נוהג בקטנוע. עוד אישר, כי הוא זיהה, כי מדובר בקטנוע על סמך העובדה, כי מדובר באור אחד וכן בשים לב לגודלו. העד שב והדגיש, כי בכל הכביש במקום ישנה תאורה (עמ' 129 - 130 לפרוטוקול). כן העיד, כי את מקום התאונה, היכן שהוא פגע בילד, לא ניתן לראות (עמ' 130 לפרוטוקול).

178. בעמ' 131 לפרוטוקול משורה 28 ואילך, נשאל והשיב באהא כדלקמן:

ש: את הרוכב קטנוע לא רואים אותו ברור בגלל החשכה או האורות של הקטנוע.

ת: לא רואים בגלל שלובשים קסדה.

ש: אתה מדבר רוכבים קסדה, ברבים, אתה לא יודע כמה אנשים היו על הקטנוע.

ת: על הקטנוע היה רוכב אחד.

ש: איך אתה יודע שזה רוכב אחד.

ת: רואים, מה, רואים במצלמה.

ש: זיהית אותו כשהוא הוריד את הקסדה.

ת: כן, אך ורק כשהוריד את הקסדה.

ש: הוא הלך לכיוון הילד, נכון.

ת: כן.

ש: אתה לא יצאת מהבית, הכל מול המצלמות.

ת: כן.

ש: מתי יצאת מהבית.

ת: אחרי שלקחו את הילד באוטו.

ש: זאת אומרת אתה לא ראית, כשזיהית את הנאשם, אתה מדבר רק על המצלמות, לא זיהית אותו פיזית.

ת: נכון, דרך המצלמות."

179. במהלך עדותו צפה העד בסרטון רלוונטי. העד נשאל עוד מדוע לא יזם בעצמו פנייה למשטרה, לאור

המתועד במצלמות ביתו והשיב, כי המשטרה באה אליו (עמ' 137 לפרוטוקול). בעמ' 137 לפרוטוקול משורה 22 ואילך, העיד באהא כדלקמן:

ש": אתה אמרת בחקירה שלך במשטרה שהרוכב אחרי שנפל מהקטנוע הלך לכיוון הבית שלו?

ת: כן.

ש: אתה לא יודע כמה זמן הוא שהה ליד המנוח, ליד הילד?

ת: כמה שניות, הסתכל עליו.

ש: אמרת שהמאזדה במרחק של מספר מטרים, נכון מהבית שלך?

ת: מה זה מספר מטרים? רואים במצלמות כמה מטרים.

ש: אמרת שאחרי זה הוא הלך לכיוון הבית שלו, ראית אותו שהוא הולך לכיוון ביתו?

ת: רואים במצלמה."

180. העד שלל ב"רחל בתך הקטנה" את טענת ב"כ הנאשם ולפיה, הוא לא ראה את הרוכב נופל, מסיר קסדה ולא זיהה אותו וכי מסר את הדברים ששמע ולא שראה. העד, כאמור, הכחיש זאת, נמרצות. במסגרת חקירתו החוזרת, הוצג בפני העד הסרטון הראשון והוא התייחס לנקודת נפילת הנאשם.

181. לאחר שבחנתי והתרשמתי מעדות באהא באופן בלתי אמצעי, באתי לכלל מסקנה, כי עסקינן בעד מהימן ואמין וכי מסר עדות אמת בפניי. מצאתי את עדותו של באהא, כעדות מהימנה ואמינה, עקבית וסדורה ושעה שגולל אותה בפניי אותות האמת עלו הימנה. עוד התרשמתי, כי באהא מסר אודות הדברים כהווייתם וכפי שהתרחשו בפועל ולפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. לא זו אף זו, עדות באהא עולה בקנה אחד עם הסרטונים ת/8 ויש בהם כדי לחזקה ולעלות בקנה אחד עמה. זאת ועוד, באהא השיב לכל השאלות שהוצגו במהלך חקירתו הנגדית ועדותו לא קועקעה. זאת ועוד, עדותו הייתה לכל אורכה עקבית וסדורה ומצאה את עיגונה באשר לשדה הראייה הרלוונטי בסרטונים שהוצגו.

182. לא זו אף זו, בעדותו בפניי הנאשם אישר, הלכה למעשה, את תרחיש התאונה, כפי שמסר באהא, למעט אותו רוכב נוסף כגרסת הנאשם. בכך יש כדי לחזק גם כן את עדות באהא ולהוסיף לה נופך של אמת. לא זו אף זו, עדות באהא עולה בקנה אחד עם עדות נור באשר למספר הרוכבים על הקטנוע, עדות אשר, כאמור, מהימנה עלי ביותר ויש בעדויות השניים כדי לחזק זו את זו ולעלות בקנה אחד האחת עם רעותה.

183. עד התביעה מאמון סארה - ראה בהקשר זה עמ' 141 - 145 לפרוטוקול. עד זה הוא אחיו של הנאשם והוא מתגורר בנצרת עילית. מאמון אישר בעדותו, כי הנאשם השתמש בקטנוע, לפעמים נסע ולפעמים רכב (עמ' 141 לפרוטוקול). עוד העיד, כי הוא אינו יודע של מי היה הקטנוע. כן העיד, כי מידי פעם חנה קטנוע מתחת לבית הוריו. מאמון העיד עוד, כי הוא אינו יכול להבדיל, כי מדובר באותו קטנוע או בקטנוע אחר וכי הפעם האחרונה שראה קטנוע ליד בית הוריו, הייתה כשבוע - שבועיים בטרם התאונה (עמ' 142 לפרוטוקול). עוד העיד מאמון, כי הוא אינו יכול לומר בוודאות אם הנאשם רכב על הקטנוע עם קסדה או ללא קסדה. כן העיד, כי לנאשם היה רישיון נהיגה לרכב שנשלל וכי לגבי קטנוע, לא ידוע לו שלנאשם רישיון נהיגה לקטנוע והוא אף העיר אודות כך לנאשם מספר פעמים (עמ' 143 לפרוטוקול).

184. במסגרת חקירתו הנגדית, שלל מאמון, כי הוא היה ביום התאונה במקום. כן העיד, כי אחיו, יעקוב, התקשר אליו ומסר לו, כי אומרים בשכונה שאחיו הבכור דרס ילד. כן העיד מאמון, כי הוא הגיע למקום לאחר כשעתיים וכי הרגשות סערו במקום. כן העיד, כי הוא נפגש עם אביו לאחר האירוע. מאמון אישר את שאמר במשטרה שראה פיזית את הנאשם על אופנוע בעבר לפני מספר חודשים (עמ' 144 לפרוטוקול). מאמון חזר וציין, כי הוא ראה את הנאשם או רוכב או נוהג. כן העיד, כי הקטנוע היה מכוסה ולא ראה את צבעו וכי הוא אינו יודע באיזה קטנוע מדובר ואם מדובר באחד מהקטנועים הגנובים שבשכונה והוא אף לא ראה את הקטנוע לאחר התאונה ולפיכך, אינו יכול לומר דבר בהקשר זה (עמ' 144 - 145 לפרוטוקול).

185. לאחר שבחנתי את עדות מאמון באופן בלתי אמצעי, הרי שזו נמצאה על ידי מהימנה ואמינה, עקבית וסדורה ושעה שגולל אותה בפניי, אותות האמת עלו הימנה. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. כן התרשמתי, כי מאמון מסר עדות מדויקת אודות הדברים כהווייתם, באופן נעדר פניות. בנסיבות אלו, אני רואה ליתן אמון בעדותו ולאמצה.

186. עד התביעה עסאף עדנאן - ראה בהקשר זה עמ' 131 - 134 לפרוטוקול. במסגרת עדותו, אישר העד, כי הוא ערך את דו"ח המעצר ת/17. העד שלל את טענת הנאשם ולפיה, הוא ברח בשל העובדה שצעקו לו "שבחניק". העד העיד, כי הדברים אינם נכונים. במסגרת חקירתו הנגדית העיד עסאף, כי הוא לא ערך דו"ח אודות התרחשות האירועים, כי חברו שהיה עימו באירוע, ערך דו"ח, כאמור. העד נחקר והעיד אודות השתלשלות האירועים, כמפורט בעדותו שם. כן העיד, כי הוא ראה את הנאשם בבירור ולא ראה, כי הוא פצוע בידיו. כן העיד, כי הם הגיעו בעקבות הודעה של אחות הנאשם (עמ' 133 - 134 לפרוטוקול).

187. במסגרת חקירתו החוזרת הבהיר העד, כי נתונה להם סמכות עיכוב שניתנה להם על פי חוק שיש להם יסוד סביר לחשוד, כי נעברה עבירה ולבדוק. כן העיד, כי בעקבות שיחת הטלפון (של אחות הנאשם - הערה שלי י.ש.), הם התכוונו להגיע אל הנאשם, לעכב אותו, לברר פרטים ואז להחליט מה לעשות (עמ' 134 לפרוטוקול).

188. בתשובה לשאלות נוספות של ב"כ הנאשם, השיב העד, כי העיכוב הפך למעצר ברגע שהתקבל צו

המעצר בתחנה. כן העיד, כי הנאשם נכבל בתחנה ולא בבית האחות.

189. לאחר שהתרשמתי מעדות עסאף באופן בלתי אמצעי, התרשמתי, כי מדובר בעד מקצועי, אמין ומהימן ושעה שגולל את עדותו בפניי אותות האמת עלו הימנה. לפיכך, רואה אני, לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. זאת ועוד, עדות העד קיבלה את עיגונה בדו"ח המעצר ת/17.

פרשת ההגנה

190. כאמור, על פרשת ההגנה נמנתה עדות הנאשם בלבד.

עדות הנאשם

191. ראה בהקשר זה עמ' 137 - 182 לפרוטוקול הדיון מיום 9.9.13. באשר אירע ביום התאונה, העיד הנאשם בעמוד 138 לפרוטוקול משורה 9 ואילך כדלקמן:

"...אז החלטתי לצאת מהבית ואני זוכר זה בדיוק היה ב-5 ו-7 דקות הייתה חשיכה , חשיכה חזקה אפילו . איך שיצאתי מהבית אני מטייל ככה ברחוב לכיוון ימינה הייתה שם מכולת קטנה עובר בן אדם עם קטנוע אני מוכר בשכונה אני ילד קטן מכירים אותי בגלל שאני שחקן כדורגל ותמיד דיברו עליי שאני שחקן טוב , או אם אני נכנס לפרובוקציות עם אבא שלי והוא מזמין לי משטרה אפשר להגיד כל שני וחמישי במירכאות אז השכונה מתלהבת מה- , מהבן אדם הזה אז אני עם כבוד עם כולם עם הגדול עם הקטן . אז אנשים מכירים אותי , עבר בן אדם עם קטנוע אמר לי לאן אמרתי לו למעלה כבר ידועה הדרך שלי אני לא הולך לאף מקום , מכירים אותי או שאני עולה סליחה על הביטוי לתחנה של השכונה או שאני יורד הביתה או שאני הולך לקופת חולים לשכת רווחה לא זה , איפה אני חותם אבטחת הכנסה , או לסבתא או לאחותי , אני מוגבל . אמרתי לו תעלה אני זאת אומרת עליתי אמר לי תעלה עליתי , אמר לי קח את הקסדה עכשיו אני אם הוא היה מזיז את הקסדה הייתי מזהה אותו בטוח במאה אחוז , רק תוך כדי את יועדת אנשים מכירים אותי עשו לי כבוד , תעלה , עליתי , לא הספקנו לצאת מהבית שלי וזה ממש קרוב אם ראית בשחזור זה ממש קרוב הבית שלי והאירוע . פתאום קופץ הילד הזה הייתה מכונית בצד שמאל זאת אומרת שאת מסתכלת על הווידיאו פה זה צד ימים איפה הוא עמד והוא חוצה לכיוון שם לכיוון המשפחה שלו הבית של סבתא שלו , ואנחנו נכנסים בו . הבן אדם נופל האופנוע נופל ומגיע עד למצלמות , אני מחליק , ונכנסתי להלם אני תעזבי את המכה שקיבלתי אותה עד היום אני סובל מזה ומדברים אחרים אבל עצם העובדה שאני נפלתי אני לא תכננתי כלום ולא ידעתי מה לעשות .

ש : בוא נבהיר שתי נקודות על מנת שנמשיך הלאה , אמרת שאני החלקתי , אז אני

שואל אותך מי נהג את הקטנוע?

ת : אז אני אמרתי הסברתי את זה , שנינו נפלנו.

ש : מי נהג את הקטנוע?

ת : הבן אדם שהסיע אותי.

ש : איפה אתה רכבת על הקטנוע?

ת : מאחורה.

ש : מאחורה . אמרת החלקנו , למה אתה מתכוון החלקנו?

ת : הסברתי את עצמי , שבא עבר הילד שחצה את הכביש בא ממאה מה זה פחות ממאה פחות פחות ממאה אני הסתכלתי ראיתי את המבט הזה אני תופס ככה כן , באופנוע מאחורה ואני גם לא יודע איך לא מצאו טביעות אצבע שלי ובא הבוחן ואמר לא מצאנו טביעות אצבע של יונס אני התפלאתי , הם היו אמורים להיות ואני הייתי בכלל בלי ככפות . אני לא יודע איך העדים אמרו שהייתי עם כפפות זה עניין אחר אבל אני ראיתי ראיתי את הבן אדם אמרתי רק אלוהים הלוואי ונעבור אותו לפני שהוא ישפשף אותו אפילו וזה לא קרה . לצערי . ה-timing שלו היה בכלל זה גורלו יענו זה אלוהים רוצה שאנחנו ניפול בסיטואציה הזאתי ,

ש : אתה מכיר את הילד שחצה?

ת : אני לא מכיר אותו , את הילד אני לא מכיר.

ש : ראית אותו בעבר?

ת : אולי פעם שבא אצל סבתא שלו היא מולנו סבתא שלו אולי פעם אני עכשיו מנסה כל הזמן לשחזר את הפרצוף שלו אם אני מכיר אותו אם אני לא מכיר אותו.

ש : תמשיך . מה קרה אחרי זה?

ת : שנכנסנו בו אמרתי שהבן אדם נפל ואני החלקתי , השתפשפתי על האספלט , עכשיו אני כבר לא ידעתי מה לשעות , למה ? כי על המקום ידעתי שהילד קיבל מכה זאת אומרת אני זיהיתי שזה לא סתם מכה שאפשר לדפדף אותה שפשוף או , תעזוב שהרשלנות ממנו ,..."

192. ובהמשך בעמ' 140 לפרוטוקול משורה 3 ואילך, המשיך והעיד הנאשם כדלקמן:

ש" : כן , תמשיך ספר מה קרה אחרי זה , מה עשית ? אתה אמרת החלקת , החלקתם , מה עשית אחרי זה?

ת : אני על המקום קמתי צלעתי הייתי צולע ו- , ויש לי דם , אם אתם רואים יש לי פה זה עדיין יש לי ברגליים בברך עד היום אני סובל מזה . חזרתי אל הפצוע איך שחזרתי לשם הסתכלתי ראיתי את דוד שלו בילאל ואת סבתא שלו ואני עוד אומר להם מה קרה מה שי ? אני בהלם אני , זה קשה לי אני חשבתי אני קודם ככל לא ידעתי מי זה למי הוא שייך אי אפשר לדעת אי אפשר לזהות , אבל ידעתי בטוח שזה אחד מהחמולה הזאת שמתגוררת כאן . ואני עוד שאני חושב שאני כבר פגענו באחד מהילדים של החמולה הזאת זאת אומרת אלה לפני חודש היו אצלי בבית העד אחמד היררש שאמר לא מזמן הם גרו בשכונה מכמה שנים ואנחנו בכלל מזמן לפני שרביץ נרצח בחודשיים שלוש הגענו לבית הזה של סבתא בת 95 והוא עוד אומר לך הם בשכונה פה כמה שנים אומר לשופט , וחוף מזה אף פעם לא היה אצלי בבית , פעם אחת הוא בא בזמן הסכסוך הזה שאני חשבתי עליו בזמן שאני ראיתי את הילד פצוע אמרתי ואו זה אחד מהם .

ש : מה קרה אחרי זה?

ת : אני עמדתי הסתכלתי עליהם ככה , פתאום דוד שלו בילאל מעמיד רכב , לוקח אותו ברכב , ודוד שלו אחמד בא מאחורה אומר לי אה זה אתה ? מה יש מה קרה ? (מדבר בערבית) התחיל לקלל אותי ולאיים עליי ורצה כאילו להרביץ לי . עוד התחילו להגיע אנשים למטה אז אני באופן אוטומט כבר שראיתי את המצב הזה אז אני אמרתי לו אפילו לא עניתי לו לא התייחסתי אליו , רק חיפשתי איך לא להיכנס עוד פעם הרי אני נמצא אצלם בדה ז'ה ובו היונס שהיינו אצלו לפני חודש וחצי בבית כביכול עשינו איתו סולחה והרגענו אותו אפ את רוצה לשמוע אני מוכן . אז הם היו עמוסים עליי , היה עומס סוג של עומס ,..."

193. בהמשך העיד הנאשם באשר לפינוי הפצוע ולאשר אירע לאחר התאונה, את הדברים כדלקמן (עמ' 141 לפרוטוקול משורה 26 ואילך):

ש" : לא בסדר , הלאה , עצר רכב ,

ת : כן ולקח אותו.

ש : ולקח אותו , עכשיו איפה היית באותו רגע שלקח אותו?

ת : הייתי באותו מקום באותו מקום שם באותו מקום רק בדיוק איך שהתקרב אליי דוד אחמד שלהם אני התחלתי בתנועה על מנת לא להיפגע על מנת לא להגיע למקומות לא בריאים על מנת אלה שכנים שלי שאני גם לא רוצה לקבל מכה , לא יודע , הייתי כבר פצוע הייתי כבר בקושי עומד ,..."

194. בהמשך נשאל הנאשם, באשר לזהות נהג הקטנוע והשיב, כי אין הוא ידוע את זהותו ולא הספיק לזהות על זהותו (עמ' 142 לפרוטוקול). כן אישר הנאשם, כי הוא אחז קסדה בידו וכי הוא קיבל אותה מבעל הקטנוע. עוד העיד הנאשם, כי צבע הקסדה תכלת "צבע כהה כזה", כהגדרתו (עמ' 143 לפרוטוקול). הנאשם שלל, כי היו לו כפפות ואישר, כי מיד רץ למסעדה, בה עובד אביו (עמ' 143 לפרוטוקול). הנאשם אישר, כי הוא היה לחוץ והרגיש לא טוב מבפנים ואמר לאביו, "דרסנו" ולא "דרסתי", כפי טענת אסחאק (עמ' 144 לפרוטוקול). כן העיד הנאשם, כי ביום מעצרו הוא היה במטע הזיתים בכפר עראבה, היכן שמתגוררת אחותו והוא הבחין ב-15 שוטרים שבאו אליו ומהפחד והלחץ הוא קפץ וברח מהשוטרים (עמ' 146 לפרוטוקול). עוד העיד הנאשם, כי הוא נפצע תוך כדי הבריחה. הנאשם שב והדגיש, כי הוא לא גנב את הקטנוע, כפי המיוחס לו, לא נהג בקטנוע ולא הפקיר את המנוח לאחר התאונה, כנטען (עמ' 148 לפרוטוקול).

195. במסגרת חקירתו הנגדית העיד הנאשם, כי את הגרסה שמסר במסגרת עדותו בבית המשפט, הוא סיפר לאביו, אך לא במועד התאונה. כן העיד, כי הוא סיפר לעורך דינו כשלושה - ארבעה חודשים לאחר התאונה. כן העיד, כי הוא סיפר זאת לעורך דינו מזמן "עוד מהחורף", כהגדרתו (עמ' 149 לפרוטוקול). הנאשם עומת עם העובדה ולפיה, בכפירה המפורטת שהוגשה לבית המשפט כמענה מטעמו לכתב האישום, לא בא זכרה של גרסה זו והוא השיב, כי הוא אינו יודע האם במועד זה כבר סיפר את גרסתו הנוכחית לבא כוחו (עמ' 150 לפרוטוקול). יחד עם זאת, העיד הנאשם, כי הוא לא סיפר לסנגורו במועד חקירת אביו אסחאק בבית המשפט, כי הוא היה אצל האב במסעדה (עמ' 150 לפרוטוקול). בהמשך אישר הנאשם, כי כבר שבוע לאחר ששהה במעצר סיפר לסנגורו כי הוא אכן היא אצל אביו במסעדה, אך אמר לאב "דרסנו" ולא "דרסתי", אך האב הבינו שלא נכון (עמ' 151 לפרוטוקול). הנאשם לא נתן הסבר ותשובה של ממש מדוע, אם כן, שנחקר אסחאק בבית המשפט לא הוצגה לו גרסתו העדכנית של הנאשם והוא לא עומת עימה (עמ' 151 - 152 לפרוטוקול). בהמשך, השיב הנאשם, כי יש לו רישיון נהיגה על רכב פרטי, אך הוא לא חידש אותו. הנאשם אישר, כי אף פעם לא היה לו רישיון קטנוע. עוד העיד, כי הוא אף פעם לא נהג על קטנוע (עמ' 154 לפרוטוקול). כן העיד הנאשם, כי החניה ליד בית הוריו אינה חניה פרטית וכי כל אחד יכול להחנות שם. אם חנה שם קטנוע, כך הנאשם, אין הדבר מלמד, כי זהו הקטנוע שלו (עמ' 155 לפרוטוקול).

196. הנאשם אישר בהמשך, כי המנוח היה מוטל על הקטנוע מקדימה וכן העיד, כי הנאשם לא בלם אלא המשיך לנסוע. כן העיד, כי בהמשך הנהג לא הצליח לשלוט על הקטנוע (עמ' 155 לפרוטוקול). הנאשם אישר שהפציעות במרפק ובברך, כפי שתועדו, הן מהתאונה. כן נשאל הנאשם מדוע עזב את מקום האונה והשיב, כי הוא פחד ממשפחת המנוח, אשר אף איימו עליו כחודש וחצי טרם האירוע, בנסיבות אחרות (עמ' 156 - 157 לפרוטוקול). כן השיב הנאשם, כי הוא עזב את המקום ולא המתין למשטרה

ולאמבולנס, כי המנוח כבר פונה מהזירה ואם היה נשאר בזירה הוא היה נקלע לעימות עם בני משפחת המנוח (עמ' 157-158 לפרוטוקול). כן העיד, כי הוא לא פנה למשטרה בשל ניסיונו עם המשטרה ועברו הפלילי (עמ' 158 לפרוטוקול).

197. כך נשאל הנאשם ב"רחל בתך הקטנה", מדוע לא מסר בהודעותיו במשטרה את הגרסה שמסר לראשונה בעדותו בבית המשפט והשיב, כי היה מפוחד ולחוץ והעדיף לשמור על זכות השתיקה (עמ' 160 לפרוטוקול). בהמשך, בעמ' 160 לפרוטוקול משורה 11 ואילך, השיב הנאשם כדלקמן:

"...ת : לא לא עדיף לשמור ולהגיד אני שומר על זכות השתיק עקב זה אתה לא תיכנס לשאלות כאלה אבל זה שאני שיקרתי כבוד השופטת אני כן בהתחלה שיקרתי בהתחלה זה , אמרתי התמונה תתברר אבל שהתמונה לא מתבררת כבוד השופטת אני אבוא ואגיד לך 1, 2, 3...."

198. כן נשאל הנאשם אודות דברים שמסר לאימו בבית אחותו, מיאדה גאזל והשיב, כי לא אמר לאימו "סיבכתם אותי" אלא אמר "איך הגעתי למצב הזה, זה בגלל שאני קשור. יעני זה מין לא סיבכתם אותי אלא נתתם לי להיות זקוק לאנשים יותר" (עמ' 162 לפרוטוקול).

199. בהמשך העיד הנאשם, כי הוא נסע לאחותו בכפר עראבה, לא כדי להתחמק מהמשטרה אלא כדי "שהמציאות תצא לאור", כהגדרתו (עמ' 162 לפרוטוקול). כן אישר הנאשם, כי בשיחה עם אביו אמר לו האב להסגיר עצמו למשטרה אך הוא לא עשה כן (עמ' 163 לפרוטוקול). בהמשך, אישר הנאשם, כי הוא ראה את השוטרים וידע שהם באים לחפש אותו (עמ' 165 לפרוטוקול). כן השיב, כי הוא חש מהמשטרה וכי כאשר ראה את השוטרים בעראבה הוא הרגיש שהם באים לעצור אותו ולכן ברח (עמ' 165 לפרוטוקול). כן העיד הנאשם, כי אחד מהשוטרים צעק בשטח שב"חניק. כן העיד, כי הוא לא יודע שאסור לברוח משוטרים.

200. בהמשך אישר הנאשם, כי בסמוך לאחר התאונה הוא הסר את הקסדה ואישר את דברי העדים בנקודה זו (עמ' 172-173 לפרוטוקול). כן נשאל הנאשם שוב והשיב בעמ' 175 לפרוטוקול מש' 14 ואילך, כדלקמן:

"ש : שיקרת במשטרה?"

ת : על מה?"

ש : על הכול.

ת : מה זה , לא שיקרתי באיזה שהוא שלב אני יודע שאני אבוא ואספר לשופטת או לשופט את האמת אבל בתור התחלה אמרתי לך אני יש לי בעיה אני פצוע פגוע , מהמשטרה

עצמו מהשכונה מהמשפחה מהמצב המציאותי שלי . אז באופן טבעי,

ש : לא אמרת אמת במשטרה.

ת : באופן טבעי לא שלא אמרתי אמת לא המשכתי את הדרך לאמיתיות ...".

201. כן אישר הנאשם כי גם באשר למקור הפציעות שנמצאו על גופו הוא לא אמר אמת בטענה, כי היה מפוחד ולחוץ (ע' 176 לפרוטוקול). בהמשך, בעמ' 176 לפרוטוקול מש' 16 ואילך, עומת הנאשם עם דברים שמסר בהודעותיו במשטרה, תוך השוואה לעדותו בבית המשפט והשיב כדלקמן:

"עו"ד לרנר : למה כששואלים אותך מה אתה יכול לספר על התאונה אתה אומר ואלה לא שמעתי כלום ולא יודע כלום?"

העד , מר סארה :לא הבנתי.

ש : כששאלו אותך במשטרה חמישה ימים אחרי שנעצרת לא יום יומיים שהיית לחוץ כפי שסיפרת לנו זה ת/9 מיום 21.11 שורה 42 שאלה מה אתה יודע לספר על התאונה ? תשובה וואלה לא שמעתי כלום ולא יודע כלום .

ת : כמו שציינתי לכבוד השופטת את הדיבורים שלי , ואת המראה שלי אז היא כבר תבין לבד .

ש : לא אמרת אמת גם בנקודה הזאת?

ת : היא הבינה אותי ואתה גם הבנת אותי וענית על השאלה , השאלה הזאת כמו הקודמת דומה לה אפילו , למה לא אמרת ולמה אמרתי למה לא . הסברתי כבר מיליון פעם , אם תחזור על ההקלטה כבר תבין ותדע לבד .

ש : למה כששואלים אותך על הפלאפון אומרים לך את המספר שאני הקראתי לך קודם אמרת זה שלי אתה אומר אני לא יודע של מי המספר הזה?

ת : שוב פעם אתה לא רוצה להבין שאני בהתחלה רציתי להוציא את עצמי משם

על מנת לא ליפול בידיים של הזאבים , הרי ידעתי שאני נופל בידיים של השכנים שלי ואם אני אפול בידיים שלהם ואני לא אמצא שום דבר שיעזור לי אני יאכל אותה הם הרי עולים עליי הרי יש משהו יש הרי יש איזה מין נחזיר לו נביא לו . אבל עם מי עם יונס ? הבדווי 400 שנה 40 שנה חיכה ואמר מיהרתי לאחר 40 שנה . יענו תבין איזה עקשן אני כשאני צודק , צודק...".

202. לאחר שבחנתי את עדות הנאשם באופן בלתי אמצעי, הרי שזו נמצאה על ידי בלתי נאמנה, בלתי אמינה, בלתי עקבית, בלתי סדורה, וככזו הנוגעה בסתירות ובפריכות היורדות לשורשו של עניין. לא זו אף זו, גרסת הנאשם כפי שנמסרה בפניי עומדת בניגוד לשכל הישר, להיגיון הדברים, לניסיון החיים, לפיכך רואה אני לדחותה, שלא ליתן בה אמון ושלא לבסס עליה ממצאים.

203. גרסת הנאשם כפי עדותו בפני הועלתה, כאמור, אך לראשונה בעדותו בפניי והיא עומדת בסתירה חזיתית לגרסת הנאשם בהודעותיו במשטרה, לקו חקירת עדי התביעה על ידי ב"כ הנאשם, כפי שפורט בהרחבה לעיל ולעדויות התביעה שהובאו בפניי, אשר כאמור ראיתי ליתן בהן אמון ולאמצן. גרסת הנאשם כפי עדותו בפניי ולפיה, הוא אך נסע כטרמפיסט על הקטנוע בעת התאונה ועל הקטנוע נהג רוכב עלום אשר אין הוא יודע את זהותו, היא גרסה בלתי הגיונית, העומדת בסתירה לניסיון החיים, להיגיון הדברים ולשכל הישר, כך שאינני רואה ליתן בה אמון ותחת זאת רואה אני לדחותה בשתי ידיים. זאת ועוד, גרסת הנאשם ולפיה המנוח חצה את הכביש בעת התאונה אף היא אינה מהימנה בעיני, כמו גם שהיא עומדת בסתירה חזיתית למארג הראיות האחר שראיתי ליתן בו אמון, כך עדות נור, כך עדות באהא, ראיות אשר השתרגו זו בזו, מחזקות אחת את רעותן, סוגיה אשר אליה אתייחס בפרק הדיון וההכרעה שבהכרעת דיון זו.

204. מעבר לחוסר ההיגיון הפנימי בגרסתו זו של הנאשם, הרי שעסקינן בעדות כבושה אשר זכרה לא בא בהודעות הנאשם במשטרה, לא בא במהלך ניהול המשפט וחקירותיהם הארוכות של עדי התביעה על ידי ב"כ הנאשם ומרבית עדי התביעה אף לא עומתו עם גרסה חדשה זו. בנסיבות אלו, הרי שגרסה זו שבהיותה גרסה כבושה, אשר נשמעה אך לראשונה במהלך עדות הנאשם בבית המשפט, כמו גם בזיקה לכל ההנמקות המצטברות שפירטתי לעיל, כדי להיות גרסה בלתי מהימנה ובכל ההנמקות שפירטתי לעיל, יש כדי לרדת לשורשו של עניין ולפגוע באופן מהותי במהימנותה.

205. לא זו אף זו, מעבר לרושם הבלתי אמצעי מעדות הנאשם באשר זו, כאמור, נמצאה בלתי מהימנה, הרי שכחוט השני עבר בעדות הנאשם בזיקה למארג הראיות הכולל ולעולה מהודעותיו במשטרה, כי האמת אינה "נר לרגליו" בלשון המעטה. הנאשם הודה בפה מלא כי לא אמר אמת בהודעותיו במשטרה, כדי לנסות ולחלץ עצמו מהצרה אליה נקלע תוך שקלול צעדיו ומתוך פחד ולחץ. נסיבות אלו, הנאשם העיד על עצמו כאלף עדים כמי שאינו מהסס שלא לומר אמת, בהתקיים הצדקות לכך, כפי ראות עיניו.

206. זאת ועוד, במהלך עדותו בפניי, לא עלה בידי הנאשם לתת הסברים מניחים את הדעת באשר לחוסר עקביות, לסתירות, לפריכות ולקושיות שהוצגו בפניו, בהתייחס לשוני המהותי בגרסתו, היורד לשורשו של

עניין. כך לדוגמא, העיד הנאשם בפניי כי כבר לפני זמן רב וניכר הוא מסר לבא כוחו את הגרסה העדכנית ולפיה הוא נסע כטרמפיסט על הקטנוע ולא נהג בו במועד התאונה. דא עקא, גרסה זו עומדת בסתירה חזיתית לתשובת הנאשם בכפירתו המפורטת בכתב האישום וגרסה זו לא מצאה את ביטויה ולא באה זכרה בכפירה זו. כן לא בא זכרה של גרסתו המאוחרת של הנאשם בחקירת מרבית עדי התביעה המהותיים שלא עומתו עם גרסה זו. כך לדוגמא, הנאשם מסר כי הוא בחר שלא לשתף את סניגורו כי בפועל הגיע אל אביב למסעדה, שהה שם ואולם אמר לאביו "דרסנו" ילד ולא "דרסתי" כפי עדות איסחאק. על שום מה, יסתיר זאת הנאשם מסניגורו? על שום מה לא יטיח זאת באב שמסר עדות ברורה ומדויקת בהקשר זה? לא עלה בידי הנאשם ליתן הסברים מניחים את הדעת בהקשרים אלו ואחרים.

207. זאת ועוד, עיון בהודעות הנאשם (ת/1, ת/4, ת/9, ת/15), והעולה מהן, תוך השוואה לעדות הנאשם בפני, מלמד ומביא למסקנה, כי האמת אינה נר לרגלי הנאשם, כאמור, בלשון המעטה. כך לדוגמא "ברחל בתך הקטנה", בהודעתו ת/1 הכחיש הנאשם כל נוכחות בזירת התאונה ומעורבות בתאונה באופן כלשהו. זכרו של הרוכב העלום לא בא ולא נשמע. חציית המנוח את הכביש בעת נסיעת הקטנוע לא באה ולא נשמע. נהפוך הוא. הנאשם השיב לשאלות החוקר במצח נחושה ובאופן ברור וסיפר כי כלל לא היה במקום ונסע לחיפה. כן ראה בע' 2 להודעה ש' 9, שם מסר הנאשם כדלקמן:

"תשובה: לא היה ולא נברא, ואותו אדם, תניד לו שיבוא ויגיד את זה בפנים בלי דיבורים באוויר".

כאמור, תשובה וגרסה העומדת בניגוד כאמור לגרסת הנאשם, הכבושה, כפי עדותו בפני.

208. בהודעתו הנוספת ת/4, שב הנאשם והכחיש את מעורבותו בתאונה ואף העיד, כי הפציעות שנמצאו עליו נגרמו כתוצאה מבריחתו מהשוטרים בכפר עראבה, זאת, כאמור, בניגוד לעדותו בפניי. כך לדוגמא, בהודעתו ת/9 שב ומסר הנאשם כי לא היה במקום התאונה וכי נסע לחיפה, בניגוד כאמור וחזיתי לגרסתו בפניי. כך לדוגמא, בת/15 שב הנאשם והכחיש כי סיפר לאביו אודות התאונה (ע' 2 להודעה מש' 34 ואילך), אף זאת, כאמור, בניגוד כאמור לעדותו בפני ועוד כהנה וכהנה סתירות, תהיות, פריכות, היורדות לשורשו של עניין.

209. בנסיבות אלו, ונוכח כל האמור לעיל, וההנמקות המצטברות שפירטתי, רואה אני לדחות את עדות הנאשם בפני באשר זו אינה מהימנה בעיני, וזאת בשתי ידיים.

דין והכרעה

210. למען הסדר הטוב, ולאור כל האמור בליבת הכרעת דין זו, ינותחו כל אחד מן האישומים המיוחסים לנאשם בכתב האישום, זאת בהתייחס לפן העובדתי שבהם ואחר כך לפן המשפטי הצריך בהקשרם, דבר דבור על אופניו.

211. כאמור, על פי הנטען באישום זה, שלי לירון הינו בעליו של הקטנוע. עוד נטען, כי ביום 14/10/12 בסמוך לשעה 22:14, הנאשם יחד עם שניים אחרים, אשר זהותם אינה ידועה למאשימה גנבו את הקטנוע, אשר היה בחניה של מסעדת ליצי' בעפולה. העבירה המיוחסת לנאשם בהקשר זה היא, איפוא, גניבת רכב.

הפן העובדתי

212. באשר להיות הקטנוע גנוב, ראה הודעת שלי לירון מיום 15/10/12 (ת/36), באשר לנסיבות גניבת האופנוע ומועד הגניבה. מקום בו ההודעה הוגשה בהסכמה וב"כ הנאשם ויתר על חקירתו של עד זה, הרי שהיא התקבלה כראיה לאמיתות תוכנה. לפיכך, בניגוד לנטען בסיכומי ב"כ הנאשם, הרי שעלה בידי המאשימה להוכיח כי הקטנוע גנוב. השאלה היא האם עלה בידי המאשימה להוכיח, ברף ההוכחה הנדרש בפליליים, את הנטען באישום זה ולפיו, הנאשם היה בין אלה שגנבו את הקטנוע?! בהקשר זה מפנה המאשימה למארג הראיות שהוצג מטעמה וטוענת לקיומה של "חזקה תכופה".

213. גניבת האופנוע הייתה ביום 14/10/12. אירוע התאונה היה ביום 14/11/12. היינו, בין שני המועדים חלפו 30 ימים. לטענת המאשימה, במארג הראיות שהוצג הוכח, כי הנאשם החזיק במשך כל החודש הרלוונטי בקטנוע ולפיכך קמה בעניינו "חזקה תכופה".

214. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות שהובא בפניי בהקשר זה, באתי לכלל מסקנה כי לא הוכח בפניי ברף ההוכחה הנדרש בפליליים כי הנאשם החזיק משך כל התקופה האמורה בקטנוע זה דווקא, בזיהויו הוודאי הנדרש בהקשר זה, וכי נותר ספק סביר בסוגיה זו, ספק אשר הנאשם זכאי ליהנות ממנו.

215. כך לדוגמא, ראה בהקשר זה עדות מאמון, המהימנה בעיני בדבר העדר מסוימות ויכולת זיהוי וודאי, כי במשך כל הזמן הרלוונטי נהג הנאשם בקטנוע זה דווקא, או שמא בקטנוע נעדר זיהוי וודאי בעניין זה. מודעת אני למארג הראיות אליו הפנתה המאשימה, כך לדוגמא עדות נור ועוד. אולם, גם עדי התביעה שהעידו בהקשר זה, כפי שפורט בהרחבה לעיל, העידו כי מדובר באותו קטנוע, אך בד בבד, לא מסרו העדים הרלוונטיים אינדיקציות מזהות וודאיות כי אכן מדובר באותו קטנוע המעורב בתאונה, כך לא נמסר מספר רישוי קטנוע, סוגו וכו'. בהעדר אינדיקציה מזהות וודאיות, נקטע החוט המקשר את הזמנים בין מועד גניבת האופנוע, לבין מועד ביצוע התאונה כשהקטנוע בחזקת הנאשם, ובכל אופן נותר בליבנו ספק, אשר הנאשם זכאי ליהנות ממנו.

216. בנסיבות אלו, הרי שלא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי במהלך כל התקופה האמורה נהג הנאשם בקטנוע המסוים הזה, ספק אשר הנאשם זכאי ליהנות ממנו ולפיכך, נקטע החוט המקשר בין הזמנים להחלת "החזקה התכופה" בהקשר זה. בנסיבות אלו, הרי שלא עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל

ספק סביר כי הנאשם גנב את הקטנוע כפי הנטען במסגרת האישום הראשון ולפיכך, אני מזכה אותו מחמת הספק מעבירה זו.

217. יחד עם זאת, ממארג הראיות שהונח בפניי ואשר רואה אני לסמוך עליו ולאמצו, כמו גם לבסס עליו ממצאים, עולה, כי הוכח בפניי מעבר לכל ספק סביר (כפי שיפורט בהרחבה גם במסגרת האישום השני), כי הנאשם הוא זה שנהג בקטנוע המסוים, הגנוב, בעת התאונה. באשר להיות הקטנוע הגנוב, הרי שכבר הפנינו להודעת שלי לירון שהוגשה בהסכמה ולעולה ממנה. באשר להיות הנאשם הוא זה הנהג בקטנוע הגנוב במועד התאונה, אפנה לשלל הראיות שהובאו בהקשר זה ולקביעותי באשר למארג הראייתי זה, כפי שפורט בהרחבה בליבת הכרעת דין זו.

218. כך בהקשר זה, רואה אני להפנות לעדות נור ולפיה, הנאשם היה היחיד שרכב על הקטנוע בעת התאונה, כך ראה עדות באהא ולפיה, הנאשם היה היחיד שרכב על הקטנוע בעת התאונה, כך ראה את עדות איסחאק אביו של הנאשם אשר ממנה עולה, כי הנאשם התוודה בפניו מייד בסמוך לאחר התאונה, כי הוא דרס ילד, כך לדוגמא ראה ממצאיי לגבי עדות הנאשם כפי שנמסרה בפניי ולפיה ראיתי לדחותה, כמו גם, המארג הראייתי הכולל כפי שפורט בהרחבה לעיל. בנסיבות אלו, הרי שהוכח בפניי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם נהג בקטנוע הגנוב בעת התאונה.

219. בסיכומיה עתרה המאשימה, כי לחילופין יעשה בית המשפט שימוש בסמכות הנתונה לו בהתאם להוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי וירשיע את הנאשם בעבירה האחרת העולה מן העובדות שהוכחו, היות ולנאשם הייתה הזדמנות סבירה להתגונן וירשיעו בעבירה שעניינה קבלת רכב או חלקים מרכב - עבירה לפי סעיף 413 י' לחוק העונשין. לחילופין, טען ב"כ הנאשם בסיכומיו, כי אם יוכח המסד העובדתי הנדרש, כי אז יש להרשיע את הנאשם בעבירה שעניינה החזקת רכוש החשוד כגנוב.

הפן המשפטי

220. סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, קובע כדלקמן:

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן...".

221. סעיף 413 י' לחוק העונשין הקובע את העבירה של קבלת רכב או חלקים גנובים קובע כדלקמן:

"המקבל בעצמו או על-ידי אחר רכב או חלק של רכב בידועו שהרכב או החלק הושגו בעבירה לפי סימן זה, או הנוטל עליו בעצמו, על-ידי אחר, או ביחד עם אחר, את השליטה ברכב או בחלק כאמור, דינו - מאסר שבע שנים".

סעיף 413 הדן בהחזקת נכס חשוד קובע כדלקמן:

"המחזיק דבר, כסף, נייר ערך, או כל נכס אחר שיש עליהם חשד סביר שהם גנובים, ואין בידו להניח את דעתו של בית המשפט שרכש את ההחזקה בהם כדין, דינו - מאסר שישה חדשים".

222. כב' השופט קדמי בספרו **"על הדין בפלילים, חוק העונשין"**, חלק שני, עמ' 741, מתייחס לעבירה של קבלת רכב או חלק גנובים וליסודותיה של עבירה זו וקובע, בין היתר, כדלקמן:

"ב. המדובר בעבירה הדורשת "ידיעה" - ב"יודעו" - שהרכב או חלק של הרכב הושגו בעבירה לפי סימן ה' 1 לפרק י"א לחנ"ש...".

בהתייחס לעבירה של החזקת נכס חשוד קבע כב' השופט קדמי, בספרו שם, עמ' 819, את הדברים הבאים:

"...ושנית - שהמדובר בנכסים שיש עליהם "חשד סביר" (בלבד) שהם גנובים (דווקא)...".

ממארג הראיות שהובא בפניי, הרי שלא הובאה ראיה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את ידיעת הנאשם שהקטנוע הושג בעבירה, כאמור, זאת בשונה מקיומו של "חשד סביר" בדבר היות הקטנוע גנוב, חשד העולה מנסיבות המקרה, שעה שהנאשם לא סיפק הסבר סביר באשר לקטנוע, ואופן הגעתו אליו, זאת בהיותו גנוב. לפיכך, מתבקשת במקרה דנן עבירה של החזקת נכס חשוד ולא קבלת רכב או חלק גנובים בהיעדר הידיעה הנדרשת ובכל אופן קיומו של ספק בעניין זה, ספק אשר הנאשם זכאי להנות ממנו.

223. בזיקה לדרישות סעיף 184 לחסד"פ, הרי שאין חולק, כי מקום בו הנאשם מתגונן בנסיבות העניין ובהסתמך על אותו מסד ראיתי בפני עבירה של גניבת קטנוע, הרי שניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן ואף למעלה מכך בפני העבירה האחרת שהוכחה שעניינה החזקת נכס חשוד, אשר הינה עבירה קלה יותר.

224. בנסיבות אלו, ונוכח כל האמור לעיל, הרי שאני מזכה את הנאשם מעבירה שעניינה גניבת רכב וזאת מחמת הספק, ורואה לעשות שימוש בסמכות הנתונה לי בהתאם להוראת סעיף 184 לחסד"פ ומרשיעה את הנאשם בעבירה שעניינה החזקת נכס חשוד - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

האישום השני:

הפן העובדתי:

225. כאמור, בכפירתו המפורטת הודה הנאשם במיוחס לו בעובדות 2 ו-3 לאישום השני ולפיכך איננו נדרשים לבחינה בהקשר זה. באשר לעובדה 4 הנטענת באישום זה, כפי שפירטתי באשר לאישום הקודם, הרי שנתר בלבנו ספק באשר לזהות הקטנוע (מספר רישוי, סוג וכו') הוודאית, האם אכן משך התקופה הנטענת נהג הנאשם בקטנוע נשוא התאונה או שמא בקטנוע אחר, או גם בקטנוע אחר, ספק אשר הנאשם זכאי ליהנות ממנו. מודעת אני למארג הראייתי אליו הפנתה המאשימה בהקשר זה כפי שפורט גם במסגרת האישום הראשון (עדות נור, עדות אסחאק, עדות אחמד הריש, בהא, מאמון ושקרי הנאשם). דא עקא, כי כאמור, מעדויות אלו, כך לדוגמא ראה עדות מאמון, עלה חוסר ספציפיות וודאיות לגבי זהות הקטנוע ואף אחד מעדים אלו לא ידע למסור אינדיקציות מזהות וודאיות ברף ההוכחה הנדרש בפלילים לגבי זהות הקטנוע ובדבר השאלה האם מדובר בקטנוע נשוא התאונה, או בקטנוע אחר. כך לדוגמא, עדות בהא, המקובלת עליי, העלתה, כי בהא ראה את הנאשם נוהג במועד התאונה בקטנוע, אך אין בכך רבותא לתקופה שקודם לכן. יתר העדים אמנם מסרו כי מדובר באותו קטנוע, אך כאמור, לא מסרו פרט מזהה וודאי מעבר לכל ספק סביר הצריך לרף ההוכחה הנדרש בפלילים להוכחת זהות הקטנוע בוודאות משך התקופה שקודם מועד התאונה ובכל אופן נותר בלבנו ספק בהקשר זה, אשר הנאשם זכאי ליהנות ממנו.

226. באשר לאירוע התאונה עצמו, כפי הנטען בכתב האישום, זהות הנהג הקטנוע בעת התאונה והתנהגות המנוח (האם עמד או חצה את הכביש) יוער כדלקמן; בא-כוח הנאשם הבהיר בסיכומיו, כי אין חולק כי אירעה התאונה. עוד ציין, כי אין חולק שהמנוח נפצע כתוצאה מפגיעת הקטנוע נשוא כתב האישום. עוד ציין, כי אין חולק שהמנוח נפטר כתוצאה מהתאונה וכך גם אין חולק שהנאשם היה במקום בעת התאונה וכי לנאשם אין רישיון נהיגה בתוקף.

227. מטעוני הנאשם בסיכומיו עולה, כי נותרו למעשה שלוש נקודות השנויות במחלוקת בין הצדדים כדלקמן: האם הנאשם נהג יחידי על הקטנוע, מעשי המנוח בעת התאונה והתנהגות הנאשם לאחר התאונה.

228. באשר להיות הנאשם זה שנהג יחידי על הקטנוע בעת התאונה, הרי שכפי שפורט בהרחבה לעיל, נוכח מארג הראיות הפוזיטיבי שהוצג בפניי והממצאים שראיתי לקבוע באשר למארג זה באתי לכלל מסקנה, כי הוכח בפניי מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם הוא זה שנהג בקטנוע יחידי בעת התאונה וכי לא היה כל נהג עלום אחר. בהקשר זה אשוב ואפנה לעדות נור ולפיה הנאשם היה היחידי שנהג בעת התאונה על הקטנוע, עדות מהימנה בעיניי. כך ראה עדות בהא ולפיה הנאשם היה היחיד על הקטנוע, עדות אשר נמצאה אף היא מהימנה בעיניי והשתרגה ועלתה בקנה אחד עם עדות נור ועם יתר הפסיפס הראייתי שהונח בפניי. כך ראה הודעת הנאשם בפני אביו אסחאק כי הוא דרס ילד, אמירה אשר נאמרה בפני אסחאק זמן קצר לאחר התרחשות התאונה, זאת בזיקה לקביעתי באשר לעדות אסחאק ולפיה הנאשם אמר "רחל בתך הקטנה", "דרסתי" את הילד, ולא "דרסנו", כפי גרסת הנאשם הבלתי-מהימנה בעיניי. עוד אבקש להפנות לשקרי הנאשם וחוסר האמון שראיתי ליתן בעדותו, כפי שפורט בהרחבה לעיל, חוסר ההיגיון הבסיסי בגרסת הנאשם לעניין אותו אחר עלום, העובדה כי גרסתו כבושה בהקשר זה והעובדה כי עדים מהותיים כלל לא עומתו עם טענת קיומו של אותו "אחר" עלום.

229. בנסיבות העניין, הרי שרואה אני לקבוע, כי הוכח בפניי מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם הוא זה שנהג ברכב יחידי בקטנוע בעת התאונה.

230. באשר לנקודה השניה השנויה במחלוקת שעניינה מעשי המנוח והתנהלותו בעת התאונה, הרי כפי שפירטתי לעיל, מצאתי את גרסת נור כמהימנה ואמינה ומשתרגת ומוצאת את עיגונה במקורות ראייטיים נוספים ומאובחנים שהונחו בפניי ואשר אף אושרה במרביתה ע"י הנאשם. מעדות נור עלה ב"רחל בתך הקטנה", כי המנוח עמד בסמוך לרכב הטויוטה ולא חצה את הכביש בעת שנפגע ע"י הנאשם. גרסת נור כאמור מוצאת את עיגונה גם בגרסת הנאשם אשר אישר במרבית הנקודות בעדותו את גרסת נור. זאת ועוד, מהימנותה הכללית של גרסת נור מוצאת את עיגונה במקורות ראייטיים נוספים (כך לדוגמא ראה עדות בהא). בהקשר זה אבקש עוד להפנות לעדות קרני אשר העיד בזהירות הראויה, כי תרחיש התאונה כפי שנמסר ע"י נור בדבר מיקום המנוח בסמוך לטויוטה אפשרי בנסיבות העניין. מנגד, עומדת עדות הנאשם אשר נמצאה על ידי בלתי מהימנה, מן המפורט בהרחבה לעיל.

231. בנסיבות אלו, באתי לקבוע, כי הוכח בפניי מעבר לכל ספק סביר, כי המנוח עמד בסמוך לרכב הטויוטה בעת התאונה ולא חצה את הכביש בעת שנפגע ע"י הנאשם.

הפן המשפטי:

עבירת ההריגה:

232. סעיף 298 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"הגורם במעשה או במחדל אסורים למותו של אדם, יואשם בהריגה, ודינו - מאסר עשרים שנה".

העובדות שהוכחו בפניי, כפי שפורט בהרחבה לעיל מתארות התנהגות המהווה לכל הפחות נהיגה רשלנית הסוטה מרמת ההתנהגות הסבירה המצופה מנהג בכביש. בהקשר זה די בהוכחת "רשלנות רגילה", לשם קיום היסוד ההתנהגותי בעבירת ההריגה. בהקשר זה ראה ע"פ 3158/00 **אוהד מגדיש נ' מדינת ישראל**, פד"י נד (5) עמ' 86 לפסק-הדין. כך ראוי להדגיש, כי הנאשם לא חלק על אופן התרחשות התאונה כפי המתואר בכתב האישום, כך לא חלק על העובדה כי הקטנוע נשוא כתב האישום הוא זה שפגע במנוח, פציעת המנוח על-ידי הקטנוע, כפי המתואר בכתב האישום והקשר הסיבתי בין פגיעת המנוח בתאונה לבין מותו. עוד ראוי להפנות לקביעתי בדבר הממצא העובדתי ולפיו המנוח עמד בסמוך לרכב הטויוטה בעת שנפגע בו הקטנוע ולא חצה את הכביש, כפי טענת הנאשם. בנסיבות אלו, הרי שאין חולק, כי בעובדות אלו יש כדי להקים נהיגה רשלנית הסוטה מרמת ההתנהגות הסבירה המצופה מנהג בכביש וקמה בענייננו "רשלנות רגילה" אשר יש בה כדי להוכיח קיום היסוד ההתנהגותי הצריך בעניין זה.

233. מחשבה פלילית הוגדרה בסעיף 20 (א) לחוק העונשין כ"מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות לגרימת תוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה...". סעיף 20 (א) לחוק העונשין מונה שני מצבים נפשיים אפשריים לעניין תוצאות המעשה כשהרלוונטי במקרה זה הינו פזיזות, שהרי אין חולק, כי הנאשם לא התכוון לגרום למות המנוח. בהתייחס לעבירת ההריגה, התוצאה שעל הנהג להיות מודע לה, היא התוצאה הקטלנית, דהיינו מוות, ולא די שצפה פגיעה ממשית בקורבן או חבלת גוף.

234. לעניין התוצאה הקטלנית בעבירת ההריגה, הרי שהמצב הנפשי של "פזיזות" מתחלק לשניים:

- (1) "אדישות" - שיוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאה (סעיף 20 (א) (2) לחוק העונשין).
- (2) "קלות דעת" - נטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות, אך תוך תקווה שיצליח למנען.

כן ראה בהקשר זה ספרו של כב' השופט קדמי "**על הדין בפלילים, חוק העונשין**", חלק שלישי, עמוד 1073.

235. לטענת המאשימה, נהיגת הנאשם אשר מעולם לא הוציא רישיון נהיגה על קטנוע ובנסיבות המקרה דנן מגיעה לכדי סטייה גסה מרמת ההתנהגות הסבירה ובנסיבות העניין התנהגותו אינה "התרשלות רגילה", אלא "רשלנות רבתי" ולכן היא מקימה חזקה עובדתית בדבר מודעות הנאשם להתרחשות תאונה שעלולה להביא לתוצאה קטלנית, חזקה אותה הנאשם לא הצליח לסתור. מנגד, ולחילופין, כאמור, טוען הנאשם, כי בהתקיים המסד העובדתי הנדרש הרי שעסקינן בעבירה שהינה גרם מוות ברשלנות ולא עבירת הריגה.

236. ב-ע"פ 1688/07 ו-2368/07 **סמי אלעוברה נ' מ"י** נקבע, כי האבחנה בין עבירת הריגה לעבירה של גרם מוות ברשלנות מצויה ביסוד הנפשי של העושה. בעוד שבעבירה של גרם מוות ברשלנות נדרש יסוד נפשי של רשלנות, הרי שבהריגה נדרש יסוד נפשי של מחשבה פלילית שכוללת מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות גרימת תוצאות המעשה. לעניין התוצאות, דרושה פזיזות שהיא קלות דעת המתבטאת בנטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאה, מתוך תקווה להצליח למנוע אותה. באשר להיקף המודעות, העושה צריך להיות מודע לסיכון הקונקרטי הנוצר על-פי נסיבות המקרה המיוחדות ואין צורך שיהיה מודע לדרך המדויקת של השתלשלות העניינים שהביאה בסופו של דבר למוות.

237. כך לדוגמא ב-ת"פ 40249/08 (מחוזי ת"א) **מדינת ישראל נ' בת-אל שרעבי** נקבע, בין היתר, כדלקמן:

"הימצאות רישיון נהיגה בידיו של אדם יוצרת חזקה עובדתית, כי אותו אדם עבר את מבחני הרישוי ועל כן בקי בנהיגה. נכון הדבר שאין להקיש אוטומטית כי אדם שנוהג ללא רישיון, נוהג גם ללא ידע בנהיגה... כמו כן, יתכן מצב תיאורטי שבו אין לאדם רישיון נהיגה והוא לא עבר את המבחנים לצורך כך, אולם בכל זאת יש לו ידע בנהיגה, ועל כן היעדר הרישיון אינו מוביל אוטומטית להרשעה בהריגה".

במקרה בת-אל שרעבי הרי שזו הורשעה בסופו של יום בעבירת הריגה, אולם זאת בשל מסקנות בית-המשפט לעניין הידע ה"אפסי" כהגדרתו שהיה לה בנהיגה ובנסיבות המקרה המפורטות שם.

238. בנסיבות המקרה דנן, הנאשם נהג כאמור בקטנוע מרחק נסיעה קצר ביותר בנהיגה רגילה. זאת ועוד, מהמארג הראייתי הפוזיטיבי שהוצג ע"י המאשימה עצמה, כפי שפורט בהרחבה לעיל עולה, כי הנאשם נהג באופן תכוף בקטנוע. כאמור, זיכוי הנאשם מעובדה 4 לעובדות האישום השני ומעבירת גניבת הרכב נשוא האישום הראשון נבעה מקיומו של ספק באשר לזהות הקטנוע ולא באשר לעצם הנהיגה.

239. בהקשר זה אשוב ואפנה לעדות מאמון, עדות אסחאק, עדות אחמד הריש, אמרת יעקוב סארה במשטרה, אשר ראיתי להעדיפה על פני עדותו בבית-המשפט, עדות נור, מכל אלה עלה ועבר כחוט השני, כי הנאשם נהג לנהוג בקטנוע, תהא זהותו אשר תהא, באופן תכוף ולפיכך, מהמארג הראייתי הכולל אליו הפנתה המאשימה בעצמה ועליה היא מבקשת להטיל את יהבה, ואשר ראיתי ליתן בו אמון, הרי שעולה והוכח בפניי, כי בוודאי שאין עסקינן במי שיש לו ידע "אפסי" בנהיגה בקטנוע, כי אם במי שנוהג באופן תכוף בקטנוע, על המשמעויות הקמות מכך.

240. לאלה יש להוסיף כאמור את נסיבות המקרה הקונקרטי ונסיבות הנהיגה עובר לתאונה בקטנוע, זאת כאשר עסקינן במרחק נסיעה קצר ביותר, ברכב מסוג קטנוע, על המשמעויות הקמות מכך. בנסיבות אלו, ונוכח ההנמקות המצטברות שפירטתי לעיל, הרי שלא ניתן לומר, כי הוכח ברף ההוכחה הנדרש בפלילים, כי קמה בעניינו של הנאשם חזקה עובדתית בדבר מודעות הנאשם להתרחשות התאונה העלולה להביא לתוצאות קטלניות הנדרשת לשם גיבוש היסוד הנפשי להרשעה בעבירת ההריגה המיוחסת.

241. אכן, כאמור, וכפי שנקבע בפסיקה, יש בנמצא חזקה עובדתית ולפיה מי שאין לו רישיון נהיגה, אין לו גם ידע מספיק בנהיגה והנטל להוכיח ההיפך עובר אליו. אולם, כפי שפורט לעיל, ממארג הראיות הפוזיטיבי שהובא ע"י המאשימה ואשר ראיתי ליתן בו את מלוא האמון ולפיכך להעניק לו את מלוא המשקל הראייתי, עלה ועברה כחוט השני נהיגתו התכופה של הנאשם בקטנוע.

242. זאת ועוד, המאשימה הפנתה, מעבר להיעדר קיומו של רישיון נהיגה, גם לעובדות ולפיהן הנאשם לא

טרח לבלום לאחר שפגע במנוח, נסע מספר מטרים כשהמנוח מוטל על החלק הקדמי ואף גרר אותו על הרצפה. לא מצאתי בכך ממש ואשר יש בו כדי להביא לכלל מסקנה, כי הנאשם משולל ידע לנהיגה בקטנוע וכי קמה בנסיבות אלו החזקה העובדתית הצריכה לעניינו. כך יודגש, כי עסקינן בנהיגה שהינה בפרק זמן קצר ביותר, תאונה אשר אירעה בעקבות פגיעת הקטנוע, ואשר בשים לב לטיבו של כלי הרכב הרלוונטי, הרי שהפגיעה במנוח, יכול ותביא לאיבוד הרכב את שליטתו בקטנוע ויתרחש את שאירע כאן. אין בכך כדי להצביע ולהקים את חזקת המודעות הצריכה במקרה דנן, זאת נוכח מהות כלי הרכב הפוגע, העובדה כי עסקינן בנסיעה קצרה, העובדה, כי הנאשם נהג באופן תכוף בקטנוע ויתר ההנמקות המצטברות שראיתי לפרט לעיל.

243. בנסיבות אלו, הרי שלא הוכח ברף ההוכחה הנדרש בפלילים, כי מתקיים במקרה דנן היסוד הנפשי מסוג "פזיזות" הדרוש לעבירת ההריגה ולפיכך אני מזכה את הנאשם מעבירה זו, וזאת מחמת הספק.

244. כאמור, וכפי שפירטנו לעיל, בהתאם להוראת סעיף 184 לחסד"פ רשאי בית המשפט להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלו לא נטענו בכתב האישום ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן. במקרה דנן, הנאשם התגונן אל מול עבירת הריגה, אשר נטענה על בסיס אותן עובדות נשוא כתב האישום. נוכח המארג הראיתי כאמור, והנפקות המשפטית הקמה ממנו, באתי לכלל מסקנה כאמור, כי יש לזכות את הנאשם מעבירת ההריגה שיוחסה לו באישום השני, וזאת מחמת הספק. תחת זאת, באתי לכלל מסקנה, כי יש להרשיעו בעבירה שעניינה גרם מוות ברשלנות - עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין.

245. בנסיבות אלו ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן ואף למעלה מכך, שעה שהנאשם התגונן מהמיוחס לו באישום השני בהקשר זה, על בסיס העובדות נשוא האישום השני ובפני עבירת הריגה. עתה כאמור על בסיס אותן עובדות רואה אני להרשיע את הנאשם בעבירה אחרת שהינה קלה יותר. בנסיבות אלו, הרי שהייתה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן ואף למעלה מכך ולפיכך אני רואה לעשות שימוש בסמכות הנתונה לי בהתאם להוראת סעיף 184 לחסד"פ ומרשיעה את הנאשם כאמור בעבירה שעניינה גרם מוות ברשלנות, עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין.

עבירת ההפקרה לאחר פגיעה:

246. במסגרת האישום השני אף יוחסה לנאשם עבירת ההפקרה - עבירה לפי סעיפים 64 א' (ג) + 40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961. בהקשר זה טוענת המאשימה בעובדות האישום השני, כי לאחר הפגיעה במנוח הנאשם קם על רגליו ולמרות שידע, כי בתאונה נפגע אדם הוא נמלט מהמקום מבלי לעמוד על תוצאות התאונה ומבלי להגיש כל עזרה למנוח, אם באמצעות הסעתו לטיפול רפואי, ואם ע"י הזעקת כוחות הצלה למקום (ראה סעיף 9 לעובדות האישום השני).

247. סעיף 64 א' (ג) לפקודת התעבורה קובע כדלקמן:

"נהג רכב המעורב בתאונה בה נגרמה לאדם חבלה חמורה או שבה נגדם, ולא עצר או הזעיק עזרה כאמור בסעיף קטן (ב), דינו - מאסר 14 שנים".

בסיכומיו מאשר ב"כ הנאשם, כי הנאשם ידע שבתאונה נפגע אדם ואולם לדידו, לא התקיימו יתר יסודות העבירה שעניינם הגשת עזרה, לרבות הסעתו לטיפול רפואי, זאת כפי דרישת הסעיף.

היסוד העובדתי:

248. ממארג הראיות שהוצג בפניי, כפי שפירטתי בהרחבה לעיל עולה, כי הנאשם עזב את מקום התאונה זמן קצר לאחר התרחשותה. בהקשר זה רואה אני להפנות למארג ראיות המאשימה כפי שפורטו בהרחבה לעיל, כמו גם לגרסת הנאשם עצמו כפי עדותו בפניי.

249. מעדות הנאשם בעצמו עולה, כי הנאשם לא הזעיק שום כוח הצלה, לא דיווח על התאונה למשטרה, ואף לא המתין להגעת גורמי אכיפת החוק למקום התאונה. הנאשם טוען בהקשר זה שלוש טענות; ראשית, כי לא היה מקום להזעיק כוחות הצלה שעה שהמנוח פונה באמצעות רכב ה-BMW שעבר במקום. שנית, שהוא עזב את המקום בשל פחדו מבני משפחת המנוח שקיללו אותו ואיימו עליו, ושלישית, שלא דיווח על התאונה למשטרה בשל פחדו מהמשטרה בשל עברו וניסיונו עמה.

250. ממארג הראיות שהוצג בפניי עולה, כי אכן המנוח פונה זמן קצר לאחר התאונה על ידי רכב ה-BMW שעבר במקום. יחד עם זאת, ממארג הראיות הכולל, ואף מגרסת הנאשם עצמו ועובדות אשר אינן שנויות במחלוקת עולה בבירור, כי מיד בסמוך לאחר התרחשות התאונה, ועוד בטרם הגיע למקום רכב ה-BMW שעבר באקראי, הרי שבאותן שניות מידיות, מיד לאחר התרחשות התאונה, כאשר הנאשם הוא האחראי להתרחשותה וראה ועמד על תוצאותיה ולפיה המנוח נפצע בנסיבות העניין, לא עשה הנאשם דבר כדי להזעיק כוחות הצלה, כדי להזעיק כוחות משטרה ואף לא עשה כדי לפנות למאן שהוא כדי שהוא יעשה זאת מטעמו. אין חולק, כי גם אם הנאשם לא יכול היה להתקשר בעצמו, הרי שהיה עליו לפנות לאדם אחר אשר יזעיק בדחיפות ובסמוך לאחר התרחשות התאונה כוחות הצלה ואת כוחות המשטרה, ואולם אין חולק, כך גם לגרסת הנאשם, כי הוא לא עשה זאת.

251. זאת ועוד, אותו פרק זמן מיד, מיד לאחר התרחשות התאונה, עוד בטרם עבר רכב ה-BMW במקום התאונה, וזאת באקראי, עוד בטרם התקבצו ובאו אנשים רבים, עוד בטרם הגיע אחמד הרייש, עוד בטרם נעצר רכב ה-BMW שחלף באקראי כדי לסייע למנוח, אז היה על הנאשם לבצע את המוטל עליו, כמי שפגע במנוח באמצעות הקטנוע בו נהג. בפרק זמן זה היה על הנאשם להתקשר ולהזעיק כוחות

הצלה, או לפנות למישהו בדחיפות שיעשה כן, להתקשר למשטרה, והוא לא עשה דבר מכל אלה, עובדה אשר אינה שנויה במחלוקת כפי שעלה מגרסת הנאשם בעצמו.

252. הנאשם טען עוד, כי הוא עזב את מקום התאונה זמן קצר לאחר התרחשותה בשל פחדו ממשפחת המנוח. אציין בעניין זה, כי גרסה זו באשר לעצם האיומים והקללות שהופנו כלפי הנאשם מקבלת את עיגונה בעדות אחמד הריש אשר אישר כי הוא קילל את הנאשם ועשה תנועה מאיימת בידו. יחד עם זאת, עד שהגיע אחמד הריש למקום ועשה כדי לקלל ולאיים על הנאשם, כפי טענת הנאשם, וגם אם אקבל גרסה זו של הנאשם, הרי שעדיין חלף פרק זמן קצר אך אקוטי בין מועד התרחשות התאונה לבין הגעת אנשים למקום, ביניהם אחמד הריש, פרק זמן אשר אז היה על הנאשם לפעול כפי הנדרש במצוות החוק להזעקת כוחות ההצלה וכוחות המשטרה והוא לא עשה דבר בעניין זה. לפיכך, גם אם אקבל גרסת הנאשם, כי הוא עזב את המקום בעקבות איומים וקללות שהופנו לעברו, ובהקשר זה הפנה את עיקר יהבו לעדות אחמד הריש, הרי שעדיין אין בכך כדי לסייע לנאשם בעבירת ההפקרה המיוחסת לו.

253. לא זו אף זו, עוד ראוי לציין, כי הנאשם, ועל כך אין חולק, לא המתין במקום להגעת כוחות אכיפת החוק ומיצוי הליכי הבירור בהקשר זה. כך יודגש, כי הנאשם לא נותר עד כי כוחות המשטרה יגיעו למקום, הנאשם לא טרח לסייע לחקירת האירוע שעה שאף לא הודיע על התרחשות התאונה למשטרה, הנאשם נמלט וברח לאביו, שם ניסה לשכנע את אביו למסור עבורו אליבי שקרי, משם ברח לכפר עראבה ואף מסר בהודעותיו במשטרה גרסה שקרית, כפי שפורט בהרחבה לעיל.

254. ב-ע"פ 1977/05 **דוד גולה נ' מדינת ישראל** עמד בית-המשפט העליון על ההיסטוריה החקיקתית של סעיף 64 א' לפקודת התעבורה, והבהיר, כי מטרתו המרכזית של הסעיף היא להבטיח מתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה על-ידי נהג הנמצא במקום, אולם בנוסף לכך מכוונת ההוראה למנוע מנוהג להתחמק מאחריותו לתאונה ולהקל על רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה התאונה. המסר הוא, כי תמיד מוטלת על הנהג הפוגע החובה לברר באופן אישי את מצבו של הנפגע ובכלל זה להזעיק כוחות הצלה, גם אם קיימת סבירות גבוהה לכך שהנפגע קיפח את חייו בתאונה. כן ראה ע"פ 5000/08 **דוד סומך נ' מדינת ישראל**, שם נקבע שוב, כי מטרתה המרכזית של הנורמה הקבועה בסעיף 64 א' לפקודת התעבורה היא להבטיח מתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה על ידי נהג שהיה מעורב בתאונה ונמצא במקום ובד בבד נועדה גם למנוע מנהג מלהתחמק מאחריותו לתאונה ולהקל על רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה תאונה ומי אחראי לה. כן ראה ת"פ (מחוזי תל-אביב) 40249/08 **מדינת ישראל נ' בת-אל שרעבי**. כן ראה ע"פ 9268/09, **בת-אל שרעבי נ' מדינת ישראל**, שם נקבע, בין היתר, כי הסתלקות בטרם סיום חקירת האירוע איננה מספקת את הסטנדרט של מתן עזרה שניתן להגיש ולכן יש לפרש את עבירת ההפקרה ככזו המכוונת להציב רף התנהגות גבוה במערכת היחסים שבין אדם לחברו וככזו אין להגביל את תחולתה במקרה שבו הנהג המעורב בתאונה ביקש להסתלק לאחר הגעת הגורמים הרפואיים למקום. עוד נקבע, כי על נהג המעורב בתאונה לקחת אחריות לאירוע שבו הוא היה מעורב ואחריות זו משמעותה, בין היתר, הישארות במקום התאונה עד למיצוי הליכי הבירור על ידי גורמי הרפואה ונציגי אכיפת החוק.

255. במקרה דנן חטא הנאשם במעשיו מספר פעמים. מיד לאחר התרחשות התאונה, ועוד בטרם התקבצו ובאו האנשים אשר לטענת הנאשם גרמו לו לפחד ואיימו וקיללו אותו, עוד בטרם חלף במקום רכב ה-BMW, לא עשה הנאשם כדי להזעיק כוחות הצלה או כוחות משטרה או לפנות למאן שהוא באופן תכוף ומידי כדי שיעשה זאת מטעמו. לא זו אף זו, הנאשם לא נשאר במקום התאונה, אלא עזב אותו תוך זמן קצר ביותר, לא המתין לגורמי אכיפת החוק ולמיצוי הליכי הבירור על ידם. הנאשם לא לקח אחריות לאירוע בו היה מעורב, אלא אף ניסה לטשטש את חלקו באירוע על ידי פנייתו לאביו ובקשתו בהקשר זה, הנאשם ברח לכפר עראבה ובכל אלה הרי שיש כדי להצביע כי הנאשם לא קיים את חובתו המשפטית של הנהג המעורב בתאונה, כפי שפורט בהרחבה לעיל.

256. אשר-על-כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירת ההפקרה לאחר פגיעה שיוחסה לו.

257. לאור הודאת הנאשם, כי הוא מעולם לא הוציא רישיון נהיגה, העובדה, כי הנאשם נהג בקטנוע גנוב שאין לו רישיון רכב תקף, הרי שאני מרשיעה אותו גם בעבירות אלו.

חבלה במזיד ברכב:

258. סעיף 413 ה' לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"ההורס או פוגע במזיד ברכב או בחלק ממנו, דינו - מאסר חמש שנים".

כעולה מסעיף זה, המחשבה הפלילית הנדרשת בהקשרו של סעיף זה הינה "מזיד". לאור קביעותיי באשר לעבירת ההריגה בה קבעתי, כי עסקינן בתאונת דרכים אשר מרחף מעליה היסוד הנפשי מסוג "רשלנות", ושעה שהנאשם הורשע תחת זאת בעבירה של גרם מוות ברשלנות, הרי שלא מתגבש במקרה דנן היסוד הנפשי שעניינו "המזיד" ולפיכך, אני מזכה את הנאשם מעבירה זו.

האישום השלישי:

259. כאמור, במסגרת אישום זה מיוחס לנאשם, כי בסמוך לאחר התאונה הוא הגיע למסעדה בה עובד אביו, אסחאק. הנאשם, כך עפ"י הנטען, פנה לאביו ואמר לו, כי אם ישאלו אותו היכן הנאשם, **"תניד שאני הייתי אצלך כבר 3-4 שעות"**, והכל במטרה שאביו ימסור בחקירה המשטרתית שעתידה להיפתח בעקבות התאונה הודעת שקר וימסור אליבי כוזב לנאשם.

הפן העובדתי:

260. כאמור, העד המהותי והחשוב להוכחת המיוחס לנאשם בהקשר זה הוא אביו אסחאק. כפי שפירטתי לעיל ראיתי ליתן אמון בגרסת אסחאק, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. זאת ועוד, גרסת אסחאק מקבלת את עיגונה הראייתי בעדות הנאשם, כפי שנמסרה בפניי ולפיה הנאשם אישר כי הוא הגיע אל אביו למסעדה ואמר לו "דרסנו ילד". בעמוד 78 לפרוטוקול, שורה 31, מסר אסחאק את הדברים הבאים:

"הוא אמר תגיד שאני הייתי אצלך פה כמה שעות".

ב"כ הנאשם טען לתשובות סותרות של העד ואולם לא מצאתי באלה ממש וככאלה היורדות לשורשו של עניין. מנגד התרשמתי, כי העד ניסה ואף דייק כפי יכולתו, מסר אודות הדברים כהויותם ולפיכך, כאמור, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. לא מצאתי, כי בשינויים הקלים בתשובות העד יש כדי לרדת לשורשו של עניין, אלא העד השיב באופן מדויק, מהימן ואודות הדברים כהויותם.

261. זאת ועוד, הרי שעדות אסחאק כאמור מקבלת את עיגונה הראייתי גם בגרסת הנאשם כפי עדותו בפניי.

262. אשר על כן, באתי לקבוע, כי הוכח בפניי מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם הגיע למסעדה של אביו ואמר לו את הדברים כפי שפורט לעיל.

263. במסגרת סיכומי טען ב"כ הנאשם למערכת יחסים עכורה ורווית סכסוכים בין הנאשם לבין אביו, אשר היוו את המניע למסירת הדברים, כדי להביא לסילוק הנאשם מהבית.

כאמור, לא מצאתי בטענה זו ממש. נהפוך הוא. התרשמתי מהקושי של אסחאק למסור את הדברים באשר יש בהם כדי להפליל את הנאשם ולמרות זאת הוא מסר דברי אמת, ללא פשרות באופן מהימן ואמין.

הפן המשפטי:

264. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו לכפילות בין שתי העבירות המיוחסות לנאשם באישום זה, היינו הדחה בחקירה ושימוש מהלכי משפט. בנסיבות אלו, עתר, כי בית המשפט יורה על מחיקת העבירה של הדחה בחקירה באשר זו נכללת בעבירה של שיבוש מהלכי משפט. סעיף 244 לחוק העונשין הודן בעבירה של שיבוש מהלכי משפט קובע כדלקמן:

"העושה דבר בכוונה לפגוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים".

סעיף 245 (א) לחוק העונשין הדין בעבירה של הדחה בחקירה קובע כדלקמן:

"המניע אדם, או מנסה להניעו, שבחקירה על פי דין לא ימסור הודעה, או ימסור הודעת שקר, או יחזור בו מהודעה שמסר, דינו - מאסר חמש שנים".

עיון בהוראות החיקוק הברורות והמאובחנות באשר לשתי עבירות אלו מלמד, כי אין כפילות וחפיפה בין שתי עבירות אלו, שכן, יכול כי מעשה מסוים יש בו כדי לגבש, בשים לב לטיבו וטבעו הספציפיים עבירה של הדחה בחקירה וככזה יגלם גם את עבירת ה"סל" שעניינה שיבוש מהלכי משפט, שהיא המרחיבה יותר.

265. לפי היגיון ב"כ הנאשם, והדרך אשר הוא מזמין אותנו לילך בה, הרי שמתרוקנת מתוכן עבירת "הדחה בחקירה", שכן לדידו במהותה תיבלע היא בעבירת ה"סל" של שיבוש מהלכי משפט. פרשנות זו מנוגדת לעצם קיומן של שתי עבירות נפרדות ולהוראות המחוקק בהקשר זה.

266. במעשי הנאשם, שעה שפנה לאביו אסחאק וביקש ממנו למסור אליבי שקרי, זאת בחקירה שתפתח באופן וודאי בנסיבות העניין, יש כדי לעלות בבחינת הדחה בחקירה, בשים לב להוראות ולתניות הספציפיות הרלוונטיות בהוראת הסעיף, הן המתאימות למעשי הנאשם, כמו גם יש במעשים אלו כדי לגבש את עבירת ה"סל" שעניינה שיבוש מהלכי משפט, לאור מובנה הרחב, כפי שפורט לעיל. מושכלות יסוד הן, כי אין צורך שאכן בסופו של יום תצא אל הפועל מטרתו וכוונתו של הפונה, הוא הנאשם בענייננו, ודי בעצם הפניה כאמור ובקשת הנאשם מאביו אסחאק למסור אליבי שקרי בעבורו, כדי לגבש את שתי העבירות המיוחסות לו באישום זה.

267. אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות שיוחסו לו באישום השלישי, זאת באשר אלה הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

האישום הרביעי:

268. במסגרת אישום זה יוחסה לנאשם עבירה שעניינה הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין. על-פי הנטען, בתאריך 16/11/2012 נודע למשטרה, כי הנאשם שוהה במטע זיתים הסמוך לכפר עראבה. בסמוך לשעה 12:30 הגיעו שוטרי משטרת ישראל למטע הזיתים על מנת לעצור את הנאשם. בראות הנאשם את השוטרים הוא פתח בריצה ונמלט מהשוטרים. הנאשם נעצר רק לאחר זמן מה בבית אחותו.

הפן העובדתי:

279. כאמור, במסגרת סיכומיה ציינה המאשימה, כי היא חוזרת בה מן הנטען בסיפא בסעיף 3 לעובדות

אישום זה ולפיו, השוטרים באו כדי לעצור את הנאשם, שכן, כפי שעלה מעדויות השוטרים שהובאו ושפורטו לעיל, אלה לא באו לעצור את הנאשם. לטענת הנאשם, במקרה דנן, לא התקיימו יסודות עבירת הפרעה לשוטר המיוחסת לנאשם.

280. במסגרת עדותו בפניי, כפי שפורטה בהרחבה לעיל, אישר הנאשם, כי הוא ברח מהשוטרים משהבחין בהם. כן אישר הנאשם, כי הוא ברח בשל מטרתו למנוע מהשוטרים מלעצרו וכן טען, כי השוטרים צעקו לו "שב"חניק" והוא ברח משום שפחד מהם.

281. סעיף 275 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך...".

ב"כ הנאשם הסכים בסיכומיו, כפי שמסר הנאשם גם בעדותו, כי הלכה למעשה הנאשם ברח מן השוטרים משהבחין בהם.

282. בהקשר זה נקבע, כי המושגים "להפריע" או "להכשיל" זכו בפסיקה למשמעות רחבה ו"הפרעה" איננה טעונה מגע פיזי אלא מתאפיינת ב"הפרעה" במובנה הלשוני (ראה בהקשר זה ספרו של כב' השופט קדמי, **"על הדין בפלילים, חוק העונשין"**, חלק שלישי, עמ' 1657). עוד נקבע שם, כי עסקינן במעשה כלשהו, מכל סוג שהוא אשר תהיה לו מסוגלות אובייקטיבית להפריע.

283. בנסיבות העניין אין ספק, כי מעשה הנאשם ולפיו הוא ברח מהשוטרים משהבחין בהם עולה כדי "מעשה" אשר גלומה בו "הפרעה" במובנה הלשוני. כן אין ספק, כי השוטרים היו בתפקיד (וראה בעניין זה עדויות השוטרים כפי שפורטו בהרחבה לעיל, מה גם שהצדדים אינם חלוקים בסוגיה זו).

284. "כוונה להפריע או להכשיל" - עסקינן בעבירה התנהגותית של מחשבה פלילית הדורשת "כוונה". בתור שכזו בא היסוד הנפשי על סיפוקו בשניים: ראשית - "מודעות" כלפי "טיב המעשה", והתקיימות ה"נסיבות", ושנית - בנוסף לכך בעשיית המעשה מתוך "מטרה" או "שאיפה" להפריע לשוטר או להכשילו במילוי תפקידו. כן יש צורך כי תהיה מודעות כלפי טיב המעשה והיות הקורבן שוטר (ראה בעניין זה ספרו של כב' השופט קדמי, כפי שפירטנו לעיל).

285. מעדות הנאשם בפניי עלה ב"רחל בתך הקטנה", עמ' 165 לפרוטוקול, כי הוא ראה את השוטרים וידע שהם באים לחפש אותו. כן השיב הנאשם, כי הוא חשש מהמטרה וכי כאשר ראה את השוטרים

בעראבה הוא הרגיש שהם באים לעצור אותו ולכן ברח (עמ' 165 לפרוטוקול). עוד העיד הנאשם, כי אחד השוטרים קרא לו "שב"חניק" וכן טען שהוא לא ידע שאסור לו לברוח מהשוטרים. מעדות הנאשם העיד הנאשם על עצמו ועל כוונותיו כאלף עדים. בהקשר זה העיד הנאשם, כי הייתה לו מודעות כלפי "טיב המעשה" ולפיו הוא בורח מהשוטרים וכי עסקין בשוטרים. עוד עולה, כי בבירוחו ביקש הנאשם להימלט מהשוטרים, אשר חשב כי הם באים לעצרו.

286. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו, כי השוטרים לא מילאו תפקידים כחוק מן הנימוקים המפורטים בסיכומיו ואשר פורטו בהרחבה לעיל. סוגיית קיומו של צו מעצר, או אי קיומו של צו מעצר, כמו גם יתר טענות הנאשם בהקשר זה אינן מעלות ואינן מורידות לענייננו. הפרעת הנאשם לשוטרים למילוי תפקידם התגבשה עוד קודם לכן, בשלב הראשון, מקום בו הנאשם הבחין בשוטרים שחשב שבאו לעצרו וברח מהמקום. גם אם נסכים עם טענת הנאשם ולפיה לא הייתה לשוטרים שהגיעו למטע הסמכות לעצרו, הרי שאין בכך רבותא לגיבוש יסודות עבירת ה"הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו" כאמור. השוטרים הגיעו למטע על מנת לברר את פרטי הנאשם בעקבות שיחה טלפונית שקדמה להגעתם ולעולה ממנה, כפי עדויות השוטרים ודוחות הפעולה שערכו בהתאמה. כפי עדות הנאשם עצמו, הנאשם ברח עוד לפני שהשוטרים הספיקו לקרוא לו או לברר את פרטיו, זאת משום שהרגיש שהם רוצים לעצרו ובמטרה למנוע מהם מלעשות כן. במצב דברים זה הנאשם כלל לא איפשר לשוטרים לבצע את שהתכוונו לבצע ולפיכך אין משמעות לשאלה האם הייתה להם סמכות לעצרו. בהקשר זה, ונוכח הנסיבות אשר בשלהן באו השוטרים למטע ותרו אחר הנאשם, כמו גם את אשר ביקשו לעשות והנאשם כלל לא איפשר להם לעשות זאת, שעה שברח מהמקום מיד כשהבחין בשוטרים, הרי שהשוטרים בהקשר זה, בוודאי באשר לחלקו הראשון של האירוע מילאו תפקידם כדין.

287. ב"כ הנאשם התייחס בסיכומיו להוראת סעיף 5 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו המעגן את זכותו של אדם להתהלך חופשי. סוגיה זו וזכות זו נהירה, ברורה ואינה שנויה במחלוקת ואין בכך כדי להעלות או להוריד מענייננו בשים לב למעשי הנאשם כפי שהוכחו בהתייחס לאישום הרביעי ויסודות עבירת הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו המתגבשים במקרה דנן.

288. סופו של יום, באתי לקבוע, כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את העבירה המיוחסת לנאשם באישום הרביעי ולפיכך הנני מרשיעה אותו בעבירה זו.

סיכום:

289. סופו של יום, נוכח כל האמור לעיל, הנני קובעת כדלקמן:

אישום ראשון:

הנני מזכה את הנאשם מעבירת גניבת הרכב המיוחסת לו באישום זה, וזאת מחמת הספק, ותחת זאת

הנני מרשיעה אותו בעבירה שעניינה החזקת נכס חשוד.

אישום שני:

הנני מזכה את הנאשם מעבירת ההריגה וזאת מחמת הספק, ומרשיעה אותו בעבירה של גרם מוות ברשלנות.

כן הנני מזכה את הנאשם מעבירה של חבלה במזיד ברכב. הנני מרשיעה את הנאשם בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה, נהיגה ללא רישיון נהיגה, נהיגה ללא ביטוח ונהיגה בלא רישיון רכב.

אישום שלישי:

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות שיוחסו לו באישום זה שעניינן הדחה בחקירה ושיבוש מהלכי משפט.

אישום רביעי:

אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו באישום זה שעניינה הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

הערה: הכרעת הדין הוקראה בנוכחות הנאשם ובאי-כוח הצדדים בדיון אשר התקיים בפניי ביום 21/01/14. הכרעת הדין, כפי שהודע לצדדים גם במעמד הדיון מפורסמת עתה על הנמקותיה מפאת היקפה ואילוצי הדפסה.

המזכירות תמציא העתק מהכרעת הדין בדחיפות לבאי-כוח הצדדים וכן תדאג כי הנאשם, אשר נתון במעצר עד תום ההליכים בגין תיק זה, יקבל אף הוא עותק מהכרעת הדין באמצעות גורמי שב"ס.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשע"ד, 26 ינואר 2014, במעמד הצדדים